

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"OMG, I'm rolling! This book is so funny
I'm going to start reading it again!"
-USA Today Bestselling Author, Diana Orgain

Text and You Shall Receive...

Whitney Dineen &
Melanie Summers

Metin Tanrısı

Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi

2. Kitap

Whitney Dineen & Melanie Summers

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen ve Gretz Corp.

Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından
yayımlanmıştır Birinci baskı

E-Kitap ASIN: B08WKRNHHP

Ciltsiz ISBN: 9798726547640

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdiyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir.

Mart 2021 Kapak

Yazarı: Becky Monson

Ayrıca Whitney Dineen

Romantik

Komediler [Aşk Bir](#)

[Savaş Alanıdır Ain't](#)

[She Sweet](#)

[Bu Benim Partim](#)

[You're so Vain \(çok yakında\)](#)

[The Event](#)

[Hareket](#)

[Plan Hayal](#)

[Nispeten Normal](#)

[Nispeten Akı](#)

[Başında Nispeten](#)

[Mutlu](#)

[Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi](#)

[Plus Two](#)

[Akraba Ruhlar](#)

[Gece Yarısı Günah](#)

[İşliyor](#)

[Yükseliyor mu?](#)

[Satılık Aşk \(çok yakında\)](#)

Kurgu Dışı Mizah

[Annelik, Şehitlik ve Costco Koşuları](#)

Komplo Gerilim

[See No More](#)

Orta Okur Kurgu

[Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası](#)

[Harvey Stingle da kim?](#)

Çocuk Kitapları

[Dostluk Bankı](#)

Melanie Summers tarafından da

ROMANTİK KOMEDİLER

Ta Mücevherleri

Serisi Kraliyet

Muamelesi Kraliyet

Düğünü Kraliyet

Teslimatı

Cennet Koyu Serisi

Balayı Çırpınışları

The Suite Life

Dinlenme Plajı Yüzü

Çılgın Kraliyet Aşkı Serisi

Royally Crushed

Royally Wild

Royally Tied (Çok Yakında)

KADIN KURGU

The After Wife

Derin Uç

BUHARLI TEKLİFLER by MJ Summers

Dolu Kalpler Serisi

İkiye Bölmek

Aşkı Kırmak

Temizlemek

Kalpleri Kırmak

Ayrılık

DEDİKASYON

Dışarıda bir mucize arayan herkese adanmıştır... zamanında gelsin ve ihtiyacınız olan her şey olsun.
Ve çok yetenekli Gabriel Byrne'e. Bu hikayenin film versiyonunda Joe'yu oynayabilirsın. Gerçekten.
Semelere katılmana bile gerek yok.

Xoxo,
Whitney ve Mel

Giriş

"Sonunda aileme büyüyünce sanatçı olmak istediğimi söyledim," diyorum büyükbabama. Bu gezegende geçirdiğim on üç yıl boyunca sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda en büyük destekçim oldu. Tüm çizimlerimi tanesi bir dolara satın alır ve her doğum günümde ve Noel'de bana sanat malzemeleri verir, sonra da "Akıllıca kullan kızım. Bu şeyler ucuz değil."

"Oh? Nasıl geçti?" Babam kaşları alnının yarısına kadar inerken soruyor.

Çenemi dizlerime dayayabilmek için omuzlarımı kamburlaştırarak, huysuz yaşlı Bayan Vetti'nin sedanının, birkaç dakika içinde büyükannemin cenazesinin başlayacağı St. Monica Kilisesi'nin önündeki kaldırıma doğru savrulurken ayak parmaklarımızı ezmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmasını izliyorum. Park alanına doğru geniş bir dönüş yaptıktan sonra bebek arabasıyla kaldırımdan geçen bir kadının önünü kesmesini izliyorum. Bir an için, büyükannemin Bayan Vetti'nin süslü kırmızı şapkasıyla cenazesine gelmesi hakkında ne düşüneceğini merak ederek dikkatim dağılıyor. Eminim ki eskiden ona taktığı isimle 'yaşlı çanta'nın burada olmasından nefret ederdi. Büyükannem gerçekten öldüğü için kalbim acıyla sıkışıyor.

"Dünya'dan Jenny'ye... İçeri gel Jenny," diyor babam, omzumu dürterek. "Ne?"

"Ailene hayatınla ilgili ne yapmak istediğini söylediğinde nasıl gittiğini soruyordum..."

"Doğru. Özür dilerim. Beklediğiniz kadar iyi," diyorum ona. "Babam ya avukat olmamı ya da Annem de 'Hayır Bob, bir avukatla ya da muhasebeciyle evlenmeli' dedi. Sonra da kayınvalidesinin işlerini bedavaya yapmaya razı olan iyi bir plastik cerrah bulmam gerektiğini söyledi."

Pops homurdanıyor. "Bu seçeneklerden herhangi biri istediğin hayat gibi geliyor mu?" Başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz."

"Güzel. Kızımı ne kadar sevsem de, mutluluğun sırrının ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yok," diyor babam. Bu konuda haklı. Annem kendi hayalleri olmayan, mutsuz bir kadın. "Ama sen Jenny, genç bir kıza göre çok fazla bilgeliğin var."

Kırışmış yüzüne bakıyorum ve bugün ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum. "Ama mutluluğun sırrını bildiğimi sanmıyorum baba," diyorum ona, bunu itiraf etmekten utanarak, özellikle de böyle güzel bir iltifattan sonra.

"İnançlı olmalısın Jenny, hem kendine hem de Tanrı'ya. Eğer buna sahipsen, istediğin her şey olabilirsin. İnanç ve sıkı çalışmayla dünya senin istiridyendir."

"Sınıfımdaki Jason Dixon Tanrı'nın gerçek olmadığını ve insanların kitleleri kontrol etmek için uydurduğu bir şey olduğunu söyledi."

"Jason Dixon mı? Burnuna fasulye kaçan ve onu çıkarmak için ameliyat olmak zorunda kalan kişi mi?"

Hatırladıkça sırtıyorum ve başımı sallıyorum.

"Yeterince konuştuk," diyor babam, sonra da iç çekiyor. "Tanrı'nın gerçek olduğunu biliyorum. Neye benzediğini ya da gerçekten bir dişi mi yoksa bir şey mi olduğunu bilmiyorum, ama Evrenin yasalarını yöneten daha yüksek bir güce inanıyorum." Bir süre sonra, "Kalbimde onun daha iyi bir yere gideceğini bilmeseydim, Gram'a veda etmek çok daha zor olurdu" diyor.

Başımı sallıyorum, iki yöne doğru gerilmiş hissediyorum. Sonuçta, eğer bir Tanrı varsa, Gram

neden öldü ve

Bayan Vetti hala burada mı? "Neye inandığımdan emin değilim."

"Hayat her zaman adil olmasa da, baktığınız her yerde mucizeler vardır." Babam kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerek, "Şu ağaca bak," diyor ve çiçek açmış bir manolyayı işaret ediyor. "Bu muhteşem yaratılış tek bir tohumdan geldi. Sadece küçük bir tohumdan."

"Ne dediğini biliyorum baba ve günlük mucizeleri takdir ediyorum, gerçekten. Ama ya gerçekten büyük olanlar? Tanrı dualarımızı duyuyor mu? Duysa bile cevap verdiğinden emin değilim." Sorular ve endişeler, kızgın yağda kaynayan mısır taneleri gibi içimden fışkırıyor. "Büyükanne felç geçirdiğini öğrendiğimde sürekli dua ettim ama başaramadım."

Pops başını sallayarak, "Hepimiz öyle yaptık. Olayların neden böyle geliştiğini anlamamız mümkün değil ama en zor zamanlarda Tanrı'nın bizim için her şeyi yaptığına inanmak bizi rahatlatıyor. Dualarımıza istediğimiz şekilde yanıt vermeyebilir ve dualarımızın yanıtlandığını çok uzun bir süre fark etmeyebiliriz." Beni yakın tutarak ekliyor: "Tanrı'nın seninle konuşup konuşmadığını asla sorgulama Jenny. Kafanın içinde bir ses duyabilirsin ya da kalbinde bir şeyler hissedebilirsin, ama yardım istediğinde duyuluyorsun ve bir şekilde yanıt alacaksın. Sadece inanmalısın."

Bu sözlerle birlikte babam ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Hadi gel. İçeri girelim ve büyükanne her zaman istediği uğurlamayı yapalım."

Büyükbabam kalkmama yardım ettikten sonra eteğimin tozunu alıyorum ve kendimi hayatımın en zor saati olacağını bildiğim şeye hazırlamaya çalışıyorum. Bayan Vetti'nin her zamanki çatık kaşlarıyla kaldırımda aceleyle yürüdüğünü görüyorum ve sırf hayatta olduğu için gidip ayak parmağını ezmek geliyor içimden. İçimden şöyle diyorum: *Sevgili Tanrım, senin hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum ama gerçek olduğuna ve büyükanne iyi olduğuna dair bir işarete ihtiyacım var.*

Duamı bitirdiğimde tepemden bir güvercin uçuyor ve Bayan Vetti'nin şapkasının tam üstüne pisliyor. Başarısız bir şekilde kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp omuzları titreyen babama bakıyorum. Bir şey ona kontrol edilemeyecek kadar komik geldiğinde çıkardığı o hırıltılı sesi çıkarmaya başlıyor ve çok geçmeden Bayan Vetti şapkasındaki kakadan tamamen habersiz bir şekilde yanımdan geçerken ikimiz de kıkırdama yığınınına dönüşüyoruz. Bize ters ters baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti.

"Gülmeyi kesmeliyiz," diyorum babama, annemle babamın kiliseden çıkıp bizi görebilecekleri endişesiyle bir an paniğe kapılıyorum.

"Hayır, yapmamalıyız," diyor babam. "Oradaki senin büyükanne, bizi güldürüyor ve yukarıda mutlu olduğunu bize bildiriyor."

Babama sırtıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyleydi, değil mi?"

"Başka bir açıklaması yok. Bu sadece ikimiz için küçük bir mucizeydi," diyor. "Ve eğer yukarıdaki Koca Adam, Gram'ın Bayan Vetti'den nihai intikamını almasını kolaylaştırabiliyorsa, eminim yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

Birinci Bölüm

Jen

Aşağı doğru eğilerek son üç gündür tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum. Sonra kendimle sert bir konuşma yapıyorum. Şöyle oluyor:

Jennifer Flanders, sen bir sanatçısın. Geçici olarak yoldan çıkmış, son derece evrimleşmiş bir ruhsun. Köpek gezdirmek hayalinizdeki iş olmasa da ve bol miktarda dışkı toplamak kendi başına tatmin edici olmasa da, bir işiniz olduğu için şanslısınız. Hem de size kayıtsız şartsız tapan böyle sevimli tüylü sevgi yumrularıyla. Tabii Brutus hariç, o kimseyi sevmez.

Sonra, bunu yaparken, kendime cevap veriyorum.

New York'a taşındığınızdan beri tek bir tablo bile satmadınız. Satmadım. Bir tane bile. Bu nedenle, istediğin kadar gelişmiş bir ruh olduğumu iddia edebilirsin, ama sanatçı değilsin.

Pozitif Bana Dönüş: Canın cehenneme. Üç yıl sanat okuluna gittim ve Peony Parks'ın yanında çıraklık yaptım. Bu Peony. Parks. Georgia O'Keeffe'den sonra çiçeklerle ve muhtemelen kızlarla ilgili her konuda ikinci sırada. Bu zambaklar botanik olmayan bir şeyi akla getiriyor. Ne dersiniz deyin ben bir sanatçıyım.

Olumsuz Ben: *Hayır. Hayır. Lalalalalalala, seni duyamıyorum!*

Bir tenis topunu bir arada tutan lastik bantlar kadar gerginim. Yavaş yavaş mevcut yoga duruşumdan geri çekiliyor ve amuda kalkıyorum. Kan ön lobuma hücum ederken, Evren'e huzur, güç, yaratıcılık ve ya daha fazla müşteri ya da daha iyi maaşlı bir hayatta kalma işi için dua ediyorum. Şu anda yeni sanat malzemelerine bile param yetmiyor ve girdiğim her galeriden, onlara gösterecek yeni bir şeyim olana kadar geri gelmemi istemediklerini öğrendim.

Nedense aklım büyükannemin cenazesinin sabahına gidiyor. Babamın bana mucizeler istemem gerektiğini ve gerçekleştiklerinde onlardan yüz çevirmemem gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. "Sevgili Tanrım, bana bir işaret gönder," diye yalvarıyorum. "Devam etmem için bana güç verecek küçük bir şey."

Bir dakika geçmeden, belki otuz saniye bile geçmeden telefonum çalıyor. Yavaşça kıvrılıp amuda kalkıyorum, hızlı bir savaşçı pozu veriyorum ve kimin mesaj attığını kontrol etmeden önce Japon balığım Frank'e namaste yapıyorum.

Yoga tanrıları muhtemelen ruhsal zihin/beden hareketleri sırasında tüm elektronik cihazların yasaklanmasını tercih ederdi, ancak onlar benim gibi tahliye konusunda endişeli değiller.

Metnin kimden geldiğini gördüğümde, tekrar okumadan önce durup gözlerimi ovuşturmam gerekiyor. Sonuç aynı. Okudum:

Söylentilere göre biraz kariyer rehberliğine ihtiyacın varmış. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istedim.

Bu da ne... *Tanrı* bana mesaj mı atıyor? Bu yeni bir Verizon hizmeti mi? Eğer öyleyse, bunun için ne halt ödemem gerekiyor? Parmağım mesaj balonunun üzerinde gezinirken, sonunda cevap yazıyorum:

JFlan: Teşekkürler Tanrım. Aradığımda cevap veremeyecek kadar meşgul olduğunuz düşünülebilir ama gerçekten teşekkürler.

Önemli değil. Bunu yapmak istiyordum ama sanırım cehenneme giden yolun iyi niyetlerle döşeli olduğuna dair söylenenler doğruymuş. Her neyse, toplantılar arasındayım ve ulaşabileceğimi düşündüm.

Tanrı "Terlemek yok" mu diyor? "Toplantılar arasında mı?" Ne ...

JFlan: Nasıl fazladan para kazanabileceğime dair bir fikriniz var mı diye merak ediyorum. Kirama yeni zam geldi ve bu çok zor olacak.

Ailene sor.

Dinleyin, ben hediye edilen bir atın ağzına tekme atan biri değilim. Yani, şu anda Tanrı'yla mesajlaşıyorum ve babama göre bu tür bir iletişimden şüphe etmemeliyim ama Büyük Adam'ın, ben "sanatsal zafer hayallerimden" vazgeçene kadar ailemin benimle bir daha konuşmayı planlamadığını bileceğini düşünmez miydiniz? Bu doğrudan bir alıntı.

JFlan: Bu benim durumumda işe yaramayacak ama benimle beyin fırtınası yaptığınız için teşekkürler. Hmm, tamam o zaman. Başka bir fikrim var.

TANRI: ...

Asher Otel'e git ve seni benim gönderdiğimi söyle. Sana fazladan iş ayarlayacaklar.

JFlan: Özür dilerim, Manhattan'ın en lüks oteline gidip beni Tanrı'nın gönderdiğini söylememi mi istiyorsunuz?

Liseden beri kimse bana Tanrı demedi. Artık Gabe diyorum.

GOD'un adı Gabe mi? Ve liseye mi gitti? Um, tamam.

JFlan: Bunu kime söyleyeceğim?

Genel müdür Tony Collins'i sor. İyi bir adamdır. Ona bu yıl gönderdiği Noel kartının çok düşünceli olduğunu söyle.

Tanrı Noel kartı mı alıyor? Şu anda kafam o kadar karışık ki, büyük bir felç ya da kalp krizi geçirip ölmüş olabileceğimden şüphelenmeye başladım. Başka nasıl Tanrı'yla konuşabilirim ki? Aslında mesajlaşarak.

JFlan: Tamam, bugün gideceğim. Sonrasında nasıl geçtiğini bildirmek için sana mesaj atmamın bir sakıncası var mı?

Lütfen! Altıdan sonra boşum, o zamana kadar benden haber alamazsanız endişelenmeyin.

Tanrı bugün altıdan sonra boş. Acaba benimle bir şeyler içmek için buluşmasını istesem ne olurdu?

Ha ha, ama cidden...

Tanrı'yla vedalaştıktan sonra, başlığın başına geldim. Tanrı telefon numaramı nereden buldu?

Yani, eminim her türlü bilgiye erişimi vardır -tüm bilgilere, gerçekten
-Ama yine de. Tanrı'nın bana gönderdiği ilk mesajın hemen üstünde, benim Tanrı'ya bir mesaj
gönderdiğim yazıyor. Şöyle yazıyor:

Bana yardım etmeyi teklif ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu dünyalara bedel.

Ne oluyor be? Tanrı adında biriyle ya da Tanrı'nın kendisiyle hiç mesajlaşmadım. Bu nasıl benim telefonumda olabilir? Buzdolabındaki sürahidenden soğuk bir bardak su dolduruyorum ve Tanrı'nın rehberimdeki kişilerden biri olmadığından emin olmak için telefon rehberimde gezinirken bunu düşünüyorum, ama G bölümüne geldiğimde, tam orada. Nasıl yani? Onu hiç eklemedim. İstesem de ekleyemezdim.

Telefonumu yere bıraktım ve Evrenden bir işaret istediğinizde, bu işareti sorgulamadan karşılamanız gerektiğine karar verdim. *Olumsuz Ben: Bu delilik ve asla işe yaramayacak.*

Pozitif Ben bir parmağını kaldırıyor ve Negatif Ben'in gözlerini oyacakmış gibi yüzüne sokuyor. Diyor ki, *"Bütün bunlar ne kadar çılgınca olsa da, ben sadece devam edeceğim. Metro parasından başka kaybedecek bir şeyim yok. Tek yaptığım bir otele gidip iş başvurusunda bulunmak. Oraya gittiğimde Gabe adında bir arkadaşı olan Tony adında bir adam yoksa, öyle olsun.*

Negatif Ben: *Bu sefer resmen kaybettin. Gerçekten.*

Fermuarı çek ve bir şeyi almama izin ver. Bir galibiyete ihtiyacım var.

Dolabımın kapağını açıp mükemmel kıyafeti arıyorum. Tanrı'nın beni The Asher Hotel'de ne yaparken gördüğünü merak ediyorum. Belli ki yönetimde bir pozisyon olmayacak. Umarım garsonluk işi de değildir. Bunu geri çevirmezdim ama arkadaşlarım Teisha ve Aimée yemek servisi yapmayı o kadar iç karartıcı buldular ki ruhumun bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Daha önce hiç giyme fırsatı bulamadığım şirin kırmızı elbisemi giymeye karar verdim. Elbiseyi bir yangın satışından almıştım ve ilk sanat galerisi açılışında kullanmayı planlıyordum.

Uzun, koyu renk saçlarımı hızlıca taradıktan sonra açık bırakmaya karar verdim. Kabarık bir saçın çenemi falan bozmasını istemiyorum. Dudaklarıma 24K Rose sürdükten sonra arkama yaslanıp muhteşem halime hayranlıkla bakıyorum.

Pozitif Ben: *Jen, sadece bomba gibi görünmekle kalmıyorsun, aynı zamanda iyi arkadaşın Tanrı seni yeni bir iş için tavsiye ediyor. İşler yolunda gidiyor!*

Koltuğun arkasından çantamı kapıyorum ve MetroCard'ımın olduğundan emin oluyorum - lütfen beni şehir merkezine götürüp geri getirecek kadar kalsın- sonra telefonumu çantama tıktırıyorum ve dünyayı fethetmek için yola çıkıyorum.

Metroya 103rd Sokak'tan biniyorum. Temmuz ortasına kadar metroya binmek için hala birkaç haftam var ve sıcaklık yeraltı tren sisteminin kaynayan idrar koktuğu noktaya kadar yükseliyor. İşte o zaman yürümeye başlıyorum. Köpek müşterilerimi zaten çok gezdiriyorum; onları da işlerime getireceğim.

Tabii ki, şimdi havalı Asher'de bir işi kabul etmek üzere olduğum için, köpek gezdirmeyi bırakmak zorunda kalabilirim. Bu beni biraz üzse de - onları özleyeceğim, hatta Brutus'u bile (bir bakıma) - hayattaki şansımı artıracak bir fırsattan vazgeçecek kadar üzüyor. Haftada sadece birkaç kez Top Ramen yiyebilir ve yine de minnettar olabilirsiniz.

Yanımda oturan kadın kulaklıklarından bangır bangır gelen müziğe başını sallayarak eşlik ediyor. Uzun süre ne dinlediğini merak etmeme gerek kalmıyor çünkü Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" şarkısını söylemeye başlıyor. Öyle bir coşkuyla söylüyor ki, yakın zamanda terk edildiğini tahmin edebiliyorum. Ona iyi şans getirmesi için sessiz bir dua gönderiyorum. Hepimiz o yollardan geçtik, kardeşim.

Diğer birkaç kişi ona üstünkörü bir bakış atıyor ama NYC metrosu olduğu için kimse çok

şşırmış görünmüyor. Columbus Circle'da trenden iniyorum ve kendimi hafif ve iyimser hissederek Central Park South'a geçiyorum. *Tanrı'nın size mesaj attığı her gün iyi bir gündür.*

The Asher'a girmek başka bir gezegene ayak basmak gibi. Günlük hayatımdan çok uzakta.

hiç komik değil. Yirmi süslü kat, hepsi Central Park'a bakıyor. Burası Tanrı'nın evi sayılabilir - kilise anlamında değil, ama bilirsiniz, onun şehirdeki evi. Lobi şık ve göz korkutucu. O kadar ki neredeyse arkamı dönüp gidecektim. Mermer zeminler, kristal avizeler ve koyu bordo ve kahverengilerdeki görkemli mobilyalar adeta fakirlerin hoş karşılanmadığını haykırıyor.

New York Post'un dedikodu köşesi *Page Six*'te düzenli olarak gördüğüm ünlü bir rock yıldızının, ünlü bir modelin ve bir sosyetenin yanından geçiyorum. Yerel dedikodulara karşı biraz zaafım var. Umutsuzca şaşırtıcı derecede renkli bir suluboya arayan ünlü bir kişi hakkında bir şeyler öğrenme hayalim var ve "Tam olarak nerede bulabileceğini biliyorum!" diyeceğim. Sonra onları takip edip kariyerimi başlatmalarını sağlayacağım. Stevie Wonder ve Ariana Grande'nin inanç hakkındaki şarkısı gibi. Ama benim durumumda, başarımın *Page Six*'e olan bağlılığımdan kaynaklanacağına inancım var.

Resepsiyonda iki Japon işadamlarının arkasında sıramı bekliyorum. Son derece kendini beğenmiş bir tezgâhtar, diyetinde yeterince lif olmadığını düşündüren bir şekilde bana gülümsüyor. Yanına gittiğimde, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Fiber arkadaşımış gibi gülümseyerek, "Tony Collins'i görmeye geldim," diyorum. "Randevunuz var mı?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

"Bilmiyorum ama beni Gabe gönderdi." Şifreli konuşuyormuşum ve bir tür kozmik uyuşturucu anlaşmasına katılıyormuşum gibi hissediyorum.

"Gabe kim?" diye soruyor.

"Gabe..." Delirmiş gibi görünmeden buna nasıl cevap verebilirim? Aklıma bir şey gelmiyor, ben de "Tanrı" diyorum.

"Seni Tanrı Gabe mi gönderdi?" Todd -isim etiketine bakıyorum- telefonu eline alıyor. Güvenliği aradığını ve binadan zorla çıkarılmak üzere olduğumu varsayıyorum. Bu aşağılanmaya katlanmak zorunda kalmadan önce ayrılmak için döndüğümde, "Shane, ben resepsiyondan Todd. Bay Collins'i görmek isteyen genç bir bayan var. Onu Gabe God adında birinin gönderdiğini söylüyor."

Vay canına. Ne olacağını düşündüğümde emin değilim. Açıkçası bu sabah ona mesaj atarken Tanrı'ya inandım, ama bir şekilde kendimi Gabe'in beni Tanrı'ya yönlendirdiğini söylerken duymak daha önceki iletişimimin doğruluğunu sorgulamama neden oldu.

Todd şimdi kibarca gülümsüyor ve "Lütfen lobide oturamaz mısınız? Bay Collins birazdan gelecek."

Çok görkemli kahverengi deri bir kanepeye doğru yürüyorum. Önlüklü bir kadın yaklaşırken çantamı önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. "Size içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Ben burada misafir değilim," diyorum ona. "Bay Collins ile görüşmek için bekliyorum."

"Bay Collins beklerken size istediğiniz bir içeceği getirmemi istedi. Birazdan yanınızda olacak."

Bana bir menü uzatıyor ve ben üstünkörü bir göz atarken bekliyor. "Oh, hibiskus çayı, en sevdiğim!"

"Hemen döneceğim," dedi. Oh nononononono, bir demlik on sekiz dolarlık çay sipariş etmiyordum, sadece havadan sudan konuşuyordum. Tanrım, şimdi ne yapacağım? Üzerimde 18 dolar yok. Onu aşağı çekmeye çalıştım ama "Hey, garson hanım, buraya!" diye bağıramadım. Ona zamanında ulaşma şansım yok. Mantıklı siyah düz ayakkabılarıyla neredeyse koşarak uzaklaşıyor.

Panik içinde kan ter içinde aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Bir demlik on sekiz dolarlık çayı karşılayacak kadar bakiyem olduğundan emin olmak için kredi kartı şirketimi arıyorum. Aslında yirmi altı dolar kullanılabilir kredi var olduğumu öğreniyorum, böylece içeceğim geldiğinde

daha rahat nefes alıyorum. Ta ki garson kızın yanında getirdiği hamur işi tabağını görene kadar. Benim ödememi bekleyemezdi.

Yapabilir mi? Onları kesinlikle ben sipariş etmedim.

Onları götürmesini isteyemeden otuzlu yaşlarında yakışıklı bir adam yanıma geldi.

"Merhaba. Gabe'in arkadaşı mısın?"

Öyle aceleyle ayağa kalkıyorum ki neredeyse kendimi onun üzerine fırlatacağım. "Ben Jen Flanders."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor karşımdaki sandalyeye otururken, ama muhtemelen kırk dolarlık bir çöreği tabaktan almadan önce değil.

"Şey, bu sabah Gabe ile konuşuyordum ve ona iyi bir işe ihtiyacım olduğunu söyledim. Aşağı gelip seninle konuşmamı önerdi."

"Oh, doğru, tamam. Hangi pozisyonu arıyorsunuz?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, seçici değilim. Her şeyi yaparım."

Yanaklarım kızardı ve hemen, "Doldurmanız gereken herhangi bir normal otel pozisyonu. Bilirsiniz, çok fazla iş deneyimi gerektirmeyen herhangi bir şey. Sanat çalışmalarına konsantre olurken köpek gezdiriyorum..." Sözel inkontinanstan muzdarip biri için bir açık var mı merak ediyorum.

Konaklama endüstrisiyle ilgili *hiçbir* şey için eğitim almadım.

"Resepsiyonda çalışan birini kaybettik, eğer ilginizi çekiyorsa sizi deneme amaçlı olarak işe almaktan memnuniyet duyarım" diyor. "Eğitim süresince size ödeme yapacağız elbette."

Ağzım, çenemdeki menteşe yerinden çıkmış gibi açık kalıyor. "Bu harika olur!" "Bir başvuru formu doldurmamı ister misiniz?" diye sormadan önce ona "Harika olur!" diyorum.

"Gerek yok. Gabe'in her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır. Elbette sosyal güvenlik kartınıza ve adresinize ihtiyacımız olacak, ama bunun dışında gitmeye hazırsınız. Yarın başlayabilir misin?"

"Kesinlikle yapabilirim ve teşekkür ederim Bay Collins."

Yarın saat 10'da resepsiyona gelmemi söylemeden önce elimi sıkıyor. "Bir şey daha..." diye sorduğumda uzaklaşmaya başlıyor -önümdeki kağıdı gösteriyorum- "Bunun için çalışan indirimi alma şansım var mı?"

"Onlar benden," diyor küçük bir göz kırpmayla ve beni çok lüks ikindi çayıyla baş başa bırakıyor. Tüm lezzetli hamur işlerinin fotoğrafını çekiyorum ve başlığıyla birlikte ALLAH'a gönderiyorum: Resepsiyonda bir iş buldum, yarın başlıyorum ve bana bunları ödediler! İnanabiliyor musunuz? Sence bunları çantama gizlice sokabilir miyim? Ayrıca, milyon kere teşekkür ederim!

Arkama yaslanıp çayımı yudumlarken, tüm bu hamur işlerini çantama sığdırmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum

kimse fark etmeden ...

Bu sabah uyandığımda talihimin bu kadar muhteşem bir şekilde döneceğini kim bilebilirdi?

İkinci Bölüm

Gabriel Oliver Daly

"Bakın kedi kimi sürüklemiş" diye bağırıyor annem kalın İrlanda aksanıyla, bir tepsi Guinness taşıyan turistlerin masasına doğru koşarken.

"Tanıdık geliyor, değil mi?" diyor babam, Hell's Kitchen'ın en popüler barlarından biri olan The Salty Nuts Tavern'in barının arkasından gözlerini bana dikerek. "Yıllar önce yetiştirdiğimiz, bana benzeyen ama tıpkı annesi gibi davranan o çocuk gibi, tam bir terör. Gandalf, Cengiz, bekle-" Sanki adım aklına yeni gelmiş gibi parmaklarını şıklatıyor. "Gabriel!"

Annemin tepsisini boşaltmasını beklerken ona el sallıyorum. "Günah işlediğim için beni kutsa baba.

Uğramayalı neredeyse üç hafta oldu," diyorum, pişmanlık duyan bir tonla.

Turistler sanki bir akşam yemeği tiyatrosunun parçasıymışlar gibi sırtıyorlar. Annem onlara, "O şimdi havalı bir avukat, bu yüzden ona hayat veren ve onu besleyen insanlar için çok meşgul, önünüzde gördüğünüz muhteşem delikanlıya dönüşürken." derken ben de gülümsüyorum.

Yanıma geliyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Merhaba anne. Saçını beğendim. Farklı bir şey mi yaptın?"

Farklı kelimesi onun sahip olduğu şey için yetersiz kalıyor. Saçlarının beyazlamasına izin vermeyi reddediyor, ancak "kendi yapabileceği bir şey için birine para ödemenin mantıklı olduğunu düşünmüyor." Saçlarını sadece boyamakla kalmıyor, aynı zamanda kesiyor da. Bugünkü görünümü, elektrik çarpmış bir çizgi film karakterini andıran parlak kırmızımsı-turuncu bir pixie kesim denemesi. Gülümsüyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Baban şimdi kızıl saçlı Jamie Lee Curtis'e benzediğimi söylüyor."

"Haklı," diye kabul ediyorum, çünkü neden onların mutlu yanılısama hallerinde yaşamalarına izin vermeyelim?

En yakınımızdaki masada oturan adamlardan biri sözümüzü keserek, "Hey, nasıl oluyor da sesiniz anne babanız gibi çıkmıyor?" diye sordu.

"Ben burada büyüdüm," diyorum ona.

Beni dinlediği belli olan babam sesleniyor: "Ama o İrlanda'da doğdu! Bundan eminim. Aziz Paddy Günü'ndeki Blarney Taşı kadar İrlandalı."

"Bundan emin oldun, değil mi?" diyor annem, turistlere "Konuşma tarzına bakarsan çocuğu Pinokyo gibi tahtadan oyduğunu sanırsın" demeden önce kaşlarını çatarak.

"Kendini bu kadar üzme Mary. Kimse onu kendi başıma elde ettiğimi düşünmüyor" diyor.

Annem gözlerini deviriyor, sonra müşterilere standart cümlesini söylüyor: "Bir şeye ihtiyacınız olursa, şuradaki beş saçlı huysuza... sormaktan çekinmeyin."

Bununla birlikte benimle kol kola giriyor ve bara doğru ilerliyoruz. Arkasından dolaşp çantamı yere bırakıyorum ve kendime bir su dolduruyorum.

Annem, "Byrne, sanırım son zamanlarda kız kardeşini arama zahmetine katlanmadın," diyor.

İrlandalılar birbirlerine, arka planını bilmediğiniz sürece hiçbir anlam ifade etmeyen lakaplar takmalarıyla tanınırlar. Örneğin, babam Bungalow adında bir çocukla birlikte büyümüş ve üst katta

hiçbir şeyi olmadığı için ona bu ismi vermişler. Benim durumumda ise tüm ailem bana aktör Gabriel'den esinlenerek Byrne der.

Byrne, görünüşe göre annem ona hayatı boyunca aşık olmuş. Babam, annemin bu isim için bu kadar ısrar etmesinin gerçek nedenini öğrendiğinde, onu kızdırmak için bana Byrne demeye başladı ve garip bir şekilde bu isim kalıcı oldu.

"Söz veriyorum onu bu hafta arayacağım," diyorum anneme ve bunu yapmak için aklıma bir not alıyorum. "Alexis seninle buluşacak mı?" diye soruyor babam, buluşmayacağını çok iyi bildiği halde. Kız arkadaşım ve benim

Annemin deyimiyle, ebeveynler tam olarak "yanan bir ev gibi geçinemezler". Bu ne demekse artık. Dürüst olmak gerekirse bu konu ailemle benim aramda biraz hassas bir nokta. Onların yanında bu konuyu açmamaya çalışıyorum çünkü zaman zaman annemin beni benden daha iyi tanıdığını ve "onun gibi eksi craic biriyle yuva kurmamam gerektiğini" açıkça söylediği bir patlamaya yol açıyor. "A minus craic" İrlandaca sıkıcı demek.

Hislerimiz karşılıklı. Alexis ailemden sanki karaborsada satmak için böbreklerini toplamayı planlıyorlarmış gibi kaçıyor. Onunla hukuk fakültesindeki üçüncü yılımızda tanıştık ve ben onu sevsem de onlar kesinlikle sevmiyor. O bir ceza savunma avukatı ve ailenizin büyük bir kısmı polislerden oluşuyorsa bu pek de iyi gitmiyor. Cidden, üç amcam, sekiz kuzenim ve kız kardeşim Ciara'nın kocası hep polis rozeti takıyor.

"Bu gece olmaz, hâlâ o büyük dava üzerinde çalışıyor," diyorum ve buzdolabını açıp çömelerek bir kasa bira dolduruyorum.

"O katil mi?" diye tükürdü babam.

"Adam öldürmekle suçlanıyor baba," diye cevap veriyorum.

"Bana sorarsan aynı şey," diyor annem iç çekerek. "Ördeğe benziyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa, o kanguru değildir." Bunun gibi bilgece sözlerle büyüdüm. Cidden, bir kitap yazabilirim.

Tekrar açıklama zahmetine girmemeliyim ama tabii ki kız arkadaşımı savunmak adına bunu yapacağım. "Arabasıyla bir yabancıya kazara çarptı. Önceden planlanmış bir şey değildi."

"Ya da senin öyle düşünmeni *istiyor*," diye mırıldanıyor babam, bir bira bardağı çekerek.

"Annemi burada öldürecek olsaydım, önce bir plan hazırlayıp çerçeveletmezdim. Kaza gibi görünmesini sağlardım."

Annem ona, kendisi için planlarını sorguladığını belli eden bir bakış fırlatıyor. O da karşılık veriyor, "Ben değil. Babanın yaratıcısıyla nasıl buluşacağına dair planları çoktan yazdım ve onları kadınlar tuvaletine astım."

"Mary!" diye bağılıyor babam, "Sevgili kocan hakkında nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Konuşmalısın! Beni ezmek için plan yapmakla meşgulsün. Size iyi şanslar bayım. Bir arabanız bile yok. Annemin Cork'taki en iyi sodalı ekmeği yaptığı gibi seni de hapse atarlar."

Babam onun yorumunu el sallayarak geçiştiriyor ve bana dönüyor. "Peki senin işin nasıl gidiyor?" "Yoğun ama iyi," diyorum ona, annemle nasıl çalıştıklarını tartışmaktan uzaklaştığım için memnunum.

birbirlerini öldürmeyi öngörüyorlar. "Bulgari davası biz mahkemeye çıkmadan sonuçlanacak gibi görünüyor." Gözlerini kısıyor. "Hangisiydi o?"

"Nasıl hatırlamazsın?" diye soruyor annem. "Sadece bir yıldır bu iş üzerinde çalışıyor.

Byrne'ün en büyük müşterisi Covington Hotel Management. Yukarı Doğu Yakası'nda lüks bir oteli olan Bulgari'yle kavga ediyorlar."

Babam başını sallıyor. "Oh, doğru, doğru. Şimdi hatırladım."

Müşterim Covington, birkaç yıldır Enzo Bulgari adında birine ait bir oteli işletiyor. Covington şimdi de aynı blokta yer alan ikinci bir oteli de alıyor ve bu oteli yeni lüks markaları altında

işletmek istiyor. Üç yıl önce Bulgari oteli için hazırladığım sözleşmede, teorik olarak Covington'ın rakip bir oteli işletmesini engellemesi gereken bir rekabet yasağı maddesi vardı, ancak bu maddenin

Yorumlama. O dönemde Enzo Bulgari bu anlaşmayı imzalamayı kabul etti çünkü bölgedeki diğer oteller aynı müşteriler (zengin iş seyahatinde olanlar) için mücadele etmiyordu ve Covington bu sektördeki en iyi itibara sahipti. Ancak geçen yıl ikinci otel satışa çıktığında her şey değişti. Covington'ın diğer müşterilerinden biri burayı satın aldı ve Bulgari ile doğrudan rekabete sokacak acil tadilatlarla başladı. Yaptıkları şey etik çizgiyi aşıyor elbette ama bu işte işler böyle yürüyor. Bay Bulgari için ne kadar üzülsem de, o benim müşterim değil.

"Demek karşı taraf sonunda duvardaki yazıyı görüyor?" diye soruyor annem gülümseyerek, işin içindeki karanlık anlaşmaları anlamadan.

Onları bulundukları noktaya getirmenin nelere mal olduğunu düşündükçe içim cız ediyor. Bay Bulgari'yi neredeyse dizlerinin üzerine çöktürdük, bu da işimin hoşuma gitmeyen kısımlarından biri, özellikle de ailesinin tek mülkü olduğu ve onları gerçekten mahvetmezse bile yaklaşacağı için. Başımı sallayarak ona yazının duvarda asılı olduğuna dair güvence veriyorum.

"O zaman seni ortak yapmaları gerekirdi, değil mi?" diye soruyor annem.

"Umarım öyledir." Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra yedi yıldır Murphy, Norris ve Goldstein'da çalışıyorum. İşimi yeterince seviyor olsam da, ortaklıkla gelen parayı da çok isterim. Dürüst olmak gerekirse Alexis de isterdi. İkimiz de ortak olana kadar evlenmemeye karar verdik. O altı ay önce "çağırıyor" aldı ve o zamandan beri benim de aynısını yapmam için biraz sabırsızlanıyor.

"Onlara getirdiğin onca işten sonra seni patron yapmamaları aptallık olur," diyor annem, ıslak bir bezle tezgahı silerken. "Sen gidersen ne yapacaklarını görmek isterdim." Bunu sanki aziz Gabriel olmadan tüm şirket dağılacakmış gibi söylüyor.

"Korkarım gittiğimi bile anlamazlar," diyorum ona. "Maaş bordrolarında hâlâ yüz yirmi dört avukat var."

"Psh! Benim tatlı oğlum onlar için her şeyi bir arada tutmasaydı biter giderlerdi," diyor annem bardaki adama. "Doldurayım mı canım?" Wharton'da satış öğretmeni olabilir. Haziran sonu sıcağından kurtulmak için içeri giren bir adamı doyurucu bir kase güveç istediğine ikna etmek üzere. "Ve belki biraz güveç ve viskinin yanında güzel taze ekmek?"

Gözleri parlıyor. "Şimdi sen söyleyince acıktım."

Parmak eklemleriyle tezgâha vuruyor, sonra "Hemen geliyorum" diyor ve sallanan kapıdan mutfığa girip gözden kayboluyor.

"Peki ya sen? Akşam yemeği ister misin?" diye soruyor

babam. Başımı sallayarak, "Alexis'e onunla sonra buluşacağımı söyledim" diyorum.

Telefonum çalıyor ve çoktan bitirip bitirmediğini merak ederek cebimden çıkarıyorum. Ama arayan o değildi. Paralegalim Jane'den yarın sabah dokuzda bir toplantım olduğunu hatırlatan bir e-posta. Otuz yılı aşkın süredir bu işin içinde olan Jane, hukuk bilgisi konusunda tam bir zenginlik ama Google takvim randevularını nasıl ayarlayacağını öğrenmeyi reddediyor. Ona hızlıca bir teşekkür mesajı yazıyorum, sonra mentorluk yapmayı kabul ettiğim hukuk öğrencisi Audra'nın gönderdiği mesaja bakmadığımı fark ediyorum. Bir çaydanlık ve hamur işlerinin fotoğrafı. Mesajda şöyle yazıyor:

(212) 555-7373: Resepsiyonda bir iş buldum, yarın başlıyorum ve bana bunları ödediler! İnanabiliyor musun? Sence bunları çantama gizlice sokabilir miyim? Ayrıca, milyon kere teşekkür ederim!

"Bu kimden ve neden bu kadar heyecanlı?"

"Arkadaşım Ian'ı hatırlıyor musun? Onunla aynı okula gitmiştik," diyorum, bir yandan da cevap düğmesine basıp yazıyorum:

Ben: Harika! Senin adına çok sevindim.

"Tüm saçlarını kazıtıp kafasının tepesine cin dövmesi yaptıran salak mı o?" diye soruyor babam.

"Hayır, o Liam," diyor annem, sanki hiç ayrılmamış gibi konuşmaya devam ederek. Bir kase güveç ve bir sepet sıcak ekmeği adamın önüne koyuyor. "Gabe'e baş harflerinden dolayı Tanrı lakabını takan *Ian mı*? İlkokuldayken."

Babam başını sallıyor.

"Nasıl yapamazsın?- Ian O'Malley? Bir sürü çili olan kızıl saçlı. Parmağını hep burnuna sokardı."

"Hayır, onu hayal edemiyorum," diyor babam.

Annemin gözleri öfkeyle irileşiyor. "Annesi eskiden benim Avon'umdu, hatırladın mı? Bana çok sevdiğim o parlak pembe ruj alırdı. Hala o rujun üretimden kaldırılmasının yasını tutuyorum."

Tanrım, baba, sadece onu hatırladığını söyle.

Babamın yüzü boş kalınca devam etti. "*Deirdre* ve ölü kocası. Sanırım her zaman ölü değildi."

"Hayır. Hiçbir fikrim yok," diyor babam, ben burnumun kenarını ovuşturarak bunun sonuçlanmasını beklerken. Devam ederek, "*Joe*, onları nasıl hatırlamazsın? Evlenmeden önce *beş oğlu* vardı."

Yüce Tanrı sonunda ona bir kız çocuğu verdi." Uzun zamandır beklediği kız çocuğu için Deirdre adına Tanrı'ya şükretmek üzere haç işareti yapar.

Babam ağzının kenarından konuşarak, "Kocasının bir lord olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Her neyse, Ian'ın küçük kız kardeşi Audra hukuk fakültesini yeni bitirdi, bu yüzden benden iş bulmasına yardım etmemi istedi."

"Çalıştığı şirket ona bir çaydanlık ve birkaç ikram mı verdi?" diye soruyor babam, telefonuma bakarak. "Bir bakayım," diyor annem, telefonu benden alarak. "Bu çok güzel bir demlik ama neden

Onları dağıtıyorlar mı? Bu bir çeşit ikramiye mi? Çünkü eğer öyleyse, bir sonraki doğum günümde tam olarak böyle bir tencereye bayılırım."

Doğum gününe altı ay var ama ona göre insanlara hatırlatmaya başlamak için hiçbir zaman erken değildir. Telefonumu geri alıyorum. "Hayır, ona temsil ettiğim otellerden birinde iş buldum."

"Ne yapıyorsun?"

"Ön büro gibi görünüyor," diyorum kafamı kaşıyarak. "İki işe birden ihtiyaç duyduğuna göre dizlerine kadar öğrenci borcuna batmış olmalı."

Telefonum yine çalıyor.

(212) 555-7373: Pastaları gizlice eve götürdüm. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ama onları atmış olacaklarını düşündüm ve yiyecek israfı günah olduğu için bunu sorun etmeyeceğinizi düşündüm. Sadece iki tanesini sakladım ve geri kalanını metro durağımdaki evsiz bir adama verdim. Sence doğru şeyi mi yaptım?

Ben: Umm, sanırım öyle. Çaydanlığı almadın, değil mi?

(Hayır! Asla böyle bir şey yapmam. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>)

Fındık. Sanırım yine de annem için alışveriş yapmam gerekecek. Annem omzumun üzerinden bakıyor. "Ona selam söyle."

Güzel. Mary selam söylüyor.

(212) 555-7373: Gerçekten mi? Kim olduğumu biliyor mu?

Ben: Tabii ki. Tüm ailenizin büyük bir hayranı.

(212) 555-7373: Vay canına. Aklım başımdan gitti. Ona benden selam söyle. Tabii ki. İyi geceler ve yarın için iyi şanslar.

Üçüncü Bölüm

Jen

Kafamda Tanrı'nın cennetteki oturma odasında oturup İsa'nın annesiyle sohbet ettiği bir görüntü var. Meryem nasıl olur da ailemin büyük bir hayranı olabilir? Duyarlılığınızı takdir etsem de bunu hayal bile edemiyorum. Babam ben büyürken bize hiç zaman ayırmayan işkolik bir avukat, annem ise her zaman saatin şarap saati olduğunu düşünen ve babamı kızdırmak için havuzdaki çocuk hakkında uygunsuz yorumlar yapmayı seven acılı, ihmal edilmiş bir ev kadını. Oh, ve tek kızlarını da kendi meşhur ayak izlerini takip etmediği için evlatlıktan reddettiler.

Mary tam olarak neyin hayranı? Sonunda bunun, onların -yukarıdan gelen tanrıların- benden daha rafine bir bağışlama anlayışına sahip olmalarından kaynaklandığına karar verdim.

Evim dediğim çürümeye yüz tutmuş kahverengi taş binanın dördüncü katına çıkan köhne merdivenleri tırmanırken günümün nasıl değiştiğine hayret ediyorum. Sadece Büyük Adam'ın kendisiyle bir "ilişkim" varmış gibi görünmüyor, aynı zamanda harika bir işim *ve bir* tabak bedava böreğim var. Tanrı'ya sadece iki tane sakladığımı söyledim ama aslında dört tane saklamışım. Suçluluk duygusu içimi yakıp kavuruyor, bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp ışıkları açtıktan sonra itiraf etmek için telefonumu elime alıyorum.

JFlan: Hey, benim. Sana yalan söylediğimi bilmen gerektiğini düşündüm. Hamur işlerinden iki değil dört tane sakladım, ama buna kızdıysan onları verecek ihtiyacı olan birini bulabilirim.

Bu sabaha kadar *kendimi* ihtiyaç sahibi biri olarak gördüğümü belirtmiyorum. Yani, belli ki Tanrı bunu biliyor.

Hayır, sorun değil.

JFlan: Ben sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Yani, burada bana yardım etmek için yoğun programınızdan zaman ayırıyorsunuz ve biliyorsunuz, sizi üzmem istemiyorum.

Eminim pastalar senin içindi. Belki ileride bunu ödeyebilirsin.

JFlan: Ne harika bir fikir! Ben de kesinlikle yapacağım! Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur ama ben karmanın büyük bir savunucusuyum. "Ne ekersen onu biçersin" sözünü bilirsin.

Ek.

JFlan: Ne ekmek?

TANRI: "Ne ekersen onu biçersin", toprağa tohum ekmek gibi. Elbise dikmek gibi değil.

JFlan: Bu daha mantıklı. Ne kadar meşgul bir adam olduğunu biliyorum ve benimle özel olarak ilgilendiğine inanmakta zorlansam da gerçekten minnettarım. Voodoo tilsimi için de özür dilerim. Şimdi onu atıyorum.

Bana böyle şeyler söylemene gerek yok. Dinle, istediğin zaman ulaşman için seni

cesaretlendirsem de, şu anda gerçekten gitmem gerekiyor. Yemeğe geç kaldım.

Tanrı kiminle akşam yemeği yiyor? O kadar çok sorum var ki...

JFlan: Oh, kesinlikle! Sizi tuttuğum için üzgünüm. Tüm mesajlarıma yanıt vermek zorunda değilsin ama göndermeye devam etmemin bir sakıncası var mı? Bu beni büyük resme bağlı hissettiriyor, anlıyor musun?

Tabii.

JFlan: Bekle. Eğer şu anda yemek yiyorsan, bu aynı zaman diliminde olduğumuz anlamına mı geliyor? Evet, tam burada Hell's Kitchen'dayım. Şimdi kapatıyorum.

Aman Tanrım! New York'ta mı?! Ve Hell's Kitchen'da? Bu düşmanla dostluk kurmak sayılmaz mı?

Özel bir gün için sakladığım bir paket Oreo'yu açarken, çok muhtaç olduğum için Tanrı'yı kızdırmış olabileceğimden endişeleniyorum. "Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder" sözü nasıl söylenir?

Kapının çalınması beni endişelerimden uzaklaştırdı. Gözetleme deliğinden baktığımda komşum ve yakın arkadaşım Zay Lopez'in orada durduğunu görüyorum. En azından kafasının üst kısmını görebiliyorum. Sadece 1.80 boyunda. Kapıyı açıp onu daireme sokuyorum. "Hey, Zay! Bugün olanları duyana kadar bekle."

Zay ile apartmana taşındığımda tanıştım. Koridorun tam karşısında oturuyor ve bir bilgisayar programcısı. Bir ofise giremeyecek kadar utangaç olduğu için evden çalışan bir münzevi. Sanırım doğuştan gelen bir salgı bezinin sonucu olan kısa boyundan utanıyor.

Kanepeme uzanan arkadaşım, "Umarım iyi haberlerdir, çünkü birazını gerçekten kullanabilirim" dedi.

"Oh, hayır. Kötü bir gün müydü?" İçini dökmesine fırsat vermeden hemen "Tanrı'yla mesajlaşma" olayına girmek istemiyorum.

"İyi bir tane değil," diyor ve elimdeki Oreo'lara doğru bir hareket yapıyor. Onları fırlatıyorum ve birkaç tanesini kucağına atarken izliyorum. "Birlikte çalıştığım inek Shelby'yi tanıyor musun?"

İnek Shelby, şirket e-postalarında sürekli Zay'ın evde değil ofiste çalışması gerektiğinden bahseden Zay'ın baş düşmanıdır. "Şimdi ne yaptı?"

"Patronumu haftada en az iki kez ofise gelmeye başlamam gerektiğine ikna etti." "Geçen gün postalarımı almak için aşağıya koştum ve mesajına hemen yanıt vermedim. Benim günahımı daha yüksek bir güce taşıdı."

Arkadaşımın yanına oturup kucağından bir kurabiye kapıyorum. "Olamaz. Ne yapacaksın? ne yapacaksın?"

Başını kederle sallıyor. "Daireyi terk edip, güneşin altında durmak istemiyorsam İşsizlik hattı, sanırım işe gitmem gerekecek."

"Bu berbat bir şey ama belki senin için iyi olur," diyorum ona, kendinden emin görünmeye çalışarak. Zay'i sürekli benimle köpekleri gezdirmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama hiç ilgilenmiyor. Son bir yıldır evinden çıktığından bile emin değilim.

"Benim için kafama atılmış canlı bir el bombası kadar iyi," diye homurdanıyor. "Bugün seni bu kadar heyecanlandıran ne oldu?"

"Duyana kadar bekle!" "Tanrı bu sabah bana mesaj attı" demeden önce tüm dikkatinin bende olduğunu bilecek kadar uzun bir süre duraksıyorum.

Zay gizli bir kamera arıyormuş gibi sağa sola bakıyor ve soruyor: "Tanrı mı? 'Tanrı' gibi mi?"

Başımı çılgınca sallarken, "Jen, bazen biraz dışa dönük olduğumu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu sende sevdiğim birçok şeyden biri, ama"-elimi tutmak için uzandı-"Yeterince protein aldığını sanmıyorum" dedi.

"Proteinin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Protein," sanki son bir dakika içinde seksen yaş yaşlanmışım ve başka türlü onu anlayamayacakmışım gibi kelimelerini çok daha yavaş ve yüksek sesle telaffuz etmeye başladı, "Beynin körelmesini önler."

Ayağa fırlayarak, "Bana inanmıyorsunuz!" diye bağırdım. Sonra tezgâhtan telefonumu kapıyorum ve elime almadan önce Tanrı yazımı buluyorum. "Bu sabah amuda kalkarken bana mesaj attı.

-Bu da beyin için en az protein kadar faydalıdır."

Zay mesajları okuyor, "Adı *Gabe* mi?" ve "Hadi ama, annesi selam söyledi mi?" gibi şeyler mırıldanıyor. Sonunda başını kaldırıp ekrana bakıyor. "Kim bu gerçekten?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bence bu gerçekten Büyük Adam olabilir." Sesimi saygıyla alçaltıyorum ve tavanımdaki su lekesini gösteriyorum. "Bu ismi telefonuma programlamadım ve ilk mesajı, Evren'den işlerin benim için yoluna gireceğine dair bir işaret istedikten hemen sonra geldi. *Hemen* sonrasında. Ona bir işe ihtiyacım olduğunu söyledim ve ..." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Bana Asher Hotel'den bir tane aldı. Aynen öyle. Başvuru formu doldurmama bile gerek kalmadı. Müdür, eğer Gabe'in arkadaşıysam işe alındığımı söyledi."

"Oh, Jen, seni zavallı saf şey. Dolandırılıyorsun."

"Birinin sırf bana yardım *edebilmek* için Tanrı gibi *davranmasının* nedeni ne olabilir?"

Zay ikna olmuş görünmüyor. Onun yerine yazmaya başlar.

JFlan: Hey Tanrım, ben Zay, ama bunu zaten bildiğini varsayıyorum. Lütfen bana arkadaşşıma neden ilgi duyduğunu söyler misin?

TANRI:

...

TANRI:

...

Merhaba, Zay. Yardım ediyorum çünkü bilirsin, insanlara yardım etmek

iyidir. JFlan: Biraz yardıma ihtiyacım var.

Vur.

JFlan: Pazartesiye kadar 5 santim uzamam lazım. Bunu gerçekleştirme şansın var mı?

TANRI: Bu benim uzmanlık alanım değil ama yüksek ayakkabılara baktın mı?

Dördüncü Bölüm

Gabriel

Alexis omuzlarının çökmesine izin vererek, "Masada hücre yok diye anlaştığımızı sanıyordum," diyor. Derin bir iç çekiyor ve orta uzunluktaki sarı saçlarını her gün işe giderken yaptığı topuzdan çıkarıyor. Temsil ettiği bir tecavüzcü bir keresinde ona asla at kuyruğu yapmamasını çünkü bunun bir kadını yakalamayı çok kolaylaştırdığını söylemiş. O zamandan beri, yalnız başına bir yere gittiğinde saçlarını kafasına sıkıca tutturuyor.

Alexis saçlarını silkeliyor ve bu *gece olmaz* diyen bitkin bir ifadeyle kafa derisini ovuşturuyor. Bu birkaç aydır onun standart hali, bundan rahatsız olduğumdan değil. Ortak olduğundan beri üzerinde büyük bir baskı var ve bu da çok uzun saatler çalışmasına neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, onun yaşadıklarını izlemek, ortak olmak istediğimden bile daha az emin olmamı sağlıyor. Eğer zevk aldığınız her şeyden vazgeçmek anlamına geliyorsa, buna degeceğine tam olarak ikna olmadım.

"Özür dilerim," diyorum telefonumu ters çevirerek. Çatalımı elime alıp Alexis'in Chelsea'deki dairesine gittiğimde mikrodalgaya attığı Alfredo tavuklu penneyi yemeye devam ediyorum.

"Bulgari davasıyla ilgili büyük bir şeyler mi oluyor?" diye soruyor, bir çeri domatesi dörde bölerek. Alexis yemeklerini hayal edilebilecek en küçük lokmalar halinde kesiyor, bu da bir şey yemesinin sonsuza kadar sürmesi anlamına geliyor. Bu yüzden bu kadar zayıf kalabildiğini söylüyor ve eminim, hakkında fikir beyan ettiği çoğu şey gibi, haklı. "Phillip'e güvene dayalı görev ihlali iddiasına karşı koyma fikrimi söyledin mi?"

"Henüz değil," diyorum ağzıma bir erişte atarak. Çiğneyip yuttuktan sonra ekliyorum: "Akıllıca bir hamle ama adamı çoktan köşeye sıkıştırdık. Şu anda şah damarından vurmaya ihtiyacım yok."

Bana onaylamayan bir bakış atıyor, bu da sinirlendiğini belli ediyor. Şahdamarına inmekten daha çok sevdiği bir şey yok. Benimle iş konuşmak dışında, oysa yıllar geçtikçe bundan bıktım. İlk tanıştığımızda çok tahrik ediciydi. Hukuk öğrencilerinin konuşmak istediği tek şey hukuktur. Bu rekabetçi bir şey, her birimiz sınıfımızdaki en üstün hukuk zekasına sahip olduğumuzu kanıtlamak için çaresiziz. Alexis, amansız tutkusu ve ateşli cevaplarıyla her tartışmayı kazandı. İncelediğimiz her davanın her ayrıntısını parmaklarının ucunda, gerektiğinde makineli tüfek ateşi gibi ateşlenmeye hazır tutma becerisi beni perçinlerdi.

Hâlâ odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, sadece ikimiz olduğumuzda bile.

Benim davalarım söz konusu olduğunda bile, kendisi hiç konaklama hukuku uygulamadığı için bu biraz can sıkıcı. Nankörlük etmek istemiyorum çünkü kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum, ama yine de ...

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer elime alıyorum ve ekranına koymadan önce sesini kapatıyorum

Tekrar.

"Neler oluyor?"

Başımı sallayarak, "Arkadaşım İana küçük kız kardeşimin iş bulmasına yardım edeceğimi

söyledim. O sadece

Fordham'dan mezun oldum. Ama pişman olmaya başladım. Biraz muhtaç görünüyor."

"Ian... kafasında aptal bir cüce cin olan o mu?" diye soruyor burnunu kırıstırarak. Alexis ve annemle babamın ne kadar çok ortak noktası olduğunu düşünerek neredeyse güleceğim. "O Liam. Ian'la otuzuncu yaş günü partimde tanışmıştın. Onunla birlikte büyüdüm. O şimdi bir tesisatçı."

Alexis başını sallıyor. *Yüce Tanrım, şimdiden aileme dönüştüğümüzü söyleme bana.*

"Ayakkabılarına bira döken oydu." Bu konuyu açmamalıydım. İki yıl oldu ve o hala kızgın.

"Ah, doğru, o," diyor, duyguları hemen yüzünde parlıyor. "O ayakkabıları hâlâ özlüyorum.

Bir daha asla o kahverengi tonunda süet bulamayacağım." Travmatik anıyı silkelemeden önce ayakkabılarının mahvoluşunun yasını tutmak için duraksıyor. "Her neyse, kız kardeşiyle ilgili konu nedir?"

"Fordham'dan sınıfının ortasında mezun oldu ve iyi bir staj bulmakta zorlanıyor." Alexis'in ayın şarabı kulübünün bir parçası olan Loire Vadisi'nden yeni Sancerre'den yavaşça bir yudum alıyorum. "Ian'a ona yardım edeceğimi söyledim."

"Gabe, bu kadar yardımsever olmanı sevdiğimi biliyorsun. Ciddiyim, sen bir azizesin," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama muhtemelen hukuk için bile uygun olmayan muhtaç bir kız için kendini tehlikeye atarak kendi itibarını riske atmana imkân yok. Sınıfının *ortasında* mı? Fordham'da mı?" diye soruyor, yüzünü tiksintiyle buruşturarak. "Yani, gerçekten."

"Ne? Fordham iyi bir okul," diyorum, bana mesaj atan bu tuhaf yabancı adına biraz savunmacı hissederek.

Alexis bir penne eriştesini üç parçaya bölerken, "Bak, *en azından* ortak olana kadar kendini düşünmek zorundasın," diyor. Bir kez olsun normal bir ısırik almasını dileyerek izliyorum. "Ondan sonra istediğin kadar kaybedenin şampiyonu olabilirsin ama şimdilik kendi şampiyonun ol."

"Tamam koç," diyorum çarpık bir gülümsemeyle.

"Yine yapıyorum, değil mi?" Alaycı bir yüz ifadesi takınıyor. Alaycı diyorum çünkü ne yaptığını çok iyi biliyor ve üzgün de değil.

"Belki," diyorum. "Ama endişelenme. Bunu önemsedğin için yaptığını biliyorum." Ben de kendime böyle söylüyorum zaten. Önemsedğinden değil, gerçekten acele etmemi ve ortak olmamı istediğinden, böylece nihayet onun istediği güçlü çift vizyonuna dönüşebileceğimizi düşünüyorum.

"Umursuyorum bebeğim," diyor. "Hem de çok. Çok büyük bir potansiyelin var ve Murphy, Norris ve Goldstein'daki o ahmaklar bunu yakında fark etmezlerse, yoluna devam etmek zorunda kalacaksın." Ufacık erişteyi ağzına atıyor ve çenesinin küçük hareketleriyle çiğniyor. Yutkunduğunda ekliyor: "Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama Phibbs, Payne ve Lynch'te senin gibi bir beyin gerçekten işimize yarayabilir. Ve para..." Yukarı bakıyor ve erotik bir an yaşıyormuş gibi tavana doğru inliyor. Bu da aylardır tanık olmadığım bir şey.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum ona.

"Hayır, yapmayacaksın" diyor. "Ceza hukukunda başarılı olmak için fazla iyisin." "Bunu kişisel bir kusur olarak görmemeye çalış," diyorum ona.

"Çok boşa gitmiş gibi hissediyorum" diyor, ölümcül bir ciddiyetle. Sonunda yüzümdeki ifadeyi fark etmiş gibi görünüyor çünkü "Özür dilerim. Bu işin peşini bırakacağım. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını biliyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ama ikimiz de aslında "Tartışmaya girmeden önce orada durmak akıllıca olur," demek istediğimi biliyoruz.

Sonraki birkaç saat boyunca, bana üzerinde çalıştığı adam öldürme davasıyla ilgili stratejisini anlatırken yemeği bitirip bulaşıkları yıkıyoruz. Sonra HBO'da *The Investigation*'ın bir bölümünü izliyoruz. Yaklaşık on dakika sonra uyuyakalıyor, jenerik başladığında uyanıyor. "İstersen kalabilirsin ama benim gerçekten yatmam lazım" diyor.

Teklifi için teşekkür ediyorum ama eve gitmem gerektiğini çünkü erken bir toplantım olduğunu söylüyorum. Kapıda birbirimize iffetli bir öpücük verdikten sonra şöyle dedi: "Dinle. Sana tavsiye vermeye çalışmamdan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve bu konuda tam bir Meryem olmak istemiyorum ama akıl hocalığı yaptığın kız konusunda ciddiym. Onu mümkün olduğunca çabuk serbest bırak, tamam mı? Senin için her şeyi berbat etmeden önce."

"Tam bir Mary" deyince çenem sıkıştı. Bunu zaman zaman söylüyor çünkü annemin işime burnunu sokmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Yani, eğer biri bunu yaparsa. Birbirine sıkı sıkıya bağlı geniş bir ailede büyüyünce insanın geliştirdiği tuhaflıklardan biri bu. Ama nedense Alexis bu konuyu açtığında beni her zamankinden daha fazla sinirlendiriyor - özellikle de annemi yapmakla suçladığı şeyin aynısını yaptığında.

Koridora çıkıyorum, sonra dönüp Alexis'e 'geri çekil' bakışı atıyorum. "Dinle, ona yardım etmek benim için önemli değil."

Elini yanağıma doğru kaldırdı. "Bebeğim, bir planımız var. Sen ve ben, değil mi? Bu işte beraberiz ama biraz geride kalıyoruz."

Bu tam da koridorda yapmayı sevdiğim türden bir konuşma. "Yani biraz geride kalıyorum."

Elini bırakarak, "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar evlenmiş olacağımızı sanıyordum. Belli ki önceliklerini doğru belirlemen gerekiyor."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" En az hissettiğim kadar sinirli bir sesle soruyorum. "Çok çalışıyorum. Bir sürü müşteri getiriyorum. Beni ortak yapmaları için onları *zorlayamam*."

"Aynen öyle. Bulgari'yi mahkeme dışında anlaşılmaya ikna etmeyi başarırırsanız ve *yine de* teklif etmezlerse, onlara ayrılacağınızı ve müşterilerinizi de yanınıza alacağınızı söyleyin." Çenesini kaldırdı ve bana kendini beğenmiş bir bakış atarak "*ben olsam böyle yapardım*" dedi. Ve yapardı.

"Göreceğiz," diyorum dudaklarımı büzerek.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," diyor ve bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Sadece sana çok inanıyorum ve senin ne kadar harika olduğunu görmeyen insanlar için çalışan fikrine katlanamıyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum," diyorum ve eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Umarım öyledir, çünkü ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

"Biliyorum." Sadece bazen öyle hissettirmiyor.

Beşinci Bölüm

Jen

Yatağında yuvarlanıp, çışımı yapmak için bile kalkmadan önce telefonuma sarılıyorum.

JFlan: Bugün o gün! İşe giderken ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve sormayı unuttum. Elimdeki tek güzel elbise dün giydiğim. Bu iyi olmalı, sence de öyle değil mi?

İşe girmene yetecek kadar güzelse, eminim işte giymek için de yeterince güzeldir. Endişelenme. Sende bu var.

JFlan: Köpek gezdirdiğim müşterilerime bugün haber vereceğim. Onları zor durumda bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama tahliye edilmemem ve sokakta yaşamamam daha önemli. Sizce de öyle değil mi?

Evet.

JFlan: Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Gabe. Sana Gabe diyebilir miyim, yoksa bu sadece yakın arkadaşların için mi geçerli?

Gabe iyi. Dinle, bu sabah büyük bir sunumum var ve rezervasyon yaptırmam gerekiyor, ama ilk günün nasıl geçtiğini bana haber ver, tamam mı?

Tanrı dünyada kime sunum yapıyor? Ve ne sunuyor, yeni bir galaksi için planlar mı? Yeni bir hayvan türü mü?

JFlan: Doğru! Ayrıca, bil diye söylüyorum, bugün hiç tanımadığım biri için güzel bir şey yapacağım. Zay'e verdiği tavsiye için teşekkürler. Evinden neredeyse hiç çıkmıyor ve şimdi gerçekten işe gitmesi gerekiyor. Onun için internetten asansör sipariş ettik ama bu arada ona topuklu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğini öğreteceğim. Bunu yapabilirse, asansörler çocuk oyuncağı olacak.

TANRI:

...

TANRI:

...

Yardım etmekten mutluluk duyarım. G

JFlan: Umarım harika bir gün geçirirsiniz!

TANRI: ٥

Tanrı bir emoji adamı. Bu biraz şaşırtıcı bir keşif. Güzel ama garip, anlıyor musun?

Bugün en iyi şekilde görüldüğümünden emin olmak için fazladan zaman harcıyorum. Harika bir izlenim bırakmak istiyorum.

İşe gidip gelmek çocuk oyuncağı. Doğrudan Columbus Circle'a giden D trenine biniyorum, metro durağından çıkıyorum, caddenin karşısına geçiyorum ve oradayım. Yaşasın!

Todd yine resepsiyonda çalışıyor ve beni gördüğünde aşağı yukarı bakıp soruyor,

"Bunu dün giymemiş miydin?"

"Yaptım," sesim korkudan çatlıyor. Todd beni korkutuyor. "Yine de temiz. Koku falan almıyorum," diye onu ikna etmek için acele ediyorum.

"Mesele şu," diyor Todd, sanki ondan on santim değil de bir metre kısaymışım gibi bana bakarken. "The Asher'da göze çarpmamak için sessiz renkler giyiyoruz. Biz personeliz ve bu nedenle biraz daha," dramatik bir duraklama, "bastırılmış olmamız gerekiyor." İyi bir önlem için bir kötü bakış daha.

"Tabii, kusura bakma," diyorum ona. "Sanırım işten sonra biraz alışveriş yapacağım." *İşten sonra nasıl alışverişe gideceğim? Hiç param yok ki!*

Ancak şu anda bunu düşünme şansım yok çünkü Todd Lavender adında birini çağırıyor ve beni çalışanların soyunma odasına götürmesini istiyor. Ayrılmadan önce çantamı ve vücuduma sığmayan tüm kişisel eşyalarımı oraya götürmemi söylüyor.

Lavender hizmetçi üniforması giyen kısa boylu, yuvarlak bir kadın. Ellili yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. "Bana ipleri gösterdiğin için çok teşekkürler Lavender," diyorum ona, kendi evimde bir arkadaş edinmeye hevesli bir şekilde.

İlk gün. Tanrı biliyor ya, Todd olmayacak.

Beni duymuş gibi bile yapmıyor; sadece çift kanatlı kapılara açılan bir koridorda yürümeye başlıyor. Kapıların ardında asansörler var. Lobideki süper lüks asansörlere hiç benzemiyorlar. Bunlar servis asansörleri. Aşağı düğmesine basıyor ve bir tanesinin gelmesini beklerken sessizce orada duruyoruz.

İçeri girdikten sonra nihayet konuştu: "Asla misafir asansörlerine binmeyeceksin; asla bir misafirle sohbet başlatmayacaksın; asla bir misafirle flört etmeyeceksin veya herhangi bir sosyal sıfatla onlarla buluşmayı teklif etmeyeceksin. Bu kurallardan herhangi birini ihlal ederseniz, derhal kovulursunuz."

Sanırım Lavender ve benim kaderimizde de arkadaş olmak yok.

Floresan ışıklı uzun bir koridorda onu takip ediyorum. Kesin bir morg havası var. Daha önce hiç morga gitmedim, ama doğrusu, biri sedyede bir cesetle yanımızdan geçse, yersiz hissetmezdim.

Soyunma odası dolaplarla dolu. Birkaç bank, duş ve bir de banyo var. Cehennemden gelen gemi müdürüm Lavender devam ediyor: "İşe gitmeniz gereken saatte otele girmeyeceksiniz. Vardiyanız başladığında soyunma odasında ve istasyonunuzda işiniz bitmiş olacak. *Asla* otelin ön kapısını kullanmayacaksınız. Siz ayrılmadan önce birisi size arka girişi gösterecek. Sorusu olan var mı?"

"Evet, bir tane var. Burada çalışmayı seviyor musun?" Çünkü dürüst olmak gerekirse, sesi elektrikli yılan balıklarıyla yıkanmayı tercih ediyormuş gibi geliyor.

"Sevip sevmemem neden önemli olsun ki? Bu bir iş. Bir iş ihtiyacım var."

"Ama burası çok güzel bir yer!" Ağzım açık kaldı. "Burada çalışmayı seveceğini düşünüyorum."

İşte açık gerçek. Lavender şu anda boğazıma yumruk atmak istiyor ve bunu yapmamasının tek nedeni kovulacak olması. Sıkılmış çenesiyle bana şöyle diyor: "Sabah dörtte uyanıyorum. Beşte Flushing'deki metro durağında oluyorum. Şuradayım," diye odanın diğer ucunu işaret ediyor, "beş kırk beşte dolabımdayım. Böylece altıda yukarıda tuvaletleri temizliyor olabiliyorum."

Eminim güzel tuvaletlerdir, ama bunu ona söylemiyorum çünkü hayatıma son verme ihtiyacının iş ihtiyacından daha büyük olduğuna karar verebilir. Soyunma odasından çıkarken Lavender bana, "Bir misafirin seni görebileceği hiçbir yerde bir şey yiyip içmene izin yok. Eğer susadıysan, molana kadar bekle."

Beni koridora geri götürdükten sonra başka bir odaya girer. "Burası çalışanların dinlenme

odası. Öğle yemeğini burada yiyebilirsin. Mola verdiğinde de buraya geleceksin."
"Ara mı vereceğim?" Heyecanla sordum. Bu iş konusunda iyimser olmaya kararlıyım,

Huysuz iş arkadaşlarıma aldırmadan.

"Öğle yemeği için yarım saatiniz ve on beş dakikalık iki molanız var." "Buraya gelip dönmem o kadar sürer," diyorum ona.

"Moladayken lobide ayakta duramazsınız ya da halka açık alanlarda bulunamazsınız, bu yüzden buraya gelmeniz ve geri dönmeniz yedi dakika sürüyorsa, bir dakikalığına oturabilirsiniz." Lavender çok kaba ve ondan hoşlanmıyorum. Ama onu kazanmanın mümkün olmayacağını tahmin ettiğim için denemedim bile.

"Yukarı çıkmadan önce tuvaleti kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Biz soyunma odasında gitmeliydin."

"Yapmalıydım ve yapmadığım için özür dilerim." Daha ne diyebilirim ki? Tuvalete gitmem gerekiyor ve iki saat daha buraya gelemeyeceksem, şimdi gitsem iyi olacak.

Ben işimi yapmak için acele ederken Lavender dinlenme odasında beni bekliyor. Bir kabine girer girmez, telefonumu cebimden çıkarmadan önce oturuyorum.

JFlan: İş yerindeyim ama çalışanların beni sevdiğini sanmıyorum.

Belki de sadece meşguldürler. Ben olsam üzerime alınmazdım.

JFlan: Evet, tamam. Sorun şu ki, belli bir şekilde giyinmemi istiyorlar ve çek almadan önce bunu gerçekleştirecek param yok.

Tamam. Nasıl giyinmeni istiyorlar?

JFlan: Sanki bir cenazeye gidiyormuşum gibi. Personellerinin öne çıkmasını pek istemiyorlar.

Tamam, bak. Yardım edebilirim. Biraz daha dayan, bugün mesain bitmeden sana bir şey göndereceğim. Gülümsemeye devam et. Eminim harika iş çıkaracaksın!

Tanrı'ya bu işi seveceğimi sanmadığımı söyleyecek yüreğim yok. Ne de olsa dilenciler seçici olamaz, ama Lavender'ın bana hamamböceği gibi davranması için kendimi bu tuvalet kabininden çıkmaya ikna etmekte çok zorlanıyorum. Beni mutlu bir yere götürecek de değil; beni Todd'a geri götürecek.

Ellerimi uzun uzun yıkıyorum, mikrop fobim olduğu için değil, kendimi buradan kaçıp eve gitmemeye ve Zay'e onunla yaşamama izin vermesi için yalvarmaya ikna etmeye çalıştığım için. Sonunda toparlanıyorum ve düşünceme şöyle diyorum: "Tanrı seni burada istiyor ki sanatını destekleyecek biriyle tanışabilesin."

Burası tam da iğrenç derecede zengin sanat alıcılarının kaldığı türden bir yer. Bu yüzden bana daha fazla köpek gezdirme müşterisi bulmak yerine beni böyle şık bir yere yerleştirdiğine ikna oldum. Köpekler sanat eseri satın almaz. Tanrı'nın bana mükemmel bir alıcı göndereceği sonucuna vardım. Tek yapmam gereken uyanık olmak.

Yüzümde parlak bir gülümsemeye banyodan çıkıyorum. Hiçbir şey iyi ruh halimi bozamayacak. Ne Lavender, ne Todd, asla. Tanrı benim yanımda.

Altıncı Bölüm

Gabe

"Bu, 'üzerinde anlaşmaya varılan sözleşmeye göre hareket etmek ve bunu yaparken Covington Management Group'un Bay Bulgarı'ye borçlu olduğu güvene dayalı görevlerini ihlal *etmediği...*' şeklinde olmalıdır." En yeni stajyerim Edward Ling'e söyledim. Bir aydır burada ve zavallı çocuk her zaman ilk kalp krizinden iki dakika uzaktaymış gibi görünüyor. En fazla yirmi beş yaşlarında olmalı ama yemin ederim, işe başladığında olmayan saçlarına şimdiden aklar düşmüş.

Başını sallıyor ve sarı defterine notlar alıyor. "Üzgünüm Bay Daly. Siz fark etmeseydiniz benim açımdan büyük bir hata olurdu."

"Bana Gabe de," diyorum başımı sözleşmeden kaldırmadan. "Ve bunun için endişelenme. Maaşından kesinti yapacak değiliz."

Gergin bir kıkırdama çıkarır. "Tamam, iyi. Ben de bu konuda endişeliydim."

"Arada bir hata yapmanızı bekliyoruz - bu yüzden bir iş ortağımız işinizi göndermeden önce kontrol ediyor."

O not almayı bitirene kadar arkama yaslanıp bekliyorum. Saate bakınca, Audra oteldeki vardiyasından çıkmadan önce hediye kartını ona ulaştırmak için koşmam gerektiğini fark ediyorum. Benden kıyafet almasına yardım etmemi istemediğini biliyorum, ama umduğu şey bu değilse neden bana hiç parası olmadığını söylesin ki?

Mesajlaşma yoluyla akıl hocasından kendi kişisel cinine dönüştüm. Neden yardım için Ian'a gitmediğini merak ediyorum. Eminim kız kardeşine yardım etmek için birkaç dolar toplayabilirdi. Gerçi şimdi düşündüm de, belki de yapamaz. Zaten eş ve çocuk konusunda benden bir eş ve üç çocuk farkla önde. Kendi kız kardeşimin şehirde çocuk yetiştirmenin ne kadar pahalı olduğundan yakınmasına bakılırsa, Ian'ın mali durumu elverdiği ölçüde zorlanıyor olabilir.

Kısa bir süre Edward'ı benim yerime göndermeyi düşündüm ama sonra stajyerken avukatların kişisel işlerini yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. "Kendi bacaklarını kullanmayı sevmeyen" birine fro-yo alabilmek için dört yıl boyunca hukuk fakültesinde kışınızı yırtmazsınız. Ayağa kalktım ve deri yönetici koltuğumun arkasından takım elbisemin ceketini aldım. "Asher Hotel'e bir şey götürmem gerekiyor, o yüzden bir saat kadar dışarıda olacağım. Dönmeden önce sözleşmeyi bana e-posta ile gönderin ki döner dönmez imzalayabileyim."

Edward ayağa kalkarak, "Yapacağım. Teşekkürler, Bay... Gabe." "Sorun değil."

Gitmeye başlıyor, sonra aniden arkasını dönüyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Çok acelem olmasına rağmen, "Tabii." dedim.

"Konaklama hukuku uygulamasını seviyor musunuz? Yani *gerçekten* seviyor ve önümüzdeki otuz yılı bu işi yaparak geçirmek istiyor musunuz?"

Hayır.

Bu da nereden çıktı? "Evet, iyi bir iş. Aile hukuku ya da ceza hukuku gibi duygusal olarak yıpratıcı değil."

Edward açıklamam karşısında gözlerini kısıyor. "Hun."

"Ne?" Cevabı duymak istediğimden emin olmadan soruyorum.

"Hukuk fakültesine gerçekten tutkulu olduğum bir şeyi yapmak için gittim, ancak bir insanın otel sözleşmeleri konusunda nasıl tutkulu olabileceğini anlayamıyorum."

Başımı salladım, iç çektim. "Hepimiz hukuk fakültesine gittik çünkü *A Few Good Men* filmindeki Tom Cruise olmak istiyorduk."

"Ya da *The Firm* filmindeki Tom Cruise," diye ekliyor Edward.

"O da var," diyorum. "Ama hayattaki çoğu şey gibi, gerçekler de filmlerdeki gibi değil. Yaptığım işi seviyorum. Her gün çok heyecanlanmıyorum ama birlikte çalıştığım insanlardan ve onlara yardım etmekten keyif alıyorum." Hayatım birdenbire inanılmaz derecede sıkıcı gelmeye başladı.

"Ama burada doğru kişiye mi yardım ediyoruz?" diye soruyor. "Bana öyle geliyor ki Covington'ın yaptığı şey yanlış. Caddenin karşısında temelde aynı oteli açıyorlar ve bunu yapmak için sahip oldukları özel bilgileri kullanıyorlar."

Haksız da değil. "Şirketler hukukunda her zaman iyi adamın yanında olamıyorsunuz, eğer böyle bir şey varsa. Bu durumda, Bulgarlar ilk anlaşmayı müzakere ederken daha iyi bir hukuki danışmanlık almalıydılar. Bunu yapmadılar ve şimdi ..."

"Şimdi bu onları mahvedecek." Dudaklarını birbirine büzüyor, bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor - genç, idealist, iyi bir mücadele vermek isteyen.

"Bu işin çirkin tarafı. Herkese göre değil."

Edward başını salladı ve boynunu kaşdı. "Umarım söylememe kızmazsın ama bunu insanlara her hafta yapmaktan mutlu olacağımı sanmıyorum."

"O zaman yapmamalısın," diyorum kendinden emin bir gülümsemeyle, her ne kadar şu anda kendime güvenmekten başka bir şey hissetmiyorum olsam da. "Ve bir yerde çok fazla zaman geçirmeden önce bunu şimdi çözdüğün için aferin sana."

Biraz paniklemiş görünüyor. "İstifa edeceğimi falan kastetmedim. Umarım söylediklerim buradaki pozisyonumu etkilemez."

Başımı sallayarak, "Sakin ol. Staj yaparken tam olarak yapman gereken şeyi yapıyorsun. Nereye uyum sağlayacağını buluyorsun ve önce birkaç firmayı denemezsene bunu yapamazsın." *Kendi tavsiyene uymamak gibisi yok. Burada staj yaptım ve hâlâ buradayım.*

Yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor. "Bu işte seninle çalıştığım için çok şanslı olduğumu söyleyebilir miyim? Diğer ortakların çoğundan çok daha nazıksın ve her şeyi çok kolay anlaşılır kılıyorsun."

"Teşekkürler. Geri bildiriminiz için minnettarım."

"Hayır, cidden. Okuldayken senin gibi bir profesörden faydalanabilirdim."

"Şey, eğer bu misafirperverlik hukuku işi sonuç vermezse, belki bir öğretmenlik işi bulabilir miyim diye bakarım," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Ama şimdilik kaçmam gerek."

Cep telefonumu cebime atıp boş bir zarf alıyorum -üzerine hızlıca Muhteşem Yeni Resepsiyon Görevlisi yazıyorum- ve aceleyle ofisimden çıkıyorum. Planım Macy's'e gidip bir hediye kartı almak, Audra'ya teslim etmek ve dışarıdayken öğle yemeği için bir şeyler almak.

Şehrin kaldırım sıcakından The Asher Hotel'e adım atmak, saunadan çıkıp serin bir duşa girmek gibidir. Hava bir şekilde içeride dışarıda olduğundan daha taze hissediliyor. Sakin aydınlatma ve sesi emmesi için bilinçli olarak seçilmiş pelüş halılar, hayatın daha rafine, rahat ve ödüllendirici olduğu bir zamana ve yere seyahat ettiğimi hissettiriyor. Bu iyi bir slogan olabilir.

Belki bu yasal iş sonuç vermezse, pazarlama işine girebilirim.

Resepsiyona doğru ilerliyorum ve Todd'un görevde olduğunu görüyorum. Todd olmaz. O dünyanın en horlayan resepsiyonisti. Ayrıca, bana aşık olmuş gibi görünüyor ki bu da a) ciddi bir ilişkim olduğu ve b) eşcinsel olmadığım için işleri biraz garipleştiriyor. Yan masada yeni bir kadın var ve bilgisayar ekranını gösterip "Yanlış, yanlış, yanlış!" diye bağırmasına bakılırsa onu eğitiyor gibi görünüyor. *Çıkış* tarihi bu alana yazılacak. O kadar da zor değil."

Özür diliyor, klavyeyi tekrar tuşlarken yüzü kıpkırmızı oluyor. Yardım ettikleri kadın dramatik bir şekilde başını büyük bir daire şeklinde döndürüyor ve ben de yardım edemiyorum ama stajyer için gerçekten üzülüyorum. Audra'yı gördüğümde tanıyacağımdan oldukça emin bir şekilde etrafıma bakıyorum - tüm O'Malley sülalesi birbirine benziyor - yuvarlak yüzlü ve yeşil gözlü kızılar. Tezgâhın arkasındaki kadın kesinlikle bir O'Malley değil çünkü bir O'Malley'e yakışıklı diyebileceğim son şey seksi olması, oysa bu kadının bir otelde çalışmak yerine *Vogue*'a kapak olması gerekirdi.

Uzun koyu kahverengi saçları, parlak mavi gözleri var ve üzerinde neredeyse bir dans eğitmeninin giyeceği bir şeye benzeyen kırmızı bir elbise var. Özgür ruhlu bir görüntüsü var ve gözyaşlarını tutamıyor gibi görünmesi bu görüntüyü biraz olsun azaltıyor. Araya girip Todd'u ölümle tehdit etme dürtüsü beni ele geçiriyor ama direniyorum. Şiddet yanlısı biri olmadığım gibi, müdahale etmek bana düşmez.

Todd ve stajyeri önümdeki kadının işini bitirirken ben sıramı bekliyorum. Todd'dan spa'nın yerini göstermesini istemeden önce *hemen şimdi* masaja ihtiyacı olduğunu söyledi.

Todd yeni kıza bakar. "Hemen döneceğim. *Hiçbir şeye* dokunmayın." Bugün resepsiyonda iki yeni personelin eğitim görmesi hiç de şaşırtıcı değil -Udra ve bu zavallı kız. Todd ve asık suratlı tavır, belli ki diğer herkesi işten ayrılmaya zorlama misyonunda.

Tezgâha yaklaştığımda, bu özel stajyer parlak bir şekilde gülümsüyor ve beni selamlıyor: "Aster Hotel'e hoş geldiniz. Ben Jennifer. Gününüzü nasıl daha iyi geçirmenizi sağlayabilirim?"

"İlk gün mü?" Ona sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu gördün mü?"

"Sana çok sert davranıyordun," diyorum ona. "Yine de bunu kişisel algılama. Todd nadiren kimseye iyi davranır."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim çünkü emin değildim. Müşterilere karşı çok nazik ama benimle konuşmak zorunda kaldığı anda... ah," diyor. Sesini alçaltarak ekliyor: "Dürüst olmak gerekirse ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Ama bu işi gerçekten yürütmem gerekiyor çünkü bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama New York yaşamak için gerçekten pahalı bir yer."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Duydum. Dinle, eğer bu işi elinde tutmak istiyorsan, küçük bir ipucu.

Otel, Aster değil."

Sağ eliyle yüzüne bir tokat atar. "Kahretsin! Ona üçüncü kez böyle sesleniyorum." Gözleri büyüyor. "Ve bir müşterinin önünde bok dedim. Oh, Zeus, şimdi beni bir yıldırım vurun."

"Merak etme. Söylemem," diyorum göz kırparak.

"Teşekkür ederim. Bütün gün gördüğüm en iyi insansın."

Ve sen yıllardır gördüğüm en güzel insansın. Vay be! Bu da nereden çıktı? "Umm ... teşekkürler. İyi ki uğramışım."

Nefes nefese. "Olamaz! Size nasıl yardımcı olabileceğimi sormayı tamamen unutmuşum?"

Ona ne istediğimi söylemeliyim ki işime geri dönebileyim. Sorun şu ki, istemiyorum. Karşımda öyle sevimli bir şekilde telaş duruyor ki, gitmek istemiyorum. "Hayır, yapmadın,"

diyorum, konuşmayı biraz daha uzatarak. "Ama günümü nasıl daha iyi hale getirebileceğini sordun."

"*Bunu* söylemek zorundayız," diyor yüzünü buruşturarak.

"Yani, ciddi değildin?" Aşık olmuş bir okul çocuğu gibi kulaktan kulağa gülümsüyorum.

Gözlerini kapatır. "Hayır... evet, tabii ki yaptım. Biliyorum. Sadece kulağa..." sesini alçaltarak fısıldıyor, "bana biraz sevimsiz geliyor."

"Anlaştık," diyorum, bir dirseğimi tezgâha yaslayarak ona biraz daha yaklaşabiliyorum. "Giriş yapmanıza yardım ederdim ama hiçbir şeye dokunmama izin yok."

"Duydum."

"Doğru. Ayrıca konuklarla flört etmeme de izin verilmiyor," dedikten sonra söylediklerine şaşırmış görünüyor. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Benimle flört etmek istediğin için mi?" Ukala bir sırıtiş takınarak soruyorum.

"Hayır! Kesinlikle olmaz. Yapmam... Yapamam... Buna izin yok..." diye tekrarlarlarken gözleri zarif lobide geziniyor. "Todd'u neyin tuttuğunu merak ediyorum."

"Kaplıca oldukça uzak bir yürüyüş mesafesinde." "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Başımı salladım. "Birkaç kez, evet."

Jennifer'in gözleri aydınlanmadan önce garip bir sessizlik anı geçiyor. "Güzel sanatları takdir eden birine benziyorsun. Belki de çarpıcı derecede renkli ve mutlu suluboyalar?" Garip bir şekilde bana gerçekten kötü bir ikinci el araba satıcısını hatırlatsa da kaşlarını cazip bir şekilde kaldırıp indiriyor.

Bir an durup ona bakıyorum. Ne kadar garip, tuhaf bir kadın. Tamamen muhteşem, kesinlikle sevimli ama çok garip. Daha fazlasını öğrenmeye zorlanıyorum. "Nasıl anlıyorsun?"

Yanakları biraz kızardı. "Çünkü parlak mavi bir kravat takmışsın ve çabuk gülümsüyorsun. New York'un yeni sanatçılarından birinin lüks tablolarını almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Etrafta biri vardır diye eğilip sesimi alçaltıyorum. "Sen o sanatçı mısın?"

Etrafına bakınıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Bir yanım tezgahın arkasından yarattıklarından birini kaldırmasını bekliyor. Onu gücendirmek istemediğim için bu görüntü karşısında kahkahamı bastırıyorum. "Ve sen bana burada, resepsiyonda resim satmaya mı çalışıyorsun? Hem de görev başındayken?"

"Dediğim gibi, bu işin yürüyeceğini sanmıyorum," diyor. "Eğer buradayken birkaç parça için alıcı bulabilirsem -yani beni beceriksizlikten kovmadan önce- başka bir iş bulana kadar boşluğu doldurmama yardımcı olur." Bu kadın o kadar masum ve tatlı ki, dengemi bozuyor.

"Param olduğunu nereden biliyorsun?" Ona soruyorum, bu konuşmayı devam ettirmeye hevesliyim.

"Eskiden perakende satış yapardım. O takım sana yaklaşık iki bin dolara patlamıştır, ayakkabılar da en az altı yüz."

"Belki de sahip olduğum her şeyi bu kıyafete harcadım ve beş parasız kaldım," diyorum gözlerimi ona dikerek. Çok uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Başını sallamadan önce bir saniye bana bakıyor. "İyi denemeydi. Sen zenginsin. Muhtemelen doktor ya da onun gibi bir şeysin."

"Avukat."

"Biliyordum!" diyor parmaklarını şıklatarak. "Büyük ama neredeyse boş dairesi için bir sürü sanat eserine ihtiyacı olan bir avukat mı?"

Bir boğaz temizleme sesi hem Jennifer'i hem de beni nefesimden aldı. Todd onun yanına

geldi ve şöyle dedi: "Bay Daly. Her zamanki gibi sizi görmek bir zevk. Sizi beklettiğim için özür dilerim. Sanırım Bay Collins için buradasınız." Sesi profesyonelce geliyor ama bana ısırarak istediği sulu bir elmaymışım gibi bakıyor.

Jennifer'a dönerken başımı sallıyorum. "Elbette Bay Collins'in ofisini arayıp Bay Daly'nin burada olduğunu söyleyebilirdiniz."

"Yapabilirdi," diyorum ona kararlı bir soğukkanlılıkla, "ama yapmasını ben istemedim." Muhtemelen Audra için zarfı Jennifer ya da Todd'a vermeliydim ama ilk gününde başını belaya sokmak istemiyorum. Todd belli ki kişisel bir alışverişi ona karşı kullanacak türden bir adam.

Şaşırmış görünüyor. "Eğer bu kadar cürekâr olabilirim, neden ona sormadın?"

"Ona hiçbir şeye dokunmaması için oldukça güçlü bir şekilde talimat verdiğinizi duydum - bu arada pek profesyonelce değil - bu yüzden ondan başını belaya sokacak bir şey yapmasını istememenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Todd'un yüzü utançla parlıyor ve gözleri korkuyla doluyor. "Öyle demek istemedim," diyor sahte bir kahkaha atarak. Jennifer'a döner. "*Öyle* demek istemediğimi biliyordun, değil mi Jen? Sadece ona takılıyordum. İşyeri şakası falan."

Kaşlarımı kaldırarak ona ters ters bakıyorum. "Sanırım şaka beni aştı. Tony'yi görmeye gidiyorum. Onu ara ve burada olduğumu söyle."

Bununla birlikte Jennifer'a gülümsedim. "Sizinle tanışmak çok güzeldi." Garip, eğlenceli ve tuhaf bir şekilde heyecan verici. Ama çoğunlukla güzeldi.

Yedinci Bölüm

Jen

Biriyle çıkmayalı dokuz ay dört gün oldu. Nereden mi biliyorum? Çetele tutuyorum. Erkekleri önemsemediğimi ve üzgün aşk hayatım üzerinde durmaktan daha iyi işlerim olduğunu düşünmeyi seviyorum, ama arkadaşım Aimée yakın zamanda muhteşem bir İngiliz mimara aşık oldu ve lanet olsun, biraz kıskandım.

Gerçek şu ki, New York'ta flört etmek kolay değildir. Yedi milyondan fazla insanın yaşadığı bir adada çok sayıda potansiyel taliple karşılaşacağınızı düşünürsünüz ve burada bir yerlerde bir tane olsa da, onları tam olarak nasıl bulmanız gerekiyor?

En son markette yakışıklı bir erkekle konuşmaya çalıştığımda, muz alabilmek için kenara çekilmemi söyledi. Ondan sonra metroda yakışıklı bir adamla flört etmeye çalıştım. Tam önümde aletini çıkardı. Minik pipisine bir kez baktım ve kusma isteğime direnmek zorunda kaldım. Büyük bir şehirde bunun ne kadar sık olduğunu bilerseniz şaşırırsınız.

İşte o anda aşkın beni bulmasına izin vermeye karar verdim.

Ne yazık ki, hayallerinizdeki erkekle iş yerinde tanışamıyorsanız, ki bana burada The Asher'da buna izin verilmediği söylendi, onunla nerede tanışmam gerekiyor? Son gittiğim kulüpte kafayı buldum ve şanslıydım ki arkadaşım Teisha adam beni oradan sürüklemekten önce kurtardı. Bu sicilimle, tekrar biriyle çıkmam için dokuz ay daha geçmesi gerekebilir.

Bay Daly'yi düşünmeden edemiyorum. İlk adının ne olduğunu bilmiyorum ama bence Dillon ya da Hunter'a benziyor - gerçekten erkeksi bir şey. Eğer isterse kesinlikle onunla çıkardım. Evet, işimi kaybetmem anlamına gelse bile. Birdenbire aklıma en kötü şekilde biriyle çıkmak geldi.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Todd'un kötü sesi bir zıpkın gibi hayalime saplanıyor. "Pardon?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Öğle yemeği vakti geldi. Senin ve benim mola saatlerimiz aynı."

"Evet, tabii, hayır," diyorum ona. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Caddenin karşısına geçip bir sosisli sandviç alayım dedim."

"Sadece ön kapıdan çıkmayın," diye uyarıyor aceleyle uzaklaşmadan önce.

Arka kapının nerede olduğunu henüz bilmediğim için onu görmezden geliyorum. Neyse ki bu sabah cebime beş dolar koymuştum da önce soyunma odasına gitmeme gerek kalmadı. Cepli elbiseler en iyisi.

Lavender ya da diğer casusların kaçışıma tanık olmamasını umarak lobide rahatça dolaşırken, Bay Daly ile karşılaşıyorum. "Tekrar merhaba," diyorum büyük bir heyecanla.

"Senin gibi güzel bir bayanın böyle bir yerde ne işi var?" diye soruyor şakayla karışık. "Parkta bir sosisli sandviç satıcısı aramaya gidiyorum," diyorum.

"Arkadaş ister misin?"

"İsterdim!" Çok fazla coşkuyla cevap veriyorum. Sesini alçaltmaya çalışarak ekliyorum: "Tabii sosisli sandviç havasındaysan."

"Canım her zaman sosisli sandviç çekiyor," diyerek bana yol

gösteriyor. Sokakta durduğumuzda, "İçimde deli gibi koşma isteği var"

diye itiraf ediyorum.

"Baraj gölünün etrafında tempolu bir koşu gibi mi?"

"Özgürlük gibi, Asher'daki havasız insanlardan uzakta." Siyah saçları, yontulmuş çenesi ve pahalı takım elbisesiyle uzun boylu olan muhteşemliğine bakıyorum. Bir an için gümüş grisi gözlerinin derinliklerine dalıp gitmeme izin veriyorum.

"Eğer bu kadar nefret ediyorsan, belki de bırakmalısın."

"İsterdim," diyorum ona, "ama paraya gerçekten ihtiyacım var ve beni bir arkadaşım tavsiye etti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

O da başını sallar. "Bu mantıklı."

Caddenin karşısına geçiyor ve Central Park'a giden geniş patika boyunca yürüyoruz.

Baktığınız her yerde şort ve tişört giymiş çocuklar yemyeşil çimlerin üzerinde koştururken, anneleri ya da dadıları banklarda oturmuş telefonlarına bakıyor. Kusursuz bir yaz günü - kusursuz masmavi gökyüzüne karşı zümrüt yapraklar ve size yaşadığınızı hissettirecek hafif bir esinti. Gördüğümüz ilk sosisli sandviç standında sıraya giriyoruz ve Bay Daly "Bir ara sanat eserlerinizi görmek isterim" diyor.

Çok heyecanlıyım. Kendimi Tanrı'ya kocaman bir teşekkür mesajı atarken hayal ediyorum ama belli ki şu anda bunu yapamam. "Sana göstermeyi çok isterim!" Telefonumu çıkarırken ona söylüyorum. "Bakmak istersen birkaç fotoğrafım var."

"Önce sosisli sandviçlerimizi alalım ve bir bank bulalım" diyor. Öğle yemeğimizi aldıktan sonra, içime biraz sebze girmesi için yeterince ketçap, soğan ve çeşni sürüyorum. Sonra Central Park'ın güneyine bakacak şekilde oturduk.

İlk (ve pek de hassas olmayan) ısırığımı alır almaz, "Ee, nerelisin?" diye sordu.

Ağzımı işaret ediyorum ve *bir at gibi çiğnemekle meşgul olduğum için konuşamadığım için* evrensel olan o kafa sallama / göz hareketini yapıyorum.

Bay Daly, "Bunun için üzgünüm. İnsanların bana bunu yapmasından nefret ediyorum." Bana orantısız bir sırıtış atıyor ve sosisli sandviçime bakıyor. "Vay canına, bu çok etkileyici. Bir ısırıkta neredeyse yarısını ağzına tıkmayı başardın. Ben de biraz almalıyım, böylece yalnız çiğnemek zorunda kalmazsın..." Çenesini sıvazlarken yüzünde muzip bir ifade belirliyor. "Ama bu ne kadar eğlenceli olabilir ki? Sanırım ikimiz için de bir sohbet yürüteceğim." Sesini biraz yükselterek, "Ben Kansalıyım" der. Normal seksi tonuna dönerek, "Gerçekten mi? Kansas mı? Buraya tüm o kasırgalardan kaçmak için mi taşındınız yoksa resmi etkinliklerde tulum giymeyen bir adamla tanışmak için mi?"

Kahretsin, neden bu kadar büyük bir ısırık aldım ki?! Şimdi olabildiğince hızlı çiğnemeye ve yutmaya çalışırken bir yandan da gülmemeye çalışıyorum ki bu da çiğnemeyi çok daha zorlaştırıyor. Sonunda çoğunlukla burnumun arkasından gelen garip bir korna sesi çıkarıyorum. Sonra gerçekten boğulmaya başlıyorum. Her şeyi ağzımda tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Eğer yemeğimi ayaklarının dibine tükürürsem Bay Daly buradan bir soyguncunun polisten kaçmasından daha hızlı kaçacak.

Elindeki sosisli sandviçi hemen yere bırakıp benimkini aldı ve onunkinin yanına koydu. "Çabuk! Kollarını başının üzerine koy!" diye emrediyor.

Ben yapmayınca ayağa kalkıyor, ellerimi tutuyor ve ben nefes nefese kalmaya devam ederken havaya kaldırıyor. Öleceğim. Central Park'ta sosisli sandviçle öleceğim. Güzel bir iç çamaşırı bile giymiyorum. Bu çok utanç verici olacak.

Tanrıya şükür, sonunda yutkunmayı başardım. Hemen ardından ağzımı açıp ciğerlerimi oksijenle dolduruyorum. İşte o zaman Bay Daly'nin hâlâ ellerimi tuttuğunu fark ediyorum, yakışıklı yüzü endişe dolu. İnsan dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Tenini tenimde

hissetmek vücudumun her hücresine bir sıcaklık yayıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Teşekkürler. Bunu yapacağını nereden biliyordun?"

"İrlandalı Katolik bir aileden geliyorum, bu da çok sayıda yeğenim olduğu anlamına geliyor. Çocuklar şaşırtıcı derecede sık boğuluyor."

"Ah," diyorum, ağzının hareketini izlerken kesinlikle büyülenmişim. Hâlâ el ele tutuşuyoruz ki bu New York'a taşındığımdan beri başıma gelen en samimi şey. Yemin ederim aramızdaki ruh hali derin ve güçlü bir şeye dönüşüyor. Bir süre daha böyle kalıyoruz, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, sonra o kendini hatırlıyor ve bırakıyor. "Seni neredeyse öldürdüğüm için gerçekten üzgünüm. Sen yemek yerken seni güldürmeye çalışmamalıydım."

"Sorun değil, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi yemem senin suçun değil."

Tekrar yerine oturarak, "Bu tamamen benim hatam. İnanılmaz mizah anlayışımla neredeyse öldürdüğüm tek kişi sen değilsin." Başını ciddiyetle sallıyor. "Bu her zaman olur."

İkimizin de sosisli sandviçlerini alırken yüksek sesle gülüyorum. Benimkini uzatmadan önce, "Yemeğini bitirene kadar konuşmayacağıma söz veriyorum," diyor.

Normal büyüklükte bir ısırık alıyor ve ben de diyorum ki, "Bu arada ben Kansaslı bir taşralı değilim. Omaha, Nebraska'nın hemen dışındaki hareketli Hickie Heights metropolündenim. Bir pizzacıımız, bir ticaret merkezi/bakkalımız *ve bir* demirci müzemiz olduğunu bilmenizi isterim."

Yutkunuyor, sırtıyor ve ağzını siliyor. "Etkileyici. Tüm bunlara rağmen, daha önce hiç duymamış olmama şaşırdım."

"Amerika'nın en iyi saklanan sırlarından biri," diyorum ve bu sefer daha küçük bir ısırık daha alma riskini göze alıyorum.

Bay Daly bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sanki benim için güvenli olmadığını hatırlatmak istercesine parmağını kaldırıyor. Birkaç dakika boyunca sessizce yiyoruz ve her otuz saniyede bir "Henüz değil" ve "Neredeyse oldu" gibi şeyler mırıldanıyor. Espri anlayışına bayılıyorum.

İşimiz bittiğinde, benim peçetemi alıp kendi peçetesiyle birlikte bir top haline getiriyor, sonra da banktan yanındaki çöp kutusuna mükemmel bir atış yapıyor.

"Güzel," diyorum, az önce mideye indirdiğim lezzetli soğanları dengelemek için biraz sakızım olmasını dileyerek. "Varsity basketbol," diyor bana.

"Gerçekten mi?"

Büyüleyici bir gülümsemeyle, "Hayır, sadece bunun seni etkileyebileceğini düşündüm" diye yanıtlıyor.

Beni etkilemek *mi* istiyor? Kalbim bir matkap gibi çarpıyor.

Gülümsüyorum, sonra birden utanarak kayık havuzuna bakıyorum. Ona tekrar baktığımda yüzünde hafif şaşkın bir ifade var. Acaba o da benimle aynı şeyleri mi hissediyor? "Bana çalışmalarını gösterecektin."

Doğru ya. Buraya para için geldim. Aşk için değil. Ama belki aşk için de? Telefonumdan galerimi açıyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Bu bir zambak," diyorum ona, "Ne olduğunu sandın?" diye sormadan önce.

"Oh, ben... şey... bilirsiniz... kesinlikle kadınsı çizgileri var. Bunun bir zambak olabileceğini düşündüm, bilirsiniz..." Sonunda kararını verir.

"Bu tablo 1 metreye 1 metre boyutlarında, dolayısıyla oturma odanızda gerçekten güzel bir odak noktası oluşturacaktır."

"Hayal edebiliyorum." Bu fikirden etkilendiğini mi yoksa şok mu olduğunu anlayamıyorum. "Böyle bir şaheser için ne kadar ücret alıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bu otuz beş yüz dolar," diyorum ona. "Ama şunu bilmelisin ki, bunun için yüz elli saatten fazla zaman harcadım, artı malzemeler, yani bu gerçekten çok fazla değil."

Başını iki yana sallar. "Bunu düşüneneğim. Tetiği çekmeye karar verirsem Asher'a geri döner ve size haber veririm."

Kahretsin, ben de telefon numaralarımızı değişiriz diye umuyordum. Sanırım onun telefon numarasını istememeliyim.

Çünkü patronumun arkadaşı ve ya Bay Collins'e numarasını istediğimi söylerse? Hemen kovulurum.

Telefonu çalıyor ve ekranda güzel bir sarışının resmi beliriyor. Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor, sonra benden özür diliyor. "Merhaba, Alexis."

"Sorun değil, yarın gece görüşürüz o zaman." demeden önce uzun bir duraklama oluyor.

Duraklama. "Çarşamba o zaman, maçından sonra." Duraklama. "Tabii, bana haber ver yeter."

Duraklama. "Sana da."

Fındık, kız arkadaşı olmadığını umuyordum ama "Sen de" demesi, birinin ona onu sevdiğini söylemesine açık bir cevaptı.

Tabii ki, şanslı bir kız onu çoktan kaptı. O tamamen mükemmel. Hissettiğim tüm umut, aşırı doldurulmuş bir su balonu gibi patlıyor. Üzüntümün belli olmaması için dua ederek ona gülümsüyorum. "Kız arkadaş mı?"

Başını sallıyor.

"O zaman muhtemelen benim çalışmamı beğenip beğenmeyeceğini görmeniz gerekecek."

"Yapmayacak," diyor, sonra hemen ekliyor. "Güzel olmadığı için değil. Sadece sanat zevkinde biraz... daha az maceraperest olduğu için. O daha çok natürmort tarzında bir insan." Şaşırtıcı derecede pembe zambağımı göstererek, "Bu onu şok edebilir." diyor.

"Ah, anladım. Demek ki hayır."

"Bu bir hayır değil," diyor. "Evimi nasıl dekore edeceğime ben karar veririm.

O da kendi evini." Yani birlikte yaşamıyorlar. Belki de ciddi değildir.

Tamam, Jen, kes şunu. Onun bir kız arkadaşı var ve sen o kadınlardan biri değilsin. Şimdi, söylediğinden ya da yaptığından daha aptalca bir şey yapmadan önce, seninle evlenmesi için yalvarmak istediğin bu inanılmaz adamdan uzaklaş.

Hızla ayağa kalktım ve "Gitmeliyim. Öğle yemeği için sadece otuz dakikamız var."

"Benim de ofise dönmem gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve sağ elini uzatıyor. İki iş ortağı gibi tokalaşıyoruz ama yemin ederim çok daha fazlasını hissediyorum. Gülümseyerek, "Seninle öğle yemeği yemek bir zevkti, Jennifer. Tablo hakkında ne karar verdiğimi sana mutlaka bildireceğim."

Telefonumu cebime geri sokarak ona "Baskı yok. Ama her halükarda, bugün seninle tanışmaktan gerçekten keyif aldım. Sen iyi bir adamsın."

"Dürüst olmak gerekirse, bu zevk tamamen bana aitti." diye cevap verirken gülümsemesi gergin, neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor.

Sekizinci Bölüm

Gabe

"Bu gece neyin var dostum?" Eli orta sahaya koşarken omzuma vurarak soruyor. Diğer takımın orta sahaya kadar yürüyüp üzerimize hızlı bir smaç vurmasına izin verdim ve maçın bitimine bir dakika kala skoru 28-14 yaptım. Kötü adamlar kazanıyor.

Her Çarşamba, hukuk fakültesine birlikte gitmiş bir grup erkek, St. Benedict'in okulunun spor salonunda hıncımızı birbirimizden çıkarıyoruz. Eli'nin eşi burada öğretmen, bu yüzden ortalığı dağıtmadığımız ya da yüksek sesle küfretmediğimiz sürece spor salonunu kullanmamıza izin veriyor (birileri geç saate kadar çalışabilir diye). Her hafta on kişi geliyoruz, yani kimse dışarıda kalmıyor. Bu da sonunda terden sıırıslıklam olduğumuz anlamına geliyor. Sıkı oynuyoruz, sonra sokağın aşağısındaki barda birlikte bira içiyoruz.

Daimi anlaşmamıza göre, eğer bir takım diğer takımın puanını ikiye katlarsa, kaybedenler içkileri ısmarlamak ve diğer takımın seçtiği bir şarkıyı söylemek zorundadır. Her zaman Shania Twain'den "Man! I Feel Like a Woman!". Her seferinde.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Aklım başka yerde." *Düşünmemem gereken bir otel resepsiyonistinde.*

"Pekala, onu buraya geri getirin çünkü bir daha Shania söylemeyi *reddediyorum!*"

Forvetler hücumla kalkar kalkmaz, doğruca buradaki en iyi adama, gerçekten de Varsity'de oynamış olan ve şu anda topa sahip olan Terrell'a gidiyorum. Topu kapmak için hamle yapıyorum ama o dönüyor ve takım arkadaşlarından birine sektirerek pas veriyor, o da turnikeyi atıyor ve maç 30-14 sona eriyor.

Küfür ve şikâyetler artınca Eli paniğe kapıldı ve küfrü kesmemizi söyledi. "Cidden çocuklar, sakinleşmezseniz bizi temelli atacaklar."

Takımımızdaki diğer çocuklar sanki kaybetmemiz tamamen benim suçummuş gibi bana başlarını sallıyorlar, ki öyle de sayılır. "Üzgünüm beyler, bu gece benim gecem değil."

Bir saat sonra duş aldık, üstümüzü değiştirdik ve bir bar dolusu insana saçlarımızı nasıl boyadığımız ve nelere cesaret ettiğimiz hakkında serenat yaptıktan sonra kendimizi bir kez daha küçük düşürdük. Sonunda, birbirine itilmiş iki uzun masanın etrafına yerleşiyoruz ve buz gibi soğuk biramdan ilk yudumu alıyorum. Sağımda oturan Terrell soruyor: "Kadın mı yoksa iş sorunları mı?"

"Ne?"

"Bu akşamki gibi oynaman için ya biri ya diğeri olmalı," diyor Bud şişesini devirirken. Terrell'la hukuk fakültesindeki son iki yılımızda aynı odada kalmıştık, o yüzden ruh halimi iyi bilir.

"Önemli bir şey değil. Garip bir hafta oldu." İçimi çekerek, "Kendini hiç yanlış yolda olup olmadığını düşünüürken bulduğun oluyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "İnsan hakları avukatı olmak istediğimi hep biliyordum ve şu anda da bunu yapıyorum." Gülümsüyor ve beni kolumdan dürtüyor. "Bana katılmak ister misin? Bu işte gerçekten iyi olursun ve takımda her zaman bir as daha kullanabiliriz."

Başımı sallayarak arkadaşşıma, "Teşekkürler ama ben yaptığım işi seviyorum. Seksi değil ama faturaları ödüyor."

"Hoşunuza gidiyor ama *sevmiyorsunuz*," diyor.

"Yaptığı işi seven var mı? Yani, gerçekten?" Ona soruyorum.

"Kesinlikle öyle." Bana başını sallıyor, sonra da sanki bir kova dolusu ter kokluyormuş gibi burnunu kıvrıyor. "Ama misafirperverlik hukuku? Bunu kim sevebilir ki?" Birasından bir yudum aldı, sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Hiç kimse."

Sözlerini düşünerek bir an için alt dudağımı çiğnedim. "Komik olan şu ki, stajyerlerimden biri birkaç yıl önce daha iyi bir avukat tutmadığım için bir adamın hayatını mahvetmek üzere olduğumu söyleyene kadar mutlu olduğumu *saniyordum*."

"Ah, demek vicdan azabı çekiyorsun," diyor Terrell, tıslar gibi bir ses çıkararak. "Bu hiç iyi değil dostum. Köpekbalığı akvaryumunda yüzeceksen büyük beyaz olmalısın, köpekbalığı değil," diyor Terrell.

"Ben köpekbalığı değilim," diyorum, hemen savunmaya geçiyorum. "Ben kesinlikle bir büyük beyazım... ya da en azından bir kaplan köpekbalığıyım." Çoğu zaman suçluluk duygusuyla kıvraniyorum. "Bu davayı atlatmalıyım, sonra iyi olacağım."

"Hı-hı," diyor, her ne kadar yüz ifadesinden buna inanmadığını anlasam da. "Biliyor musun, biz okuldayken sen hep uluslararası hukuktan bahsederdin; insan hakları, çevre falan filan. Şimdi ise... bir şirket tetikçisisin."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Terrell başını öne eğerek, "Küçük adam için savaştık adamdan, onu para için böcek gibi ezecek adama nasıl dönüştüğünü merak ediyorum" diyor.

"İyi bir arkadaşın sana doğruyu söylemesi gibisi yoktur," diye cevap veriyorum, alaycı mıyım yoksa gerçekten ciddi miyim emin değilim. "Bilmiyorum. Bir insan nasıl olur da bulunduğu yere gelir? Tüm seyahatler yüzünden uluslararası çalışmamaya karar verdim. Eğer bir ailen olsun istiyorsan, yılın yarısında bir yere gidemezsin. Sonra bana Murphy'deki pozisyonu teklif ettiler ve ben de kabul ettim."

"Bir ailen olsun *istiyor* musun? Çünkü eğer istiyorsan, bu konuda çok ağırdan alıyorsun."

"Tabii ki istiyorum," diye çıkıştım. "Kesinlikle istiyorum. Çocuklarım olsun, bahçeli bir evim olsun, hepsini istiyorum."

Bir gün. Belki.

Teslim olmak için iki elini havaya kaldıran Terrell, "Tamam, tamam. Bir şey başlatmaya çalışmıyorum."

"İyi, çünkü bu gece dışarı çıkmadım, çünkü *sen*, onca insan arasından, hayatımı didik didik edesin diye çıkmadım." Başını geriye attı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey," diyorum iç çekerek.

"Şimdi geri adım atma, köpek balığı," diyor. "Bir şey demek istedin."

Cevap vermeden önce ona ters ters bakıyorum. "Evliliğe bu kadar karşı olan biri, aile kurmak isteyen ama bunun için acele etmek istemeyen bizleri yargılamamalı."

"Seni anlıyorum," diyor Terrell uzlaştırıcı bir baş hareketiyle. "Alexis'le bu gece Vegas'a uçmanızı ve onun doğum kontrol haplarını çöpe atmanızı önermiyorum. Sadece istediğinizi *söylediğiniz* şeyle yaptığınız şeyin birbirini tutmadığını söylüyorum... ve belki de bunun bir nedeni vardır."

"Öyle bir şey yok. Alexis ve benim bir planımız var ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım." Biradan büyük bir yudum aldıktan sonra ekliyorum, "Ayrıca, beni rahatsız eden şeyin onunla hiçbir ilgisi yok ve her şeyin bu aptal davayla ilgisi var. Bunu atlattığımda her şey normale dönecek."

"Öyle mi olacak?" diye soruyor. "Gölette saldırmak zorunda kalacağınız başka masum küçük minnoşlar da olacak, biliyorsunuz."

"Her şeyden önce, köpekbalıkları okyanuslarda yaşar ve ikinci olarak..." Bir sonraki argümanımın ne olması gerektiğini bilmediğim için duraksıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bak, sen benim arkadaşımın Gabe ve mutlu görünmüyorsun. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır da mutlu değildin. Belki Alexis'le aranızda her şey yolundadır. Bunu sadece ikiniz biliyorsunuz."

Ama belki de her şeyi ikinci kez düşünmenin bir sebebi vardır, biliyor musun? Murphy'deki işi kaç yaşındayken kabul ettin, yirmi beş mi? Ve şimdi oldukça mutsuz görünmene rağmen buna devam ediyorsun."

"Sorun değil," diyorum omuz silkerek. "Sorun değil. Sadece... bir şey söylediğimi unut. Ben mutluyum." "Elbette öylesin," diyor alaycı bir ifadeyle.

Hayal kırıklığıyla kıkırdıyorum. "Bu noktada baştan başlamaya karar versem Alexis'in ne kadar kızacağını hayal edebiliyor musun?"

Boğazını temizliyor, aniden rahatsız görünüyor. "Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey, o harika bir kız," diyor iki elini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Onunla birlikte olmak ve dünyanın en sıkıcı hukukunu uygulamak seni mutlu ediyorsa, ben kimim ki bir şey söyleyeyim?"

"Evet, öyle," diyorum ona. "Sanırım ben... çok erken bir orta yaş krizi falan geçiriyorum. Yine de her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

İçimden gelen endişeyi bastırmak için içkimden bir yudum alıyorum. Bu sabah uyandığımda hayatımdan çok emindim ve şimdi her şeyi sorguluyorum. Ve tüm bunlar bir stajyer ve düşünmemem gereken bir otel resepsiyonisti yüzünden mi?

Hayır, unut gitsin. Benim bir planım var. Alexis ve ben zor bir dönemden geçiyoruz, ama hepsi bu.

Birlikte iyiyiz. Ve işimi seviyorum. Seviyorum. Bulgari davasını atlattıktan sonra tekrar heyecanlanacağım.

Umarım.

Dokuzuncu Bölüm

Jen

Yemekten döner dönmez, Todd ön kapıyı kullandığım için üzerime atladı. Görünüşe göre biri beni görmüş ve ispiyonlamış. Direkt yalan söyledim ve Bay Collins'in arkadaşının binadan çıkarken bana bir soru sorduğunu ve onu takip etmememin mümkün olmadığını söyledim. Todd'un bana inandığını sanmıyorum ama neyse.

Sonra bana bir zarf uzattı. Kimden geldiğini sordum ama bilmiyordu. Birden ortaya çıktığını söyledi. Bana deli diyebilirsiniz ama bu Tanrı'nın yapacağı bir şey gibi görünüyor.

Mührü yırtarak açtım, bir not ve bir hediye kartı çıkardım. Notta şöyle yazıyordu: *Yeni kıyafetler için alışveriş yaparken bunun işe yarayacağını düşündüm. G.*

Hediye kartı Macy's içindi! Ayrıca Tanrı'dan gelmişti ve görünüşe göre o ve ben o kadar yakınız ki artık kendisine G diyor. Keşke babam huzurevinde demans hastası olmasaydı çünkü Tanrı'nın benim için nasıl mucizeler yarattığını duymayı çok isterdi.

Todd, "Birinci gün ve arkadaşların şimdiden seni aramaya mı başladı? Pek profesyonelce değil. Ayrıca Bay Daly ile konuşurken bana flört ediyormuşsun gibi geldi."

"Değildim," dedim, dişlerimin arasından yalan söylerken elimden geldiğince öfke toplayarak.

Todd, "Farkında mısınız bilmiyorum ama Bay Collins ön büroyla ilgili her konuda, özellikle de yeni işe alımlar söz konusu olduğunda benim kararına çok güvenir," dedi. "Uyarı aldığınızı anlamanız gerekiyor Bayan Kırmızı Elbise. Bu sizin işiniz, bir parti değil."

Gözlerimi kısarak ona, "Seninle arkadaş olacağımızı sanmıyorum," dedim. "İlk ipucun neydi Sherlock?"

Ve bu günümün iyi kısmıydı. Geri kalanı, bir bowling topunun yağlanmış bir kulvardan aşağı inmesinden daha hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bilgisayar sistemimde ustalaşamıyordum; özellikle de başımda dikilen ve ne zaman bir hata yapsam beni tersleyen Todd the Tyrant varken. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada keşke Lavender'da bir işim olsaydı diyorum. Ama pes eden biri değilim, bu yüzden geri dönmeye ve elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim. Eninde sonunda başaracağım. Ayrıca, Tanrı beni oraya bir sebepten dolayı koydu.

Bana verdiği bu fırsattan vazgeçmem mümkün değil.

Şu anda Macy's Herald Square'de günün geç saatlerinde yaptığım bir alışveriş için soyunma odasında duruyor ve şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı siyah takım elbiseyi almak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yüzde elli indirimli (muhtemelen çok sıkıcı olduğu için). Bunu her gün giyebilirim ve kimse aynı takım olduğunu fark etmez bile. İşte bu yüzden mükemmel.

Ölüm kıyafetlerine iki yüz dolar harcadıktan sonra, beş yüz dolarlık kartımın geri kalanını (!!!) alıp bir çift öldür beni-şimdi-çok-çirkinim siyah ayakkabı, takım elbiseyi biraz canlandırmak için iki renkli eşarp alıyorum ve sonra Junior Mister bölümüne uğrayıp Zay'e işe başladığı ilk gün giymesi için yeni bir kazak alıyorum.

Her şeyi bitirdiğimde, hala 100 dolarım kalmış oluyor. Bunu gerçekten kötü günler için saklamam gerekse de, kural olarak, bu tür bir planlama için fazla düşüncesizim. Dürtülerim şu

anda bana gurme yiyecek dükkanına gidip kendim, Zay ve kız kardeşi Seraphina için haftalık

Cuma yerine aramba akşamı yapmamız daha mantıklı olurdu.

Eve donerken metro vagonunda otururken telefonumu çıkardım ve Tanrı'ya mesaj attım.

JFlan: Sen en iyisisin! Cidden, seni seviyorum, sana tapıyorum. Macy's kartının o kadar büyük yardımı oldu ki anlatamam.

GOD: Yeni işinizi nasıl buluyorsunuz?

JFlan: Bu çok harika. Çok iyi insanlarla çalışıyorum.

Halı gibi yatıyorum ama Tanrı'nın nankör olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Bunu duyduğuma sevindim. Otel resepsiyonu herkese göre değil. JFlan: Şu

anda tam da ihtiyacım olan şey. Cidden, olması gerektiği gibi.

Diğer hayallerini unutma. Okulda geçirdiğin onca zamanı sadece bir otelde çalışmak için harcamadın.

JFlan: Çok haklısınız ve endişelenmeyin, benim için neden The Asher'ı seçtiğinizi çoktan anladım. Daha bugün bir ipucu aldım ve hayalimi gerçekleştirmeye her zamankinden daha yakınlım.

Aferin sana. Unutmayın, geleceğiniz onu nasıl yarattığınıza bağlıdır.

JFlan: Yanımda olduğun için çok mutluyum. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama yardımlarını asla unutmayacağım. Asla. Aslında, hediye kartının bir kısmını sana ödüyorum. Zay'e ilk iş gününde giymesi için bir şey aldım, böylece kendine güveni artacak.

Güzel. Zay de paraya sıkışmış durumda mı?

JFlan: Hayır, kendisi için fena değil ama özgüven konusunda sıkıntıları var. New York'ta otuz dört yaşında bir adam olmak ve 1.80 boyunda bile olmamak zor.

İşte bu yüzden asansörlere ihtiyacı var.

JFlan: Evet. Bazen kendim için üzülduğümde, Zay'in kendisi hakkında ne kadar kötü hissettiğini düşünüyorum ve sadece susuyorum. Zay'in o salgı bezi sorunu olmasaydı iyi olurdu.

Tanrı'nın onu çağırıldığını düşünmesini istemiyorum, ama *kesinlikle* onu çağırıyorum.

TANRI: Zorluklarımız bizi daha güçlü kılar. Eğer mücadelelerimiz olmasaydı, takdir edilmezdik.

Tanrı'yı kötü hissettirmek için çok fazla.

JFlan: Sanırım.

Dinle, gitmem gerek ama işinden memnun olmana gerçekten sevindim. Yüzünden gülümsemeyi eksik etme, eminim bir yerlere geleceksin.

Tanrı'dan basmakalıp sözlerden daha fazlasını beklesem de, bana olan ilgisini gerçekten takdir ediyorum.

JFlan: Senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver. Cidden, sana çok şey borçluyum. Bu büyük bir 10-4. Sonra görüşürüz.

Eve döndüğümde o kadar yorgun oluyorum ki, merdivenlerden daireme çıkmak için tek yapabildiğim bu oluyor. Otelde çalışmak fiziksel olarak zor değil, ama zihinsel sağlığımı gerçekten tüketiyor.

Daireme giderken Zay'in kapısını çaldım. Geçen gece ona verdiğim topuklu ayakkabıları giyerek kapıyı açıyor. "Bütün gün bu ölüm tuzaklarının içinde dolaştım ve sanırım sonunda alıştım." Dönüyor, karıştırıyor ve hatta yeni edindiği beceriyi vurgulamak için birkaç caz eli bile atmaya başlıyor. Rutinini ağzı açık bir sırıtışla bitiriyor ve ben alkışlarken o da eğiliyor. "Teşekkür ederim. Bütün hafta burada olacağım. Garsonunuza bahşiş vermeyi unutmayın."

"Vay canına! İyi iş, Zay," diyorum başımı sallayarak. "Eğer asansörlerin zamanında gelmezse, ayakkabılarımı ödünç alabilirsin."

"Bu konuda sana geri döneceğim," diyor, ikimiz de dönmeyeceğini bildiğimiz halde. "Neredeydin sen? Mesainin beşte bittiğini sanıyordum. Neredeyse haftalık toplamaya tek başıma başlayacaktım."

"Seraphina gelmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, 'Burcunuza Göre Yaşayın' uygulamasına bir 'Burcunuza Göre İçecek' sayfası eklemeye karar verdi. Eminim çok geçmeden rüzgâra karşı üç yaprak olacak."

Seraphina gerçek bir iş kadını ve ben onu bu yüzden seviyorum. Kimse onun Yale İşletme Fakültesi'ni birincilikle bitirdiğini tahmin edemezdi ama o bitirdi. Uygulamalar yaratarak ve satarak tonlarca para kazandı. Son uygulaması astrolojik olan her şeye duyduğu aşkla ilgili. Burcunuza göre giyinmekle başladı ama burcunuza göre yemek yemeye, burcunuza göre egzersiz yapmaya ve burcunuza göre flört etmeye dönüştü. Sanırım burcunuz için içmek bir sonraki mantıklı adımdı.

Koridorda daireme doğru ilerlerken arkadaşşıma, "Çok çılgınca bir şey oldu. Bana daha kasvetli bir iş kıyafeti giymem gerektiği söylendi; anlaşılan Asher'daki konuklar cenazeye gidiyormuş gibi hissetmeyi tercih ediyor." Zay ahşap zeminli koridorda adımlarını karıştırırken ben çantaları ayaklarımın dibine bırakıp kapının kilidini açıyorum. "Şunu kessen iyi olur yoksa 3B'deki Bayan Huysuz Pantolon yine süpürgesiyle tavana vuracak."

Zay şeytani bir sırıtışla, "Eğer yaparsa, *Riverdance* rutinimi çalışıyorum ve şaşırtıcı derecede uzun bir süre devam ettirebilirim," diyor.

İçeri girip çantaları mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra Frank'i kontrol etmek için yanına gittim.

Hâlâ yüzüyor. Zay kanepemde rahatına bakarken ben de kaseye birkaç pul atıyorum. "Her neyse, olan çılgınca şey hakkında," diyorum. "Todd'u gördüğümde gerçekten endişelendim. Size daha sonra anlatacağım pislik herif bana yeni bir gardıroba ihtiyacım olduğunu söyledi. Alo? Beş parasızım, zaten bu yüzden bir işe ihtiyacım vardı. Her neyse, Tanrı'ya ikilemimi anlatmak için mesaj attım ve o da hemen cevap yazarak ilgileneceğini söyledi. Ve kelimenin tam anlamıyla birkaç saat sonra bana Macy's için bir hediye kartı bırakan birinden bir zarf aldım!"

Dramatik bir şekilde duraklıyorum, Zay'in çok heyecanlanmasını bekliyorum, ama yüzünde gerçekten şüpheli bir ifadeyle bana bakıyor. Belki de bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlamamıştır. "*Beş yüz dolara.*" Sonra beş parmağımı açık-kapalı-açık-kapalı göstererek beş diyorum.

Huh. Hiçbir şey yok. Onun için olanı bulana kadar paketleri karıştırıyorum ve uzatıyorum.
"Pazartesi için sana bunu aldım."

Çantayı alıyor ve lacivert pamuklu güzel bir kazak çıkarıyor. Zay'in yaz ortasında kazak giymesi gerekmiyor ama boyunun yanı sıra kollarının ne kadar ince olduğunu da farkında. Bu nedenle genellikle uzun kollu giysiler giyiyor. Kazağın onu yaza kadar taşıyabileceğini düşündüm.

Sonbahar.

Zay bana gülümsüyor. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Sen gerçekten de tanıdığım en tatlı insansın.

Biliyorum. Cidden Jen, dünyanın geri kalanı senin gibi olsaydı, belki de neredeyse her hafta bu binadan dışarı çıkardım."

Ona gülümseyerek, "Daha en iyi kısmına gelmedim bile. Tanrı'nın hediye kartının geri kalanını harcadım ve akşam yemeği için bize şık bir şarküteri tabağı ve kaplumbağa cheesecake aldım."

Zay, "Yüksek mevkilerde arkadaşlarının olması güzel," diyor ama yüzünden pek de mutlu olmadığı anlaşılıyor.

"Kazaktan nefret mi ediyorsun? Çünkü geri alabilirim."

"Hayır, bayıldım," diyor göğsüne bastırarak. "Ben... Ben sadece mesajlaştığın bu adamın seni takip eden bir tür psikopat olmasından endişeleniyorum."

"Çok şüphelisin," diyorum ondan uzaklaşıp dolaptan birkaç tabak alırken. "*Kimseye* güvenmiyorsun."

Ayağa kalkıp mutfığa giriyor ve birlikte yiyecekleri poşetlerden çıkarıp tabaklara koymaya başlıyoruz. "Sert bir karakter yargıcı olabildiğimi biliyorum, ama gerçek şu ki, insanlara karşı çok kolay davranıyorsun. Labrador retriever'in insan versiyonu gibisin, herkese arkadaşın olacaklarını düşünerek yaklaşıyorsun."

Başım alınganlıkla geri döndü. "Beni aptal bir köpekle kıyasladığın için teşekkürler." Labradorlar sevimli ve sadık olsalar da Zay'in bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum.

"Aptal değilsin. Ama kesinlikle fazla güveniyorsun. Sana büyükannesine sürpriz yapmak istediğini söylediği için o hırsızı binaya aldığı zamanı hatırlıyor musun, aslında yapmak istediği şey üç daireyi soymaktı?"

Hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. "Çiçek ve bir kutu çikolata taşıyordu!" "Ayrıca bir levyesi vardı."

"Bana tamirci olduğunu söyledi, biliyor musun?" Birden kendimi Zay'in düşündüğü gibi tam bir ezik gibi hissederek, "Sana cevap vermek zorunda değilim. Evet, arkadaş canlısıyım ve evet, insanların bana adil davranmasını ve nazik *olmasını* bekliyorum, ama çoğu insan nazik. Bazen kötü bir sürprizle karşılaşıyorum ve bu berbat bir şey ama genellikle işler yoluna giriyor."

"O Tanrı değil, Jen. O TANRI değil. Bu doğru değil," diyor Zay sesini yükselterek. "Ve bu dünyada bir sürü kötü insan da var. Ya bu adam kadınları kandırmak ve köle olarak tuttuğu elli karısına sahip olmak için Tanrı gibi davranan bir tür tarikat lideriyse?"

"Tarikat lideri mi? Evet, hayır. O bir tarikat lideri değil." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum," diye çıkışıyorum. "Çünkü bir şekilde tam da ona ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktı ve bunu açıklayamayacağımı biliyorum, ama sen de açıklayamazsın. Senin tarikat lideri açıklaman da en az benim Tanrı'nın bana mesaj attığını düşünmem kadar çılgınca." Ve bunu sadece Tanrı'nın bana mesaj attığına gerçekten inanmam gerektiği için söylemiyorum. Hiçbir tarikat lideri bana Macy's'den beş yüz dolarlık bir hediye kartı vermez.

Tabağımı doldurup kanepeye doğru yürüyorum, birden önümüzde duran pahalı yemeğin tadını çıkaramayacak kadar sinirleniyorum. Yine de yiyeceğim ama tadı o kadar güzel olmayacak.

Zay yanıma oturdu. "Seni üzmeye çalışmıyorum. Sadece sana gerçekten değer veriyorum ve endişeleniyorum. Burası zor bir şehir Jen ve burada başarılı olmak için sen de güçlü olmalısın. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Sen benim tek arkadaşımsın."

"Eğer mucizelere inanmıyorsanız, mucizelere sahip olmayı da bekleyemezsiniz."

Zay uzun süre bir şey söylemiyor. Sonunda söylediğinde ise sesi kısık. "Çocukken mucizelere inanırdım. Nerede olursam olayım ya da ne yapıyor olursam olayım sürekli dua ederdim. Ama

Hayatınız boyunca en büyük duanız kabul edilmediğinde, inancınızı korumak çok zor oluyor."

Ayakkabılarımı tekmeleyip parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, kalbim arkadaşımın çok daha küçük bir versiyonu fikriyle sızlıyor ve onun büyük olmasını diliyorum. "İkimiz de bir mucize için çok geç kaldık diyebilirim, Zay. Ama bunun mümkün olduğuna inanmalısın. Bana neler olduğuna baksana. İş ve hediye kartı. Tanrı bize senin asansörlerin için fikir bile verdi. Açıklayamıyorum ama bu her neyse, sorgulamak istemiyorum. Sadece bir kez olsun her şeyin yoluna girmesini istiyorum. İşlerin tersine dönmesine ihtiyacım var Zay ve olan da bu, o yüzden... lütfen bunu benim için mahvetme."

Bir an bana bakıyor, yüzünde endişe okunuyor. "Sadece dikkatli olacağına söz ver, tamam mı?"

"Yapacağım."

Yemeğimizi yiyoruz ve Zay'e Tanrı'nın bana bugün kolayca aşık olabileceğim adamı gönderdiğinden nasıl emin olduğumu anlatmak istiyorum. Ama söylemiyorum çünkü Bay Daly'nin de "Tanrı dümeninin" içinde olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Bu da onunla aramda hissettiğim bağın gerçek olduğuna inanmasını imkânsız hale getirirdi. Ve gerçektir.

Ama buna göre hareket edemiyorum çünkü güzel bir kız arkadaşı var ve çoktan seni seviyorum deme aşamasına geldiler. O adamı gerçekten aklımdan çıkarmalıyım. Ayrıca, onun ilk adını bile bilmiyorum. Eminim benimle ilgilenseydi, bana kendisi hakkında bu kadar bilgi verirdi. Ya da telefon numarasını. Muhtemelen ikisini de.

Urg. Onu bir daha asla görmeyeceğim, değil mi? Ona sanat eseri satmaya çalışırken onu tamamen korkuttum.

Negative Me tam olarak böyle olduğunu söylüyor.

Pozitif Jen, bu hafta zaten iki mucize yaşadığım gerçeğiyle karşı çıkıyor. Belki Tanrı'nın benim için bir mucizesi daha vardır.

Eğer gerçek olduğu ortaya çıkarsa ve rastgele iyilikler yapan çılgın bir sapık değilse, çok daha iyi olur.

Onuncu Bölüm

Gabe

Haftanın geri kalanı, geceleri birkaç saatten fazla uyuyamadan geçip gidiyor. Enzo Bulgari'yi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum ve tabutuna son çiviye çakmamın beklendiğini bilsem de elime çekici almaya bir türlü cesaret edemiyorum. Bunun yerine, bir karar verdim.

Yeni hareket tarzım aynada kendimi görmeye dayanabileceğim anlamına gelirken, aynı zamanda ortaklık şansına da veda edebileceğim anlamına geliyor. Covington'a Bulgari'ye bir anlaşma teklif etmesini söylemeye karar verdim. Müşterimize ne yapmasını tavsiye ettiğimi bildirmek için ortaklara uzun bir e-posta yazdım. Büyük olasılıkla işlerini kaybetmemize yol açabilir, ancak firmanın yaptıklarının bir parçası olmayı kendime yediremiyorum.

İşe fazladan erken geliyorum, böylece kimse tanık olmadan en tepedekilerle kavga edebiliyorum. Her zaman sabahın köründe buradalar ve bugün bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Sonunda basmadan önce uzun bir süre gönder düğmesine bakıyorum. Hemen kusacakmışım gibi hissediyorum. Az önce kariyerimi ve muhtemelen ilişkiyi batırdım. Ya da belki Alexis'e yeterince kredi vermiyorum. Belki ilkelerimin arkasında durduğum için beni anlayacak ve hatta daha çok düşünecek.

Sandalyemde arkama yaslandım ve konuşmamızın nasıl geçeceğini hayal etmeye çalıştım. Evet, belki de değil ...

Büyük beyaz bir köpekbalığı olmayı seçmemek, Edward'ın düşündüğüm adam gibi hissetmemi sağlıyor ve içten içe ben de öyle olmak istiyorum - insanların örnek alabileceği türden bir adam. Ofisimin kapısına bakıyorum, ortaklardan birinin delirmiş bir halde içeri dalmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ya da belki önce acil bir toplantı yapacaklar, sonra bana yaklaşıyorlar. Her iki durumda da kötü olacak.

Phillip Murphy kapıyı çalmaya zahmet etmedi. En sevdiği Lambo'sunu (üç tane var) gezintiye çıkarmışım ve Hudson Nehri'ne atmışım gibi bakarak içeri girdi. (Bir yan not: Kimin üç Lamborghini'ye ihtiyacı var? Çok mu telafi edici?) Kapıyı arkasından sertçe kapattı ve e-postamın basılı bir kopyası olduğunu tahmin ettiğim şeyi sallarken bana baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Geri adım mı atacaksın? Şimdi mi? Bulgari'yi yerin dibine sokmak için bir yılımızı verdikten sonra mı?"

"E-postada da söylediğim gibi, müşterinin kötü durumlardan kaçınmasına yardımcı olacak-"

"Kötü reklam yapmayacaklar, çünkü kimse onu kışından ısırmak için geri dönen boktan bir sözleşme imzaladığı için kızgın olan bir otel sahibini umursamıyor!" diye bağırıyor.

"Hey, Phillip, bağırmana gerek yok," diyorum, üzerimde yükselmemesi için ayağa kalkarak. "Ben doğru olanı yapıyorum."

"Bunu yapmak..." diye kekeliyor. "Sana bir şey mi oldu? Beyin sarsıntısı mı geçirdin? Ya da yeni bir ilaç mı kullanıyorsun? Çünkü en iyi adamlarımdan birinin tam da bu kadar yaklaşmışken aniden yumuşamasının bir açıklaması olmalı..." diyor, işaret parmağıyla başparmağını birbirinden bir santim kadar ayırarak, "en büyük müşterilerimizden birine tam da istediklerini vermeye!"

Başımı sallıyorum ve ellerimi ön ceplerime sıkıştırıyorum, kalbim bir matkap gücüyle çarpıyor

olsa da rahat bir duruş sergilemeye zorluyorum. "Enzo Bulgari'yi mahvetmek istememem dışında hiçbir sorunum yok. Yaptığımız şey yanlış Phillip ve bunu hepimiz biliyoruz. Bu şekilde iş yapmak zorunda değiliz. Müşterilerimizi temsil ederken adil olabiliriz ama bunu yaparken küçük

adam. Bunu yapmama gerek yok, o yüzden yapmayacağım."

"Yapmayacaksın, değil mi?" Phillip sinirli bir kahkaha atıyor. "Sanki böyle şeylere sen karar veriyorsun. Pardon, unuttuğum, ön taraftaki tabelada kimin adı yazıyor? Senin mi?" Tavana bakıyor ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi çenesine vuruyor. Sonra bana dik dik bakıp bağıyor: "Hayır! Benim! Kapıda benim adım yazıyor, yani kararı ben veririm! Şimdi o e-postayı geri çek ve müvekkilimizi Murphy, Norris ve Goldstein'daki bir avukattan bekledikleri şekilde temsil etmeye devam et."

"Peki ya yapmazsam?" Sesimi sabit tutmaya zorlayarak soruyorum. "O zaman kovulursun."

"O zaman beni kovmak zorunda kalacaksın," diyorum kalbim boğazıma düğümlenerek. Kovulmayı gerçekten istemiyorum, ancak tam da beklediğim şey bu.

Uzun bir süre bana baktı, sonra "Senin gibi adamların sayısı bir düzine. Seni beş dakika içinde değiştirebilirim."

"O zaman yap."

Bunu beklemiyordu. Ağzını açtı, sonra en az dört kez kapattı ve "En az bir ortağın daha onayını almam gerekiyor" dedi.

"Madem öyle oynamak istiyorsun," diyorum omuz silkerek.

"Ben böyle istemiyorum. İşini yapmanı istiyorum," diyor. "Ama görünüşe göre bunun için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Ben sadece doğru olanı yapmak istiyorum Phillip. Bu çok mu kötü?"

"Kanun siyah ve beyaz değildir," diye bağıyor. "İyi adamlar ve kötü adamlar yoktur. Sadece müvekkiller, hesaplar, para ve yüksek kaliteli temsil vardır ki biz de burada bunu sunuyoruz."

"Katılmıyorum. Bence bu senaryoda kötü adamlar biziz ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

İç çeker ve parmaklarını bacağının kenarına vurur, sonra da "Biliyor musun? Senden hoşlanıyorum, Gabe. Her zaman sevdim. Parlak bir hukuk zekan var ve bugüne kadar bizim için harika işler yaptın. Bu yüzden sana bir iyilik yapacağım ama sadece bu seferlik. Evine git. Ne yaptığınızı gerçekten düşünmek için bir hafta izin alın. Büyük bir hata yaptığınızı anladığında, seni kollarımızı açarak karşılayacağız. Ortaklar ve ben, geri dönmeni kolaylaştırmak için bu küçük arıza hakkında ağzımızı sıkı tutacağız."

"Bu bir arıza değil ve fikrimi değiştirmeyeceğim," diyorum sessizce. "Evet, değiştireceksin," diyor. "Şimdi evine git."

On Birinci Bölüm

Jen

Ne mutlu ki, bu yeni iş konusunda kafamı toparlamaya çalışmak için dün izinliydim. Otel işi bana göre olmasa da, bu işi gönülden benimsemeye karar verdim. Bu nedenle, ikinci günün birinci gününden yüzde iki bin daha iyi olacağına karar verdim.

Sıkıcı topuklu ayakkabılarım ve yaşlı kadın beji çoraplarımla ruhsuz güç takımımı giyiyorum. Saçlarım dünyanın en sıkıcı topuzuna geri dönmüş ve yaptığım tek makyaj bir tutam dudak parlaticısı ve bir parça maskara. Asher'daki cenaze evi havasına tam olarak uymalıyım.

Vardiyam için yirmi dakika erken geldim -yaşasın ben!- ve planlanandan beş dakika önce ön masadaydım, Todd'u iş için giyindiğimden beri sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını bildiğim süper-kandırıcı resepsiyon becerilerimle şaşırtmaya hazırdım. Metro yolculuğu boyunca kendimi tam bir akış halinde klavyeye dokunurken ve doğru alanları rekor sürede doldururken hayal ettim.

Todd paraları sayarken başını kaldırıp bana baktı. "Daha iyi."

"Teşekkür ederim. Söylediklerinizi çok ciddiye aldım," diyorum olmaya yemin ettiğim bir yalaka gibi.

Bana bakıyor ve şaka mı yaptığımı yoksa gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Ona en içten gülümsememi veriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Peki, gününüzü nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

Gözlerini kısarak, "Daha önce hiç şamandıra kullandın mı?" diye sorar. "Evet, eskiden perakende çalışıyordum."

"Güzel, o zaman tamamen işe yaramaz olmayacaksın," diye mırıldandı. "Her vardiya değişiminin başında muhasebeden yeni bir float alırız. Bu da bu." Nakit para yığını ve bozuk para rulolarını gösteriyor. "Vardiyaya başladığımızda doğru olduğundan emin olmak için tekrar saymamız gerekiyor."

"Mantıklı," dedim ona.

"Öyleyse yap."

Yanaklarım ısınıyor ve iyimserliğimin gözeneklerimden sızmaya başladığını hissediyorum ama kendime bunu kişisel algılamamamı söylüyorum. Todd'un sadece kucaklanmaya ihtiyacı var. Tabii ki benim tarafımdan değil, ama böyle bir şeyi yapmaya dayanabilecek biri tarafından. Paraları saymak için işe koyuluyorum, her yığında hangi kupürden kaç tane olduğunu not ediyorum, sonra hepsini toplamak için toplama makinesini kullanıyorum. Toplama makinelerine bayılıyorum - tuşların verdiği his, tıklama sesi, tatmin edici çıktı. Çok yetişkin hissettiriyor ama eğlenceli bir şekilde. Bitirdiğimde kâğıdı ona uzatıyorum ve o da bir saniye kâğıda bakıp "Bu senin uzmanlık alanın olabilir. Bugün parayı senin idare etmene izin vereceğim."

"Sırada ne var?" diye sorarken kendime içimden bir beşlik çakıyorum.

Yazıcının üzerindeki bir kâğıdı işaret ediyor. "Bu listeyi kat hizmetleri ofisine götürün. Bugünün ödemeleri."

Onu aldım, selam verdim ve başım dik bir şekilde arka ofislere doğru yürümeye başladım. Bu işte ustalaşacağım.

"Diğer taraftan," diye sesleniyor Todd arkamdan.

Crumpets. Topuğumun üzerinde dönerek gülümsemeye zorluyorum ve devam ediyorum.

Sabah, neredeyse her odadan gelen ve çıkış saatlerinin daha geç olmasını isteyen telefonlarla geçiyor.

saat 11'de masada bir insan kalabalığı gibi. Öğle yemeği yaklaştığında yorgun, susamış ve öğrendiğim her şeyle zihnim dönüyor. Öğle yemeğine çıkmak için arka kapıyı bulmayı başardım, ancak otelin etrafından Central Park'a kadar gittiğimde, sosisli sandviçimi yiyip geri dönmek için sadece üç dakikam vardı. Bundan sonra kesinlikle öğle yemeği için bir şeyler hazırlamam gerekecek.

Geri döner dönmez Todd bana "Bugün Cuma olduğu için öğleden sonra kontrollerle çok meşgul olacağız, bu yüzden vardiyamız bitene kadar zinde kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap" dedi. *Onunla şakalaşmaya vakit yok.*

"Baş üstüne kaptan," diyorum. "Ben hazırım."

"Bilgisayarınızı çalıştırmanız gerekecek, ancak ben her şeyi kontrol etme fırsatı bulana kadar 'sonlandır' düğmesine basmayın."

İşler yeterince sorunsuz başladı, ancak öğleden sonra üçte lobi check-in yapmak için bekleyen misafirlerle dolup taşıyor. Elimden geldiğince çok misafire yardımcı olurken gülümsememi korumaya çalışıyorum ama yavaş ilerliyor ve Todd beni kolaylıkla üçe bir geçiriyor. Kollarımın altında ter birikiyor ve bu berbat ceketini giydiğim için memnunum. Wisconsin'den gelen dört kişilik yorgun bir ailenin işini bitiriyorum, sonra tezgâha yaklaşıp bana göz kırpan sevimli, küçük, yaşlı bir adama gülümsüyorum. "Derin bir nefes alın, genç bayan. Gayet iyi gidiyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Yeni olduğum o kadar belli mi?"

"Biraz telaşlı görünüyorsun ama stajyer rozeti biraz ele veriyordu." Üzerine dokunuyorum ve başımı sallıyorum. "Peki. Peki, gününüzü nasıl daha iyi geçirmenizi sağlayabilirim?"

"Dünyadaki en kolay şey. Biraz güneş ve simit almak için parka gidiyorum ama sadece yüz dolarım var. Benim için bozabilir misin?"

Ooh! İyi olduğum bir şey! "Kesinlikle," diyorum, faturayı ondan alıyorum ve para çekmecesini açmak için düğmeye basıyorum.

"Zahmet olmazsa üç tane yirmilik, iki tane onluk ve dört tane beşlik istiyorum," diyor ve ardından "Tanrım, çok güzel mavi gözlerin var," diye ekliyor.

"Teşekkürler," diyorum çekmecedan banknotları çıkarırken. Onun için üç küçük küme halinde sayıyorum ve o da tezgahıtan alıp ceketinin cebine koyuyor, elleri yaşlılıktan biraz titriyor. O kadar tatlı ki, onu eve götürüp çorba yapmak istiyorum.

"Oh, bekle. Özür dilerim, meğer cebimde daha küçük banknotlar varmış" diyerek cebinden bir miktar para çıkarır. "Ah canım, yanımda taşımak için çok fazla bozuk para olacak. Bunu bir ellilikle değiştirebilir miyim?"

"Elbette," diyorum, çekmecedan ona bir ellilik uzatırken arkasında oluşan sıraya bakıyorum. Cebinden çıkardığı banknotları yere bırakıyor, sonra da "Saydığından emin ol. Senin gibi güzel bir kızın parasını eksik vermek istemem."

Bozuk paraları ve banknotları sayıyorum. "Haklısın. Burada sadece kırk dokuz dolar var."

Rahatlamış bir nefes üflüyor. "İyi ki kontrol etmişsin." Bir tane bulur ve yığının üstüne koyar. "Dinle, zaten yeterince bozuk param olduğu için, belki de yüzlüğümü geri alıp sana bir elli daha veririm ve ödeşmiş oluruz."

Arkasındaki kişi iç geçiriyor ve ben bir an için konsantrasyonumu kaybediyorum. Bu doğru mu? Yığının üzerine iki yirmilik ve bir onluk koydu, sonra bana sırtıttı. Tamam, önümde bir yüzlük var, yani işe yarıyor. Çekmecedan hızlıca yüzlüğü alıp ona uzatıyorum ve parayı alıp çekmeceye koyuyorum. "Buyurun. Keyfinize bakın efendim."

"Yapacağım ve işinde iyi şanslar. Tam da böyle bir yerde görmeyi sevdiğim türden arkadaş

canlısı bir insansınız."

Dönüp otelden çıkarken ona "Sen benim en sevdiğim misafirimsin," diyorum.

Sonraki birkaç saat delice bir koşuşturmayla geçiyor ve tüm bu süre boyunca içimde bir şeylerin ters gittiğine dair korkunç bir his var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Sonunda vardiyanın sonuna geldik ve Todd bana şamandırayı saymamı söyledi. Bilgisayarın elimizde olması gerektiğini söylediğı miktarın çıktısını alıyor ve bana veriyor.

Saymayı bitirdiğimde kalbim çarpmaya başlıyor ve paniğe kapılıyorum. Elli dolar eksiğim var. Hayır, bu doğru olamaz.

Tekrar sayıyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

O tatlı yaşlı adam bir dolandırıcıydı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve "Todd, sana söylemem gereken bir şey var" dedim.

On İkinci Bölüm

Gabe

Doğruca eve gitmek yerine, biraz kafein ve ahududulu çörek için yakındaki bir kafede durdum. Ofisten ayrıldıktan ve şokun etkisi geçtikten sonra dün öğle yemeğinden beri bir şey yemediğimi fark ettim. Dava yüzünden o kadar üzgündüm ki yemek yemek cazibesini yitirmişti. Siparişimi dışarı çıkarıp gölgede bir bank buldum ve birkaç ısırık aldım. Sonra telefonumu çıkarıp bu sabah gelen tüm mesajlara baktım.

Byrne, hayatım, geçen hafta seni görmek çok güzeldi. Ben yaşlılıktan ölmeden önce bizi tekrar varlığıyla onurlandırma şansın var mı? Ayrıca, hala o güzel çaydanlığı düşünüyorum.

Hey G, annem doğum günü için şimdiden alışveriş yaptığını söyledi. Beni kötü göstermeye mi çalışıyorsun? Sen zaten onun altın çocuğusun. Kes şunu yoksa çocuklarımı hafta sonu için amcalarının evine bırakırım. Hepsini. Isıran ve işini yapmak için kanepenin arkasına saklanan bile.

Alexis: Selam bebeğim, bu gece gelmeyi planladığını biliyorum ama bu dava beni mahvediyor. Eve sadece duş alıp üstümü değiştirmek için gidiyorum. Kusura bakma.
#missyou

Bu gece Alexis'in evine gitmeyeceğim için rahatlamış olmam yanlış mı? Bu beni kesinlikle korkak yapıyor çünkü bugün ofiste ne yaptığımı ona söylemeyi ertelemek anlamına geliyor.

Benden anneme: Akşamım açıldı. İşten sonra uğrarım. Anneme:

Azizlere şükürler olsun, savurgan oğul geri döndü!

Audra mesaj departmanında garip bir şekilde sessizdi, bu yüzden ondan bir mesaj geldiğinde şaşırmadım.

CrazySister: Tahmin et ne oldu? Asansörler başarılı oldu! Zay bu sabah onu fiziksel olarak metroya sürüklememe gerek kalmadan çıktı. Sadece teşekkür etmek istedim.

Ben: Sorun değil.

CrazySister: Hala Hell's Kitchen'da mısın?

Ben: Şu anda değil, ama bu akşam oraya gideceğim.

CrazySister: Kariyerim hakkında konuşmak için buluşmamızın bir yolu var mı? Otel işi yürümedi ve söyledikleriniz hakkında düşünüyordum. Hayallerimi gerçekleştirmek istiyorsam gerçekten proaktif olmam gerekiyor.

Onunla tanışabilirim. Hayatımda yarattığım karmaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olur.

Şimdi.

Ben: Tabii. Yedi gibi Salty Nuts Tavern'de buluşabilir miyiz? CrazySister:

Tabii ki gelebilirim. Bu çok havalı! Görüşürüz o zaman!

Öğleden sonrası boş geçirdim. Banyomu fırçaladım, koşuya çıktım, uzun ve serin bir duş aldım ve ardından The Salty Nuts'a gittim. İş yerinde aldığım tavır yüzünden hâlâ şoktayım ve burada olmak tam da ihtiyacım olan şey. Her şeyin normal olduğu bir yerde olmak yardımcı olacak. Ailemin yanında olabildiğince normal.

Yediden hemen önce tavernaya varıyorum, ailemin yarattığı tanıdık dünyaya adım attığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. "İşte benim güzel oğlum!" diye sesleniyor annem odanın öbür ucundan.

"Merhaba anne," diyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Umarım bu yeni bir şey olur, her hafta buraya gelersin" diyor. "Elimde olsa her gün gelirdim," diyorum ona.

"Yalancı," diyor ve bir bardak beyaz şarap dolduruyor. "Şimdi bir aşk ol ve git bunu beş numaralı masadaki güzel kıza götür."

"Elbette," diyorum.

Tam beşinci masaya oturmak üzereydim ki sonunda güzel kızın kim olduğunu fark ettim. Jennifer, kirli tabloları olan eğlenceli resepsiyonist. Tam kafasını kaldırıp baktığı sırada, şarabın Yankees tişörtüne sıçramasına neden olarak duruyorum. Tabii ki bunu gördü.

"Bay Daly?"

"Jennifer," dedim. "Burada ne işin var?" Ona bana Gabe demesini söylemeliyim, ama beni sapık olarak boyayın, bana Bay Daly demesini duymak beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyor.

Yanakları biraz kızarır. "Bir arkadaşım ile buluşacağım. Sayılır. Aslında neye benzediğini bilmiyorum."

Hayal kırıklığı damarlarımı dolduruyor, bu habere hiçbir tepki vermemem gerektiği halde. "Görücü usulü randevu mu?"

Başını sallıyor. "Hayır. Hayır, tanışma randevusu değil. Bu... romantik bir şey değil. Rahibe olmak istemediğim sürece, ama o zaman bile..."

"Ne?" Düşünce zincirini takip etmeye çalışarak ama tamamen kaçırarak soruyorum.

"Yok bir şey, içeriden bir şaka, yani kafamın içinde kalmalıydı." Elimdeki şaraba bakıyor. "Ben de beyaz şarap sipariş etmişim ama meşgul görünüyor. Belki de gidip kendim almalıyım ve onu yolculuktan kurtarmalıyım."

Ona uzattım. "Bu senin için. Yarısını gömleğime dökene kadar öyleydi. Sana başka bir tane getireyim."

Kaşlarını sadece sevimli olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yukarı kaldırıyor. "Barmen senden içki dağıtmanı mı istedi?"

Komplocu bir şekilde başımı sallıyorum. "Biraz tuhaf, değil mi? Burası nasıl bir yer böyle?" "Eğlenceli görünüyor," diyor. "Sahibi olan kaçık çifti sevdim."

"Tabelada bahsedilen tuzlu fındıklar bunlar olmalı..." Ona söyledim.

Annem elinde bir bardak daha beyaz şarapla gelip Jen'in önündeki masaya koyuyor. "Tereyağlı parmakları olan bu," diyor ona. "Evdeki bütün bardakları kırmadan önce onu hukuk fakültesine göndermek zorunda kaldık."

Jennifer gülüyor, sonra bana bakıyor. "Onlar senin ailen mi?"

Başımı sallayıp "Evet" diye mırıldanırken annem bardağı elimden alıp masanın üzerine koyuyor ve

Jennifer, ve sonra gömleğime bir bez bastırıyor. Ondan alıyorum ve kendim temizliyorum. Annemin bana yedi yaşında bir çocukmuşum gibi davrandığını görmek için Jennifer'a ihtiyacım yok.

"Şimdi, genç bayan, bizim kaybımız sizin kazancınızdır. Kendine fazladan yarım bardak şarap aldın." Başını gömleğime doğru sallayarak, "Gerisi ondan." dedi.

Babam mutfaktan çıktı, kolları dört tabakla doluydu. "Oh, oğlum, güzel, tam zamanında bir tartışmayı çözdün."

Harika. Onların çılgın tartışmalarında asla bir kazanan olmaz. Sadece bir kaybeden vardır ve o da tartışmanın ortasına attıkları kişidir.

Babam yerden geçerken bana sesleniyor: "Annen Audrey Hepburn'ün ekranları aydınlatan en güzel kadın olduğunu düşünüyor, ben ise Sophia Loren diyorum. Sen de benimle aynı fikirdesin, değil mi?" Tabakları yere bırakıyor ve adımlarını bozmadan geri yürüyor. "Demek istediğim, Audrey kesinlikle çok güzeldi, ama Sophia? Hadi ama. O gözler, tıpkı bir kedi gibi, ve o dudaklar..." Başını sallıyor ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Bundan daha iyisini bulamazsın."

Annem elini ona doğru sallıyor. "Ondan hoşlanıyor çünkü kocaman kavunları var. Audrey'nin sınıfı vardı."

İkisi de bana döndü. "Eee? Kim haklı?" diye soruyor babam.

"İkisi de kendi tarzlarında çok güzeller," diye cevap veriyorum ve annemle babamın yüksek sesle inlemesine neden oluyorum. Babam başını sallıyor. "Ben bir korkak yetiştirdim! Bunu anne tarafından almışsın." Bana dönüp

Jennifer. "Cesur birine benziyorsun. Kim daha güzel, Sophia mı Audrey mi?"

Ona başımı sallıyorum ama Jennifer sırtarak cevap veriyor: "Sanırım Audrey'i seçmeliyim. Klasik bir güzelliği var."

Annem alkışlıyor ve eğilip kolunu Jennifer'ın omzuna doluyor. "Sadece güzel değilsin, aynı zamanda çok da zekisin. İçeri ilk girdiğinde senden hoşlanacağımı anlamıştım."

Annem bana "*Ne olmuş ona?*" der gibi bakıyor, ben görmezden geliyorum. "Adın ne canım?" "Jennifer," diyorum.

Annem şaşkınlıkla başını kaldırdığında Jennifer ekler: "Evet, ben Jennifer, ama lütfen bana Jen deyin. Oğlunuz ve ben tanıştık."

"Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Annem birden kulak kesildi.

"Onunla temsil ettiğim otellerden birinde tanıştım," diyorum ve bu tanımlamanın bir hafta sonra geçmiş zamana kayacağını fark ettiğimde içim daralıyor.

Jen bana şakacı bir gülümsemeyle, "Aslında o benim hayatımı kurtardı," diyor.

Ben de sırttım. "Ama bu sayılmaz çünkü neredeyse ölmene ben sebep oluyordum."

Annem aramızda bir ileri bir geri bakıyor, gözleri değiş tokuşumuz karşısında parlıyor. "Sosisli sandviç yerken boğuluyordum-" diye açıklıyor Jen.

"Çünkü onu güldürdüm," diye araya girdim.

"Doğru," diyor Jen. "Ama eğer hepsini bir lokmada yemeye çalışmasaydım..." "Gerçekten etkileyici bir ağız dolusuydu," diyorum başımı sallayarak.

Kesinlikle paylaşmamamız gereken bir anı paylaşıyoruz. Annemin önünde olmaz. Ya da hiç, gerçekten. Anneme döndüm ve dedim ki, "Jen bir sanatçı. Çiçek resimleri yapıyor." Jen kızarıırken ben de ona "Anneme zambağını göster." diyorum.

Yüzü kıpkırmızı olur ve şarabından büyük bir yudum alır.

Annem onun yanındaki kabine kaydı. "Utanma canım. Zambağını görmeyi çok isterim."

"Mary, kendini evinde gibi hisset, neden yapmıyorsun?" diyor babam. "Sanki bizim bir meşgul bir taverna."

"Birkaç dakikalığına siz devralın. Bir dakikalığına ayaklarımı yerden kesmem gerekiyor." Jen'e döner

ve "Köpeklerim havlıyor." diyor.

"Anne, burada biriyle buluşacak," diyorum, sonra Audra'yla buluşmam gerektiğini hatırlıyorum. Etrafıma bakındım, onu göremeyince rahatladım. Jen'le vakit geçirmeyi tercih ederdim ama annem onunla otururken değil.

"Umarım randevu değildir," diyor annem ona. "Anne!" Tıslıyorum.

"Ne, aşkım?" diye soruyor masumca.

Ben cevap veremedim Jen "Randevu değil." dedi.

"Oh, güzel," dedi annem. "Demek ki bu sefer boşsun." Sesini alçaltıyor ama yine de duymayı başarıyorum, "Kız arkadaşı var ama bunu ona karşı kullanma. Bir gün aklı başına gelecektir."

"Tamam, bu kadar yeter," diye homurdanıyorum.

Annem ön kapıya doğru el sallıyor ve "Sen git. Yeni gelen bir grup var. Bir masaya ve menülere ihtiyaçları olacak. Arkadaşım, adın neydi?"

"Jen Flanders."

"Flanders? İrlandalı mısın o zaman aşkım?" Annem soruyor, belli ki düşüncesinin akışını kaybetmiş. "Büyük dedelerim İngiltere'den gelmişler aslında."

"Önemli değil, atalarınız barbar olduğu için sizi daha az düşünmeyeceğiz." "Tanrım," diyorum yüzümü ovuşturarak.

"Hâlâ burada mısın?" dedi annem.

Ben de bu durumda her bağımsız yetişkin erkeğin yapacağını yaptım. Annemin bana söylediği şeyi.

Ben uzaklaşırken, "Şu resminizi görmeyi gerçekten çok isterim. Yaklaşan bir doğum günüm var, biliyorsun..."

On Üçüncü Bölüm

Jen

Bay Daly'nin ailesini seviyorum. Keşke benimkiler de bu kadar nazik ve sevgi dolu olsaydı. Portfolyomu açtığımda ilk sayfada zambak resmimin fotoğrafını görüyorum. Bayan Daly şöyle bir bakıyor, haç işareti yapıyor ve ıslık çalıyor: "Yüce İsa, ne güzel bir resim! Bunun bir zambak olduğuna emin misin, canım?"

"Onu bir zambak olarak çizdim ama sanatın en güzel yanı da bu. Özneldir, dolayısıyla olmasını istediğiniz her şey olabilir."

Bayan Daly yüzünü bir kokteyl peçetesiyle yelpazeliyor. "Tamam o zaman. Aferin sana." Sonra masada duran yarım kadeh şaraptan bir yudum alır ve oğlunu işaret eder. "Byrne'üm hakkında ne düşündüğünü söyle." Ah, sonunda Bay Daly için bir ilk ismim var. Byrne. Hoşuma gitti!

"Oh, şey, ben..." Barın karanlığı tarafından kamufle edildiğini umduğum bir kızarıklığın yanaklarıma geldiğini hissediyorum. "O çok hoş bir adam. Gerçekten."

"Babası ve ben öyle düşünüyoruz, bu kesin. Ama sana söylemeliyim ki," diye komplocu bir tavırla eğiliyor ve ekliyor, "Onun kızının aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. O soğuk biri." Demek istediğini vurgulamak için teatral bir ürperti veriyor.

"Gerçekten mi?" Çok ilgileniyormuş gibi yapmak istemiyorum ama yine de daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

"Hukuk fakültesinden beri birlikteler. Joe ve ben mezun olduktan sonra ilişkilerinin biteceğini düşünmüştük ama devam ettiler. O kötü bir alışkanlık gibi, tırnaklarını kanayana kadar ısırma gibi." Bu oldukça görsel.

"Eğer birbirlerini seviyorlarsa..." Söylemeye başlıyorum ama Byrne'ün annesi istavroz çıkararak araya giriyor

Tekrar.

"Sakin söyleme! O kızıdan bahsederken o kelimeyi kullanma. Benim zavallı annemin kalbi Dayanamıyorum!"

Beni ele geçiren kahkahayı bastıramıyorum. Sonra biraz daha ciddileşerek, "Ama hukuk fakültesinden beri birlikteyse, bu ne demek oluyor? Altı, yedi yıl mı?"

"Sekiz," diye neredeyse tükürüyor.

Sekiz yıl oldu ve birlikte yaşıyorlar mı? Bu biraz anlamlı. Belki de Byrne düşündüğüm kadar alınmamıştır.

Annesi aklımı okuyormuş gibi "Onun için bir oyun yapmalısın" diyor.

"Oh, şey, ah... bilirsin, ben başkasının erkeğinin peşinden gidecek türden bir kız değilim." Koltuğumdan uçmak için yeterli ivmeyi kazanmaya çalışır gibi başımı sallamaya başladım.

"Yine de sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Byrne içeri giren kalabalık bir grubun içki siparişlerini alırken odanın diğer ucuna bakıyorum. Takım elbiseyle yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama kot pantolon ve tişörtle, *vay canına*. Kendimi yelpazelemek için Bayan Daly'nin peçetesini ödünç almam gerekebilir. "Evet..." İçimi

ekiyorum, sanki Şimdi ve burada onun kemiklerini kırmak istiyormuŐım gibi. Bunu annesine söylediğimi tamamen unutarak.

"Ben de öyle dŐ nm Ő t m. Aferin kızıma," diyor. "Şimdi iŐın püf noktası, onunla daha fazla zaman geçirmenin bir yolunu bulmalısın."

"Bu bir sorun olabilir," diyorum ona. "Bugün iŐımı kaybettim." Midem bir kez daha

Bilgi. Tanrı beni çok hayal kırıklığına uğratabilecek. Hatta belki benim kadar hayal kırıklığına uğrayacak. Nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. "Aslında kovuldum. Bu tatlı, küçük, yaşlı adam -sonuçta o kadar da tatlı olmadığı ortaya çıktı- bana bir para değiştirme dolandırıcılığı yaptı. Benden elli dolar aldı."

"Küçük piç kurusu," diyor başını sallayarak. "O sırada kalabalık bir grup var mıydı?"

"Evet," diyorum, nereden bildiğini merak ederek.

"Evet, işte o zaman vurdular. Bir sürü kibarlık ve özür mü?"

"Sanırım bu sizin de başınıza geldi."

"Tabii ki hayır, ama Joe'nun başına *altı kez* geldi." Şarabından bir yudum daha alır ve kabinin derinliklerine yerleşir.

Byrne'ün babasına bakıyorum ve ikisi arasında daha yumuşak olanın o olduğuna karar veriyorum. İçimi çektim. "Bu çok utanç verici. Daha önce hiç kovulmamıştım. Ayrıca, beni işe bir arkadaşım aldı, bu yüzden bana kızacağından gerçekten endişeleniyorum." Bayan Daly başını sallıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Merak etme, eminim arkadaşın anlayışla karşılayacaktır."

"Umarım öyledir. Onu iyi tanımıyorum." Başımı salladım.

"Demek iş aramaya geri döndün?"

Maddi sıkıntılarımdan ağırlığını hissederek omuzlarımdan düşmesine izin verdim. "Sanırım öyle." "Akşam yemeğini yedin mi hayatım?" diye soruyor.

"Hayır, Bayan Daly," diyorum ona. "Ama şu anda dışarıda yemek yemek bütçeme uygun değil. Yine de paramı aldıktan sonra geleceğime söz veriyorum. Yemekler harika görünüyor."

"Oh, şimdi" -dik oturur- "saçma sapan konuşma, aşkım. Gidip sana Joe'nun meşhur Guinness yahnisinden bir kase getireceğim. Benden sana bir hediye olacak. Ve bana Mary de." Ayağa kalktı ve ben onu durduramadan uzaklaştı.

Tanrı'nın nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakıyorum ve birdenbire gelmeyeceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlıyorum. Belki de kandırıldığım için bana kızgındır. Ama bu kulağa doğru gelmiyor. Tanrı yaşlı bir adama güvendiğim için bana gerçekten kızar mı?

Şimdi düşündüm de, bugün erken saatlerde ona Byrne'ü daha yakından tanımak istediğimi mesajla değil dua ederek söyledim - nihayet adını öğrendiğim için heyecanlandım - ve ne oldu? Bay Daly'nin ailesinin sahibi olduğu barda benimle buluşmak için bir randevu ayarladı. Dualarıma yine cevap veriyor olabilir mi? Keşke Zay'la bu konuyu konuşabilseydim ama Tanrı'yla ilişkimde delikler açmasına dayanamıyorum.

Mary geri döndüğünde, içinde iki kase güveç ve bir sepet ekmek olan bir tepsi taşıyordu. "Sakıncası yoksa size katılabileceğimi düşündüm."

Kocasının odanın öbür ucundan sesleniyor, "Mary kızım, ne yapıyorsun sen? Müşterilerimiz var!" Onu başından savar ve bağırır, "Oğluna söyle. Ben Jen'i tanırken o da sana yardım edebilir. burada."

Byrne'ü bulmak için etrafıma bakındım. Bana doğru bakıyordu, bu da ısı dalgalarının dökülmesine neden oldu

Sanki jakuziye yeni girmişim gibi. Yüz ifadesi neredeyse bir özlem ifadesi, sanki bana söylemek istediği bir şey varmış gibi. Tanrı biliyor ya, benim de ona söylemek istediğim bir şey var: "Kız arkadaşını bırak ve bana çıkma teklif et!"

Mary düşüncelerimi bölerek, "Sana bir cüce cin altınına bakar gibi bakıyor," diyor.

Gözlerimi oğlundan ayırmaya zorlayarak cevap veriyorum, "Sanmıyorum. Sadece bana karşı nazik davranıyor, hepsi bu." "Dinle Jen, senin gibi güzel huylu bir kız için mükemmel bir iş biliyorum. Bu iş

Böylece gündüzleri güzel resimlerini yapmaya vaktin olur." "Gerçekten mi, ne?"

Peçetesini açıp kucagına koyarak, "Joe ve ben burada bir yardımcı tutmayı düşünüyorduk. Bahşişler iyi ve tüm yemeklerini burada bedava yiyebiliyorsun. Çalışmadığın günlerde bile," diyor bana.

"Sen ciddi misin?" Birden kendimi o kadar hafif ve mutlu hissediyorum ki havalanmadığıma şaşıyorum. "Tabii ki ciddiym. Aslında bize büyük bir iyilik yapmış olursun. Sadece bu düşünceden nefret ediyorum.

Sokaktan tanımadığım birini işe alıyorum." Güvecine yumuluyor. "Ayrıca, ayaklarımın ağrması konusunda şaka yapmıyordum. Greyfurt büyüklüğünde nasırlarım var."

Vay canına. Keşke görmeseydim dediğim bir görsel daha. Ama burada bir iş? İnsanların rahat, eğlenceli ve nazik olduğu bir yerde? Ve nefis bedava yemeklerin olduğu? Heck, yeah! "Emin misin? Beni gerçekten tanı mıyorsun," dedim.

Yorumumu elinin tersiyle itti. "Benim bir yeteneğim var. Birinin kim olduğunu sadece gözlerine bakarak anlayabilirim. Gözleriniz kibar, nazik ve çok eğlenceli olduğunuzu söylüyor. Tuzlu fındıkları tatlandırmak için tam da ihtiyacımız olan türden biri. Ayrıca, Byrne'im seni çok seviyor gibi görünüyor. Ne diyorsun?

Yarın gece başlamak ister misin?"

İstiyorum, gerçekten istiyorum. "Bunu *çok* isterdim."

Kanarya yakalamış kedi gibi gülümseyerek, "Saat dört buçukta gel. Böylece beşte başlamadan önce akşam yemeğini yiyebilirsin."

Mary sonraki bir saatini bana düzenli müşterilerinin hikâyelerini anlatarak geçiriyor ve beni bu müessesenin tuhaflığına alıştırıyor. O işine döndüğünde, Tanrı'nın muhtemelen gelmeyeceğini fark ediyorum ve burada oturup Byrne'ün ailesine yardım etmesini izlemek istesem de, masayı gerçekten para ödeyen müşterilere bırakmalıyım.

Çıkarken Dali'lere el sallıyorum ama Byrne'ün sırtı bana dönük olduğu için ne zaman çıktığımı görmüyor. Yaz gecesinde dışarı çıkarken aklımda çok şey vardı.

Bu hafta hayatımın tek başına en heyecanlı haftası oldu. Önce Tanrı bana mesaj atmaya başladı, sonra beni burada mükemmel bir işe ve mükemmel bir adama yönlendirdi (her ne kadar bunu düşünmemem gerekse de). Bana üçüncü mucizemi verdi. Bu kanonlaştırılabileceğim anlamına mı geliyor? Aziz Jennifer.

Kulağa hoş geliyor. Oh, bekle. Mucizeleri *benim* mi gerçekleştirmem gerekiyor? Bunu Google'da araştırmalıyım. Kafamda haç işareti yapıyorum, sonra Tanrı'dan küçük bir şey daha istiyorum - Byrne ve kız arkadaşının birbirleri için doğru kişiler olmadıklarını anlamaları için.

Bölüm On Dört

Gabe

Cumartesi gününün çoğunu ya bir sonraki işimi nerede bulacağımı düşünerek ya da sevgili Jen Flanders'ı düşünerek geçirdim. Yapmadığım şey ise kız arkadaşımı görmektir. Alexis tüm hafta sonu için planlarını iptal etti ki aslında bu benim için sorun değildi. Alexis'in çıldırmasına izin vermeden (ve evet, çıldıracak) kendi başıma bir şeyler yapmak için zamana ihtiyacım var çünkü istifa edeceğim. Ve bırakacağım. Sırf kötü bir hukuki tavsiyeye imza attı diye birinin hayatını mahvetmenin bir parçası olmamın imkânı yok.

Bütün günü kendi kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde geçirdikten sonra, ailemi görmek için The Salty Nuts'a uğramaya karar verdim. İyi bir perspektif dozuna ihtiyacım var ve bunun için tuzu kuru ailemle konuşmak gibisi yok.

İçeri girdiğimde görmeyi beklediğim son şey önlüklü Jen'in siparişleri almasıydı. Annem aceleyle yanıma geliyor ve o bir şey söyleyemeden ben "Onu sen mi *tuttun*?" diye soruyorum. Kendini açıkça aşk hayatıma sokmaya çalıştığı için kızsam mı yoksa Jennifer'ı istediğim zaman görebileceğim için heyecanlansam mı bilemiyorum. Ki bu *asla* olmamalı çünkü bir kız arkadaşım var.

Annem bana kendinden memnun bir sırıtış atıyor. "Doğuştan yetenekli ve müşteriler onu çok seviyor."

İçimi bir bıkkınlık duygusu kaplarken yüzümü ovuşturuyorum. Annemin Jen'i benimle birlikte olması umuduyla tuttuğundan yüzde yüz eminim. Hayatımı yönetebileceğini düşünmeye devam etmesine izin veremem. Eğer bunu yaparsam, bir sonraki bildiğim şey, onun ve babamın yanında bir düzine çocukla yaşıyor olacağım.

İçimi çekerek, "Bakın, ne yaptığınızı biliyorum ve bu çizgiyi *çok* aşıyor-" dedim.

Annemin nefesi kesiliyor ve bir elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırıyor. "Sana o nazik, güzel, çok eğlenceli, her gün onunla birlikte cennete gideceğin kızı ayarlamaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Öyle bir şey yapmıyorum. Her zaman sanatın büyük bir destekçisi oldum ve bu iş sayesinde gündüzleri resim yapacak, akşamları da iyi para kazanacak."

"Sanatın büyük bir destekçisi misiniz?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. "En son ne zaman bir tablo satın aldınız?"

Başını kaldırıp, "Hatırlayamıyorum."

dedi. "Heykel mi?"

"O zaman Kutsal Bakire heykelini satın almıştım."

"O bir kilisenin bağış kampanyası içindi ve en az yirmi yıl önceydi," diyorum. "En son ne zaman bir sanat galerisine adım attın?"

"Bunun için zamanım yok," diyor gözlerini bana dikerek. "Ve beni düşman bir tanıkmışım gibi çapraz sorguya çekme. Sana hayat verdim ve yemin ederim bana karşı küstahlaşırsan onu da sona erdiririm."

"Beni korkutmuyorsun anne," diyorum ona, her ne kadar korkutsa da.

Bir saniye boyunca bana bakıyor, ki ondan uzun boylu olduğum düşünülürse bu oldukça

etkileyici.

Sonra bana bir kedi gibi saldırıyor ve irkilmeme neden oluyor. Gülerek, "İyi denemeydi, evlat. Benim iki katım olabilirsin ama ben her zaman senden daha acımasız olacağım. Şimdi bilgin olsun, kimi istersem onu işe alırım ve sen bunun dışında kalırsın." Başını sallayarak ekliyor, "Ayrıca, gerçekten yardıma ihtiyacımız var. Karpuz büyüklüğünde nasırlarım var ve bütün gün ayakta durmak için tek yapabildiğim bu. Bana yardımını inkar etmeyeceğini söyle.

Böylece sürekli acı çekmeyecek."

"Oh, için... İyi. Kimi istersen işe al. Sadece aşk hayatımdan uzak dur."

Sırıtarak başını sallıyor. "Elimden geleni yapacağım ama hiçbir şey için söz veremem."

Yukarı doğru uzanıyor ve iki eliyle yanaklarımı tutuyor. "Sen benim tatlı, sevgili oğlumsun. Tek istediğim seni mutlu görmek."

"Ben mutluyum."

"Değilsin ama olacaksın. Şimdi git otur ve sana karnını doyurman için biraz güveç getireyim."

Barda oturuyorum ve annemin akşam yemeğimi almak için mutfağa gidişini izliyorum.

Babam bana bir bardak Guinness veriyor ama sohbet etmek için durmuyor. Taburemi yan çevirerek bakışlarımın Jen'e kaymasına izin veriyorum ve onun barda nasıl büyüleyici bir şekilde dolaştığını izliyorum. İnsanlar ona öyle bir gülüyor ve gülümsüyor ki annemin neden onun doğuştan yetenekli olduğunu söylediğini anlayabiliyorum. O kesinlikle bir insan insanı.

İşler yavaşlamaya başlamadan önce iyi bir saat geçti. Geçerken koluna dokunuyorum ve "Görünüşe göre burada evindesin" diyorum.

"Hey Byrne," diyor yüzü mutlulukla parlayarak. "Annen bana burada iş vererek hayatımı kurtardı. Müşterileri ve sizinkileri gerçekten çok seviyorum."

"Todd'dan nasıl bir adım önde olduklarını görebiliyorum," diye takılıyorum.

Annem yanıma geldi ve "Jenny, tatlım, bu gece harika bir iş çıkardın. Ama şimdi işler azalıyor, Joe ve ben bundan sonrasını halledebiliriz. Byrne senin eve sağ salim dönmeni sağlayacak."

"Hayır, ben iyiyim," diyor Jen. "Kendi başıma dolaşmaya alışkınım."

"Saçmalama, yolda," diyor annem ona. "Sen git ve Joe'yla paranı bozdur, oğlum da seni sağ salim kapına kadar götürsün."

Jen uzaklaşırken bana bakıyor ve ekliyor: "Sakın benimle uğraşmaya başlama Byrne. O kızı evine bırakmak sadece iyi bir davranış." Sonra beni yanağımdan öpüyor ve mutfağa geri dönüyor.

Jen ve ben gecenin sıcak havasına adım atar atmaz, o gülüyor. "Hangi yöne gittiğimi nereden biliyor?"

"Aynen öyle," diyorum kıkırdayarak. "Eğer ailem için çalışacaksan, annemin istediğini elde etmek gibi bir huyu olduğunu bilmen gerekir."

"Bunu görebiliyorum," diyor.

Ona bir saniye kadar uzun süre bakıyorum, sonra da bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. "Korkarım ikimizin iyi bir çift olacağımızı düşünüyor ve sen de biliyorsun ki..."

"Bir kız arkadaşın var," diyor Jen aşırı parlak bir gülümsemeyle. "Dinle, cidden beni eve götürmek zorunda değilsin. Ben iyiyim" diyor, tam o sırada yanımdan bir grup sarhoş adam geçiyor. İçlerinden biri ona çarptı ve onu bana doğru savurdu. Düşmesini engellemek için onu tutuyorum ve gitmesine izin vermeden önce şampuanının güzel kokusunu içime çekiyorum.

"Ne tarafa?" Öpülesi dudaklarına bakarken zorlukla yutkunarak soruyorum.

"103rd ve Central Park West'in yukarısındayım."

"Hah, tam yolumun üzerinde," diye yalan söylüyorum. Aslında evimin tam ters istikametinde. SoHo, ama birdenbire eve, boş daireme dönme düşüncesine dayanamıyorum.

"Harika," diyor Jennifer utangaç bir gülümsemeyle.

"Yürüyelim mi?" Bir yandan elini tutmak isterken bir yandan da soruyorum. "Gerçekten güzel bir gece." "Bunu çok isterim."

Hell's Kitchen'ın hareketli sokaklarında birkaç blok boyunca yürüyoruz ve onu çılgın ailemle ilgili hikâyelerle eğlendiriyorum. Ona ablam Ciara ve ailesinden, ailemle birlikte göç eden

teyzelerimden ve amcalarımdan bahsediyorum. Gülüyor ve sanki hayatımı dinlemeye doyamıyormuş gibi bir sürü düşünceli soru soruyor. Kendimden bir parçayı onunla paylaşmak çok güzel bir duygu.

Tüm Daly klanı tarafından dışlanmamış biri. İşim bittiğinde ona ailesini soruyorum ve hemen keşke sormasaydım diyorum çünkü gülümsemesi kayboluyor. "Tek çocuk, kesinlikle evlenmemesi gereken sefil ebeveynler. Babam avukat, ama senin gibi iyi bir avukat değil - Omaha'daki hukuk çevrelerinde lakabı 'yılan balığı'."

Benim "iyi türden" bir avukat olduğumu varsayması, solar pleksusa bir yumruk gibi geliyor ve aynı zamanda doğru şeyi yaptığımdan emin olmamı sağlıyor. Bu düşüncüyü beynimden silkeleyip Jen'e odaklanıyorum. "Kaygan mı?" diye soruyorum.

"Evet. Ve asla evde değil," diyor. "Annem dünyanın en iyi şehidi ve Hickley Heights'taki içki dükkânının kâr etmesini tek başına sağlıyor."

"Sesler ..." Berbat mı? Bunu söylemek istemiyorum ama şimdi başladım, cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. "Yalnızlık."

"Öyleydi," diyor ve sonra başını sallıyor. "Ama şimdi buradayım, harika arkadaşlarım var ve geleceğimde güzel şeyler olduğunu biliyorum."

Berbat bir çocukluk geçirmiş olmasına rağmen nasıl bu kadar emin ve mutlu olabildiğine hayret ederek durup ona bakıyorum. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Jen."

"Hafif pornografik çiçekler çizen birini mi kastediyorsun?" diye takılıyor.

"Hayata bu kadar olumlu bakan biri. Kulağa klişe gibi gelecek ama sen gerçekten taze bir soluksun."

Omuz silkiyor. "Bak ne kadar şanslıyım. Annen bana bir iş ve bedava yemek teklif etti, bu da son kuruşumu yemeğe harcamak yerine birkaç tuval satın alabileceğim ve hurda kağıtlar üzerine çizimlerden başka bir şey yaratabileceğim anlamına geliyor. Ve bir gün, sanatım için bir alıcı bulacağım. Bu arada baskı yok, ama hala ilgileniyorsanız bana haber verin."

Ne kadar çok ilgimi çektiğini düşünerek başımı sallıyorum. Uzanıp başının üzerindeki bir yaprağa parmak uçlarıyla dokunmasını izliyorum. "Başka ne var biliyor musun? Ailemin aksine, bir gün beni gerçekten seven bir adamla evleneceğim ve delicesine, çılgınca, birbirimize doyamayacağımız kadar mutlu olacağız."

Kulağa hoş geliyor. "Umarım bunu bulursun."

"Yapacağım," diyor, gökyüzüne doğru gülümseyerek. "Bunu biliyorum. Tıpkı üzerimizde bizim göremediğimiz milyonlarca yıldız olduğunu bildiğim gibi."

Jennifer'ın yıkık dökük apartmanına varmamız neredeyse bir saat sürüyor. Tüm bu süre boyunca konuşuyoruz ve o bir saat içinde onunla hayatım boyunca kimseyle gülmediğim kadar çok gülüyorum. Beton basamaklarda durduğumuzda, her şeyin değiştiğini hissediyorum - istediğimi bildiğim şey artık istediğim şey değil. Tam şu anda istediğim şey onu öpmek, ama yapamam ve yapmayacağım. Ben o tür bir adam değilim. Ben tek kadınlı bir adamım. Kafası da son derece karışık olan.

"Bunu yapmak istemezsin..." Jen bir parmağıyla kapıyı işaret ederek başlıyor. Kendini durdurur ve başını sallar. "Çok ileri gidiyorum."

"Evet, muhtemelen yapmamalıyım."

"Oh, hayır," diyor, yanakları renkleniyor. "Zambağımı görmeye gelecektim-oh, hayır! Bu şekilde olmaz." Gözlerini kapatıyor ve yüzünü buruşturuyor, sonra da "İşim. Ama hayır. Geç oldu ve sana bir şey satmaya çalışırken zaten oldukça ısrarcı davrandığımı hissediyorum."

Vay canına, o çok tatlı. Ve gerçekten yetenekli. Boğazımı temizliyorum. "Biliyor musunuz? Neden olmasın? Bunun elimden kaçmamam gereken bir fırsat olduğunu hissediyorum." Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir gün senin zambağın duvarımda asılı olacak ve birisi bana 'Bu gerçek Jen

Flanders mı?' diyecek. Ben de omuz silkip seni keşfettiğimi söyleyeceğim."

Jen bir kahkaha attı. "Tamam, yukarı gel o zaman."

On Beşinci Bölüm

Jen

Byrne en az bir dakikadır hiç konuşmadan resme bakıyor. Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki, acaba o da duyuyor mu, yoksa sadece ben mi duyuyorum? Başını eğerek ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Birdenbire, onun küçücük dairende olması gerçekten yanlış geliyor. Çünkü gerçek şu ki, gitmesini istemiyorum. Bana dönüp bunun çok güzel olduğunu ve bunu istediğini söylemesini istiyorum, ama beni istediği kadar değil. Ve sonra iki eliyle yanaklarımı kavrayıp yüzümü ona doğru eğmesini ve ...

"Ben alırım."

"Ne?" Hayalimden sıyrılarak soruyorum.

"Olağanüstü. Dokular ve renkler. Fotoğrafını gördüğümde iyi olduğunu anlamıştım ama bizzat gördüğümde... tamamen büyüleyici" diyor. "Bayıldım." Dudaklarıma bakıyor, sonra tekrar yukarı.

"Emin misin?" Garip bir şekilde nefesim kesilmiş gibi soruyorum. *Sakin ol Jen, bu sadece bir iş anlaşması.* "Eminim. Kesinlikle istiyorum. Satın alıyorum."

Ben de seni istiyorum. "Harika!" Küçük bir çığlık attım, sonra hiç düşünmeden ona sarıldım.

Vay canına, bir erkeğin ne kadar iyi hissettirebileceğini unuttuğum. Sıcak, sert ve güçlü ve portakal ve karanfil gibi kokuyor, bir erkeğin kullanabileceği en baştan çıkarıcı kokular. Birden kendimi hatırladım, geri çekildim ve özür diledim. "Sadece çok heyecanlıyım. Bu benim ilk satışım. Büyükbabam dışında. Ben küçükken bütün sanat eserlerimi satın alırdı. Her parça için bir dolar." Biraz önceki uygunsuz sarılmanın anısını silmeyi umarak lafı dolandırıyorum. "Ama her neyse, sen benim New York'ta benimle ilgisi olmayan ilk gerçek satışsın."

Orantısız bir sırıtışla, "İlkiniz olabildiğime sevindim" diyor. Sonra gözleri büyüyor ve ekliyor, "Satış. İlk satışınız."

"Sizin için teslim etmemi ister misiniz?" Kulağa profesyonelce geliyor. Gerçi bir tablonun ona nasıl teslim edileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Aklıma bisikletle teslim eden Çin yemeği adamının görüntüsü geliyor.

"Neden bu gece eve götürmüyorum?"

"Ama çok büyük. Gerçekten bu şeyle metroya binmek istiyor musun?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Ben iri bir adamım. Bu benim için bir şey değil."

"Evet, öylesin," diyorum, sonra kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. "Yani, iyi olacaksın."

Ona arkamı dönerek dolabıma ulaşmak için gereken iki adımı atıyorum ve buraya taşındığımdan beri kırmayı beklediğim kahverengi toz örtüsü kâğıdı rulosunu alıyorum. Tabii ki, bir centilmen olarak Byrne bana yardım ediyor. Ah Venüs, aşk tanrıçası, neden *bunun* alınması gerekiyor?

Birkaç dakika sonra her şeyi hazırladık ve onu alıp kapıya doğru ilerledi, devasa ve çok garip bir resim taşıyormuş gibi görünmemek için elinden geleni yaptı. Onu yere bırakıyor ve beklentiyle bana gülümsüyor. Bir an için sanat eserinden başka bir şey isteyip istemediğini merak ediyorum. "Yani? Sanırım bunu eve götürmeden önce yapmam gereken bir şey kaldı."

Hayır demeliyim, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar karşı konulmaz ki. Gözlerimi kapatıyorum ve büzüşüyorum, eğilip

Bir öpücük için. Bekliyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

"Umm... resmin parasını ben ödemeliyim," diyor.

Gözlerim açılıyor ve aşağılanmışlık damarlarımda dolaşıyor. "Oh, Tanrım. Özür dilerim, öyle sandım... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Net düşünemeyecek kadar heyecanlıyım."

"Hayır... sorun değil," diyor, sevimli bir şekilde eğlenmiş görünüyor. *Aman Tanrım, ne düşünüyordum ki?*

Bir deliğe girip bir daha asla ortaya çıkmamayı dileyerek e-posta adresimi hızlıca bir kâğıda not ediyorum. Ya da en azından onu bir daha görmek zorunda kalmamayı. Göz teması kurmadan kâğıdı ona uzatıyorum. "Bu benim PayPal ve Venmo adresim."

"Mükemmel." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir dakika içinde banka hesabımda 3500 dolar oluyor. Ağlasam mı, çılgılık mı atsam yoksa ona kocaman, sulu bir öpücük mü kondursam bilemiyorum. Ama sonuncusunu zaten denedim ve pek iyi gitmedi. Tamam, pek denemedim ama beklentiyle büzüştüm. Ama yine de başarısız oldum.

"Tamam, peki, bunun için teşekkürler," diyor garip bir şekilde başını sallayarak.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum kollarımı açarak. "Bu her sanatçı için çok özel bir an. Bu konuda fazla hevesli davrandığım için özür dilerim. Ve bilgin olsun, seni gerçekten öpmek istemedim. Daha çok Avrupai bir sanatsal şeydi, bilirsin, öpücük öpücük!" *Lütfen konuşmayı kes.* "Çünkü sevdiğin bir kız arkadaşın var ve bu iyi bir şey." *Hala konuşuyor.* "Harika, aslında. Umarım ikiniz zambağımın önünde romantik akşamlar geçirirsiniz." *Toparla artık şunu!* Önünde eğiliyorum. "Namaste."

"Ve sana da," diyor, kapının tokmağını çevirip dairemden çıkmadan önce beni selamlıyor.

Kapıyı arkasından kapattım ve başımı birkaç kez vurarak kapıya yaslandım. Neden beni öpmek istediğini düşündüm ki? *Aptalca, Jen, çok aptalca.* Telefonum çalıyor ve Tanrı'dan bir mesaj olduğunu umarak çantamdan çıkarıyorum. Onun yerine, bankamdan gelen bir e-posta, transferin devam ettiğini bildiriyordu. Birkaç dakika içinde tüm ay eve götürdüğümünden daha fazla para kazanmıştım. Sanatımı satmak için yola çıktım ve başardım. Ama şimdi keşke Tanrı'dan para yerine sevgi isteseydim diyorum.

Hayır. Bu saçma bir konuşma. Bu çok büyük bir şey. Bunu kutlamalıyım.

Byrne'ün gittiğini öğrendikten sonra aceleyle Zay'in evine gidip ona inanılmaz haberimi veriyorum. Ayrıca onu kontrol etmem gerekiyor çünkü onu birkaç gündür görmedim ve işe gitmeden önce kapıyı çaldığımda cevap vermedi. Onun için endişelenmeye başlıyorum.

Kapıyı sertçe çaldım, sonra bekledim. Cevap yok. Ben de bağırdım, "Zay! Benim! Aç kapıyı!" Ses yok.

Kulağımı kapıya dayadığımda, döşeme tahtalarının hafif bir gıcırtısını duyuyorum. Bir şeyler çok yanlış olmalı. Ya yaralıysa ve hareket edecek gücü olmadığı için kan kaybediyorsa? Tanrı bilir ne kadar zamandır orada! "Zay! Bana yardım et, eğer kapıyı açmazsan orada öldüğünü düşüneceğim ve sağlık görevlilerini arayacağım!"

Muhtemelen bir kapıyı kırabilirim, değil mi? Sandra Bullock'u FBI ajanı olduğu filmde bunu yaparken gördüğüme eminim. Ya da polis olduğu diğer filmde. Her neyse, kesinlikle yapılabilir. "Senin için geliyorum, Zay!" diye bağırarak içeri girmek için gereken ekstra ivme için Zay'e doğru sekiz fit boyunca ilerliyorum.

Ayağım temas etmeden hemen önce kapısı açılıyor ve bir tür psikotik kung fu gösterisi yapar gibi uçarak içeri giriyorum. Ne yazık ki, beni içeri alan kişinin üzerine düşüyorum. Zay olmayan kişinin.

"Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?" Şu anda üzerinde yattığım kızıl saçlı kadından bunu

talep ediyorum.

Ayağa kalkmadan önce beni itti. "Sen de kimsin be?"

"Ben Jen, Zay'in arkadaşı ve komşusuyum," diyorum ona. "Şimdi, sen kimsin ve Zay nerede?"

"Ben Shelby," diyor üzerindeki bornozun tozunu alırken. Zay'in hayatını işte çok zorlaştıran inek olduğunu hemen anlıyorum. Aman Tanrım, onun cübbesini giyiyor! Ya Zay'ı öldürdüyse, kanı temizlemek için düş almak zorunda kaldıysa ve bu yüzden şu anda onun bornozunu giyiyorsa? Böyle bir şey olmuş olmalı çünkü Zay'in onu burada istemesine imkan yok. Arkadaşımın cansız bedenini bulmak için dairenin içinde dört dönüyorum. Onu göremeyince yatak odasına doğru atılıyorum ve kapıyı öyle bir hışımla çarparak açıyorum ki arkasındaki duvarda bir delik açmasa şaşıracağım.

Ben karanlık odaya odaklanamadan Zay bağılıyor. Sonra onu gördüm. Oh, hayır.

Nonononononono.

Gözlerimi kapatarak, "Çıplaksın!!!" diye bağırdım.

"Şimdi üstümü örttüm." demeden önce çırpındığını duydum. Burada ne yapıyorsun?"

"Öldüğünü sandım! Kapıyı çaldığımda cevap vermedin, sonra sesler duydum ve tam kapıyı kırmaya karar verdiğimde *Shelby* kapıyı açtı." Shelby, az önce yatak odasında bize katıldı.

Beline bir çarşaf saran Zay bizi tanıştırıyor. "Jen, bu Shelby. Ondan daha önce bahsettiğime eminim. Birlikte çalışıyoruz." Sonra Shelby'ye, "Shel, bu benim sinirli komşum Jen." dedi.

"Gergin mi?" Talep ediyorum. "Burada öldüğünü sanmıştım!"

Shelby, Zay'in bornozunu çıkarana kadar bir şey söylemiyor. Altında cırılçıplaktı. Ellerimi gözlerime kenetliyorum. Görmem gereken sadece bir sürü zambak var.

Yatağın gıcırdadığını duyuyorum. "Sanırım artık gitme vaktin geldi Janet," diyor Shelby, belli ki kaldıkları yerden devam etmeden önce. *Merhaba, ben hâlâ odadayım!*

Parmaklarımı açıyorum, böylece sağ gözümünden küçük bir şeridi görebiliyorum. Zay'a "İyi misin?" diye sormadan önce ona "Ben Jen," diyorum.

"Evet." Gözleri kapıya doğru kaydı.

"Sanırım eve gideceğim o zaman." Yine de açıklanamaz bir şekilde ayaklarım hareket etmiyor. Shelby arkadaşımın boynunu kemirmeyi bırakıp

"Her an olabilir" dedi. "İyi, ben gidiyorum ama bana ihtiyacın olursa Zay, seslen yeter."

Shelby mırıldanıyor: "Oh, bağıırıp çağıracak," diyor, "ama senin kurtarmaya gelmeni istemeyecek."

İğrenç. Ayaklarım nihayet gitme vaktinin geldiği mesajını aldığı anda, Zay'ın dairesinden sanki gerçek mermilerden kaçıyormuşum gibi koşarak çıkıyorum. Kapımı açıp ışığı yakar yakmaz, tuhaf bir dizi duygunun üstesinden geliyorum.

Shelby ve Zay mi? Gerçekten mi? Bu nasıl *oldu ki*? Zay, birlikte çalışmaya başladıkları günden beri Shelby'den nefret ediyor. Ofise gitmek istememesinin ana sebebinin o olduğuna eminim. Hay Allah! Tanrı gerçekten gizemli yollarla çalışıyor.

Arkadaşıma muhteşem, inanılmaz, harika (neredeyse, öpücük almaya çalışma olayı hariç) günümü anlatamadığım için biraz üzgünüm. Frank'e doğru yürüyorum ve kâsesine birkaç gevrek bırakıyorum. "Bunu gördün mü dostum? Bir tablo sattım. Artık beş parasız değiliz."

Yüzeye doğru çırpınıyor ve bir pul yutuyor.

"Biliyorum, değil mi? Ben de heyecanlıyım. Muhtemelen gözünü diktiğin o hazine sandığını almaya gücüm yeter."

Byrne resmimi satın aldı. Ve şimdi onun ailesi için çalışıyorum! Ve ona aşık olmamam gerektiği halde aşık olduğuma eminim.

Tamamen huzursuz hissederek Tanrı'ya mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ama

nce gelen bir mesaj alıyorum. Audra O'Malley'den ya da benim deyişimle Ben'in annesinden. Ben çok sevimli bir beagle ve

Köpek ya da insan, herhangi birinde gördüğüm en duygusal gözler. Onu o kadar çok seviyorum ki, Audra'nın kullandığı telefonumun ekran koruyucusu olarak onun aynı resmini kullanıyorum.

Hey Jen, sana garip bir sorum var. JFlan: Hey Audra, ateş et! Ama önce, tatlı Ben nasıl? Seni özlüyor.

JFlan: Yarın aramak için listemdeydin. Yeni bir işe girdim ve geceleri çalışacağım. Bu da demek oluyor ki bana ihtiyacınız olursa gündüzleri de köpek gezdirebilirim.

EVET!! Yaşasın! Staj yaptığım bu hukuk firması beni ölümüne çalıştırıyor ve Ben'e yeni bir yürüyüş arkadaşı bulacak zamanım olmadı.

JFlan: Harika, Pazartesi sabahı ilk iş onunla tekrar görüşmeye başlayacağım. Şimdi, bana soracağın soru neydi?

Bir keresinde telefonlarımızı nasıl karıştırmıştık biliyor musun?

İkimizin de çok eski telefonları var ve bir de şu ekran koruyucu olayı var.

JFlan: Evet.

BensMom: Birkaç hafta önce buradayken benim telefonum yerine senin telefonuna bir kişi koyup koymadığımı merak ediyordum. Kişinin adı GOD.

JFlan: Ne? Tanrı senin bağlantın mı?

BensMom: O aslında kardeşimin bir arkadaşı ve bana bazı konularda yardımcı olacaktı. JFlan: Vay be. Tamam o zaman. Yani, evet. Telefonuma Tanrı'nın numarasını koymuşsun.

Ona göndermek için acele ettim ve birden aklıma geldi. Çok büyük bir hata yapmıştım.

On Altıncı Bölüm

Gabe

Annemden mesaj: Selam tatlım, dün gece sevgili Jen'i eve getirdin mi diye soracaktım?

Ben: Evet. Sağ salım.

Çok tatlı, değil mi? Harika bir eş olur. Ben: Aşık olmuş gibisin.

Babam endişelenmeli mi?

Annem: Oh, sen! Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.

Biliyorum. Şimdi lütfen kes şunu. Alexis'le birlikteyim ve aldatan biri değilim. Eğer ondan ayrılırsan aldatan olmazsın.

Ben: Gitmeliyim anne ...

Bugün Pazar sabahı ve dün gece, artık bir adamı yok etmeye yardım etmediğim için yapmam gerektiği gibi, uyuyakalmak yerine gözümü bile kırpmadım; hayatımda hiç hissetmediğim kadar huzursuz bir şekilde dönüp durdum.

Nihayet saat altıda pes edip kahve yapıyorum. Sonra da Jen'in geçici olarak oturma odasındaki dolabımın üzerine yerleştirdiği tablonun önüne oturuyorum. Alexis bu özel mobilya parçasını Chelsea'deki takas buluşmasından seçmişti, ancak o buna étagère diyordu. Ben ona kitaplık diyordum, bu yüzden sonunda ona kafes demekte uzlaştık.

Sabahın ilk ışıklarında Jen'in zambağı gerçekten pembe. Büyüleyici, tıpkı onu çizen ressam gibi. Aynı ressam hakkında düşünmeyi bırakmak zorundayım çünkü kararlı bir ilişkim var. Ama resme her baktığımda içimi bir sakinlik kaplıyor ve Cuma günü Phillip'le yaşadığım büyük patlamadan beri peşimi bırakmayan endişeyi bir kenara itiyorum. Cidden, midem sanki elinde uzun bir tahta çubukla tereyağı yapan küçük bir öncü kadın varmış gibi çalkalanıyor.

İşin iyi tarafı, iş konusunda ne yapacağıma karar vermek için önümde koca bir hafta var, her ne kadar ortaklar mevcut yollarından sapmazlarsa bu kararın ne olacağını zaten biliyor olsam da. Kapı zilim çalıyor. *Tam da ummadığım şey, şirket.* Sessizce Alexis olmaması için dua ederek dahili telefona doğru yürüdüm. Onunla yüzleşmeden önce gerçekten bazı kararlar vermem gerekiyor. "Alo?"

"Hey, bebeğim," diyor Alexis. "Sürpriz!"

Harika. "Yukarı gel" demeden önce bir saniye duraksadım. Sonra onu içeri alıyorum.

Beklerken, Jen'in resminden nefret edeceği için bir değil iki kez kavga etmek üzere olduğumuzu fark ediyorum. Acaba onunla asansörde buluşup brunch'a gitmeyi teklif etsem tuhaf karşılar mı?

"Ah, Gabe, seni korkak," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Onan korkmuyorum. Ben bir erkeğim, lanet olsun. Duvarımda kocaman bir pembe zambak istersem, bir tane alırım. Kapının çalınması cesaretimi biraz olsun kırıyor. Kapıyı açtığımda Alexis kendini kollarıma bıraktı. "İşte

benim adamım!"

Dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. Sonunda beni bıraktığında, "Vay canına. Bu da neydi?"

ne hakkında?"

Çantasını tezgahıma koymak için yanımdan geçerken, "Bilmiyorum. Son zamanlarda çok kopuk olduğumuzu hissediyorum ve sanırım bu tamamen benim hatam. Yani, ortak olmak çok büyük bir sorumluluk."

Tabii ki.

Alexis kirpiklerini kırıştırıyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Seni çok ihmal ettiğimi biliyorum ve bir günün daha benim ofisime tıklıp kalmamla ve senin burada tek başına kalmanla geçmesine izin veremezdim."

"Sorun değil Al," diyorum ona. "İşte geçirdiğin saatler için sana kızmıyorum. İşini ne kadar sevdiğini biliyorum."

İç geçiriyor ve kollarını bana doluyor. "Sevdiğini biliyorum. Sen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın. Ofisteki diğer ortakların çoğu eşlerinin ne kadar sinirlendiğinden yakınıyor ama sen değilsin. Sen *anlıyorsun*."

Şimdi de onun karısı mı oldum? Tüm bu benden önce eş bulma olayı oldukça hadım edici bir deneyime dönüşüyor. Geri çekiliyorum ve karşılaştırmasına kaşlarımı kaldırıyorum.

Düşüncelerimi anlamış gibi görünüyor çünkü hızla başını sallıyor. "Oh, hayır. Öyle demek istemedim. Özür dilerim." Ağzını işaret ederek, "Ayağını buraya koy. Gah!" Sonra garip bir şekilde gülüyor.

"Neden buradasın?" Ona sordum. Alexis plan yapmadan öylece uğrayacak biri değil. "İyi misin?"

"Kesinlikle, harika," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, Rex Payne - Rex'i bilirsiniz, ilk üç kişiden biri - boşanıyor. Sanırım karısı yalnız kalmaya dayanamadı ve Perşembe günü ofiste boşanma belgelerini ona tebliğ etti. Zavallı adam, çok aşağılayıcıydı. Her neyse, ne kadar çok çalıştığımı ve en son ne zaman ... *bilirsiniz* ..." başını yatak odasına doğru eğdi. İki elimi de avuçlarının içine alarak, "Ve sonumun Rex gibi olmasını istemiyorum" diyor.

Bu itiraftan çok daha mutlu olmalıydım. Tüm doğru şeyleri söylüyor ve sonunda ne kadar kopuk olduğumuzu kabul ediyor. Ve yine de... "Sana kahve getireyim mi?"

Başını sallayarak uzun zamandır görmediğim yatak odası gözlerini bana çeviriyor. "Bunun için gelmedim."

Elimi tutup beni yatak odasına doğru çekti, sonra resmi görünce durdu ve elimi bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"Bir zambak."

"Zambak mı? Çünkü tam olarak birisinin hoohah'ına benziyor." "Öyle değil. Bu bir çiçek."

"Bunu neden *aldın*?" diye soruyor, taze kokarca koklamış gibi burnunu kırıştırarak. "Satın mı aldın yoksa bir çöp konteynerinde mi buldun? Çünkü biz, bilirsin işte..." demeden önce onu bir çöplüğe geri götürmene yardım etmekten büyük mutluluk duyarım. Tekrar yatak odasını işaret ediyor.

İçimi bir savunma duygusu kaplıyor. "Bu bir Jennifer Flanders orijinali," diyorum ona, sanki bilmesi gereken bir şeymiş gibi. "Binlerce dolar değerinde."

"Bana *bunun* için binlerce dolar harcamadığını söyle..." diye tükürdü.

"Evet," diye cevap veriyorum başımı güçlü bir şekilde sallayarak. "Bayıldım. Tam bir sohbet parçası." "*Evet*, insanların neden duvarında bir vajina asılı olduğunu konuşmasını istiyorsan!"

O

Şimdi delirdi. Beyninde dönen çarkları görebiliyorum. Satmam için dava açmaya başlayacak. Ve

ben bunu yapmayacağım. Asla. "Sende kalmaz. Yani, şimdilik istiyorsan tamam, ama evlendiğimizde gitmesi gerek. *Böyle bir* şeyi evimde asılı tutamam. Etrafta koşuşturan çocuklarımız varken olmaz. Diğer ebeveynler ne düşünecek?" Benim yerime cevap veriyor,

"Bizim bir çift sapık olduğumuzu düşünecekler."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," diyorum ne yaptığının farkında olduğumu göstermek için.

"Güzel sanat eserleri satın alma ve bunları ne zaman satacağıma karar verme hakkım var."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. "Sanatı önemsediyini bile bilmiyordum."

"Bu yeni bir ilgi alanı." Kendimi çok suçlu hissetmeliyim, gerçekten hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum çünkü Alexis'in ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Gerçek bir yıkım topunun bir binayı devirmesi gibi yüzüme çarpıyor. Artık Alexis'i sevdiğimden emin değilim. Son zamanlarda ondan o kadar da hoşlanmıyorum.

"Dinle Al, konuşmamız gerek," diyorum elimle kanepeyi işaret ederek. "İş yerinde bir şey oldu ve bunu sana anlatmam gerekiyor çünkü planımızı etkileyecek." Haberlerime nasıl tepki vereceği geleceğimizi kesinlikle etkileyecek, tabii hâlâ bir geleceğimiz varsa.

Olduğu yerde donup kalıyor. "Ne?"

"Hadi oturalım," diyorum ve koltuğuma doğru ilerliyorum.

Onu.

Sonunda oturduğunda, çenesi o kadar sert ki, kilitlenmiş gibi görünüyor. Belli ki kendini hazırlıyor.

kötü haberler için. Ve ona göre, bu da öyle olacak. Derin bir nefes alıyorum ve ona her şeyi anlatmaya başlıyorum.

-Enzo Bulgari ve ona yapmak üzere olduğum şey hakkında, son zamanlarda işimle ilgili hissettiklerim ve artık bunu yapabileceğimi düşünmediğim hakkında. Hiçbir şey söylemiyor, ben içimi dökerken öylece bakıyor. Sözlerimi şöyle bitiriyorum: "İşte bu kadar. Onlara birkaç gün her şeyi düşüneceğimi ama orada kalmayacağımı söyledim." Korku dolu bakışını fark edince ekliyorum: "Bu bana hukuk fakültesinde tanıştığın, insanlara yardım etmek isteyen adama geri dönme şansı verecek." *Aşık olduğun adamı hatırlıyor musun?* Düşünüyorum ama söylemiyorum.

Tek kelime etmeden bakmaya devam ediyor ve kalbimde bunun bizim için son olduğunu biliyorum. Boğazını temizleyip konuşmaya başlayıncaya kadar bekliyorum. Sesi sessizdi. "Beni incitmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diyorum, motivasyonumun bu olduğunu nasıl düşünebildiğine tamamen şaşırılmış bir halde.

"Emin misin? Çünkü öyle hissettiriyor." Alexis ellerini kucığında kavuşturmuş, şık ve düzgün görünüyor. "Bir planımız vardı, Gabriel. Sonunda bir yuva kurabilmemiz için ortaklığa gitmen gerekiyordu. Ama bunun yerine, bana sorarsan hiçbir şey yokken işi bırakıyorsun ve bu da bana gerçekten benimle olan geleceğinden kaçmaya çalışıyormuşsun gibi hissettiriyor."

Uzun bir nefes çektim. "Bu seninle ya da bizimle ilgili değil. Bu benimle ve insanları incitmekten nefret ettiğim ve artık bunu yapmak istemediğim gerçeğiyle ilgili." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve aniden heyecanla doluyorum. "Anlamıyor musun? Artık sümüklü bir takım elbise gibi hissetmek istemiyorum. Bundan daha iyi olmak istiyorum. Daha iyi şeyler yapmak istiyorum."

"Ne gibi? Duvarına vajina mı asacaksın?" diye soruyor kuşkuyla.

"Bunun ne alakası var?"

Elini bana doğru sallayarak, "Belli ki bir tür çöküş yaşıyorsun. Önce pornografik bir tablo satın aldın, şimdi de işinden mi ayrılmak istiyorsun? Yedi yıl boyunca zirveye çıkmak için kışını yırttıktan sonra mı? *Kimsin sen?*"

"Bunu anlamaya çalışıyorum ve biraz daha destekleyici olmaya çalışırsan iyi olur," diyorum sesimi yükselterek. "Sana işte mutlu olmadığımı ve bir değişiklik yapmam gerektiğini söylüyorum."

Bu bir çöküş değil ve ilişkimizle de ilgili değil. Bu kendim için yapmam gereken bir şey. Bunu *hiç* anlayamıyor musun?"

"Hayır!" Ayağa kalkıp fuayeye doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve bana doğru döndü. "Bu... çok saçma. Ve rahatsız edici. Ve açıkçası, şu anda buna ihtiyacım yok. Üzerimde bu kadar baskı varken olmaz. Benim dayanağım olman gerekirken bana böyle davranmanı kaldıramam!"

O kadar gergin ki, patlamak üzere olan bir şişe roketinin enerjisini yayıyor. Ona bakıyorum,

İlk kez onu olduğu gibi görüyorum ve onunla bir ilişki içinde bir dakika daha geçiremeyeceğimi biliyorum. "Alexis, bu iş yürümüyor."

"Pardon?" diye soruyor.

Aramızda bir ileri bir geri işaret ederek, "Bu işe yaramıyor."

diyorum. Başını geriye attı ve "Benden ayrılıyor musun?" dedi.

"Evet," diyorum üzgün bir şekilde başımı sallayarak. "Üzgünüm ama sanırım en iyisi bu."

"Hayır. Asla olmaz," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu sadece zor bir dönem ve aklın başına geldiğinde her şey yoluna girecek. Her çiftin zor dönemleri olur ve diğer tarafa geçtiklerinde her zamankinden daha güçlü olurlar. Bizim sadece diğer tarafa geçmemiz gerekiyor."

Başımı kararlılıkla sallayarak ona söyledim. "Hayır. Çünkü sen benim işimde bir değişiklik yapmam gerektiğini düşünüyorsun. Ve benimle birlikte olmak istemenin tek yolu, işimde mutsuz olmayı kabul etmem ve planımıza sadık kalmam. Ama ben değiştim Alexis. Daha fazlasını istiyorum. Mutlu olmak istiyorum."

"Planımızı uygulamak ikimizi de mutlu edecek, Gabe. Bunu biliyorsun." Sesi çok emin geliyor.

"Bu sefer değil," diyorum ona, kalbim yaptığım şey yüzünden çılgınca çarpıyor. Hayatımın sekiz yılı sona ermek üzere. Hem de şu anda. Bu ne kadar korkutucu olsa da, yapmam gerekenin tam olarak bu olduğunu biliyorum. Elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Güvenli ve tanıdık olduğu için bir şeylere tutunuyorduk. Ama uzun zamandır birbirimize aşık olduğumuzu sanmıyorum."

Gözleri yaşlarla dolar. "Sana tamamen aşığım."

"Sen benim olmamı istediğin kişiye aşıksın," diyorum ona. "Ama bana aşık değilsin. Aşık olsaydın, iş hayatımda mutlu olmamamla ilgilenirdin."

"Önemsiyorum." Tanrım, çok inatçı.

"Eğer bana aşık olsaydın, son altı aydır gerçekten başın ağrır mıydı?" "Ne kadar stres altında olduğumu bilmiyorsun!" diye bağıyor hala tehdit eden gözyaşlarının arasından Dökülmek. "Firmamızın tarihindeki en genç kadın ortağım. Herkesten daha iyi olmak zorundayım. Tek bir hata bile yapamam. *Bir tane bile* yoksa hepsi bana sırtını döner."

Yüzündeki ifade onun için gerçekten üzölmeme neden oluyor. "Eminim zordur."

"Bu çok zor!" Burnunu çekiyor. "Gerçekten çok zor. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi gerçekten yalnız hissediyorum. Ve sana güveniyorum, ama şimdi bana artık beni istemediğini ve planladığımız hayatı istemediğini söylüyorsun."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm," diyorum. "Ama aynı zamanda bizim hakkımızda da haklıyım ve içten içe sen de bunu biliyorsun." "Ne yapacağım ben?" diye soruyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken. "Yalnız kalamam, Gabe."

Bunca zaman sonra olmaz!"

Bu ne kadar doğru olsa da, uzun süredir birlikte olduğunuz birini incitmek iç burkucu bir şeydir. "Bensiz iyi olacaksın. İyiden de öte, çünkü senin istediğin her şeyi isteyen bir adam bulacaksın." İçimi çektim. "Ben o değilim. Ve uzun zamandır o değilim."

"Bu o aptal resimle mi ilgili?" diye soruyor. "Çünkü senin için bu kadar önemliyse sende kalabilir."

Bu resimle ilgili değil. Sanatçıyla da ilgili değil. Bizimle ilgili. "Uzun zamandır ilişkimiz bitmişti Alexis. İkimiz de bir şey söylemeye korkuyorduk."

Yanına gidip kollarının üst kısmını ovuyorum ama benden uzaklaşıyor. "Dokunma bana."

Kapıya doğru koşarken arkasından, "Seni her zaman bir arkadaş olarak seveceğim, Al," diyorum.

Yüksek sesle alay ediyor. "Daha fazla arkadaşına ihtiyacım yok." Topuğunun üzerinde dönerek, "Olmak için imza attığın adam olmana ihtiyacım var. Bir planımız vardı Gabe ve ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için elimden geleni yaptım. Vazgeçen sensin."

"Alexis," Macy's Şükran Günü Geçit Töreni balonlarından birini ayakta tutmaya çalışır gibi nefes veriyorum. "Bir insan olarak asla gelişmemeyi kabul etmedim. Burada yaptığım tek şey bu. Gelişiyorum."

"Hayatımı mahvediyorsun," diye haykırıyor kapıya ulaştığında. Eli kapı kolundayken arkasını dönüyor ve hançer gibi bana bakıyor. "Her şeyde iyi şanslar, Gabe. Umarım sen ve dev pembe vajinan çok mutlu olursunuz."

Evet, bu duyguyu hiç satmıyor.

"Tek istediğim mutlu olmak, Al. Sadece beni bu sonuca götürecek kararlar almaya çalışıyorum." "Eğer benim mutsuzluğum seni mutlu ediyorsa, şu anda çok heyecanlı olmalısın." Burnunu çekerken arkasını döndü ve ön kapımdan çıktı.

Tüm vücudum şoktan uyuştı. Sekiz yıllık bir ilişkiyi tek bir konuşmayla bitirmiştım. Yaptığımız tüm planlar duman gibi uçup gitti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, içim rahatladı. Artık başkalarının benden beklentilerini karşılamak zorunda değilim. Sadece benim beklentilerimin ne olduğunu bulmam gerekiyor.

On Yedinci Bölüm

Jen

Audra'nın dairesinin önünde durmuş, zili çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Ona Tanrı'yla mesajlaştığımı ve aslında bana yardım ederken ona yardım ettiğini düşünmüş olabileceğini söylemem gerekiyor. Ayrıca, Tanrı'nın gerçekte kim olduğunu merak etmeye başladım. Başından beri Yüce Tanrı ile mesajlaştığımı sanıyordum ama gerçek şu ki, Mesajcı Tanrı sadece bir insan.

Elimi uzatıp korkmadan zile basıyorum. Audra ilk kimin geldiğini bile sormadan kilit açıldı. Tanrıya şükür banka hesabımda para var çünkü arkadaşına bana yaptığı yatırımın karşılığını ödemem gerekiyor.

Audra ben daha kapıyı çalamadan dairesinin kapısını açtı. Sonra, ben daha bir şey söyleyemeden, "Döndüğünde Ben'i beslemenin bir sakıncası yoksa kilerde yeni bir kutu mama var," diye anons ediyor.

Ben tombul vücudunu üzerime fırlatıyor, bacaklarımı salyalarıyla kaplıyor, sonra çömeldiğimde yüzümü öpüyor. "Selam dostum. Ben de seni özledim."

Audra kapıdan çıkmak üzereydi, ben de ayağa kalktım ve "Sana bir şey söylemem gerekiyor. git."

"Öyle mi?" diyor çantasına uzanırken.

"Audra..." Yavaşça başlıyorum. "Geçen haftadan beri Tanrı'ya mesaj atıyorum."

Telaşla arkasını döndü. "Neden?"

Nasıl söylersem söyleyeyim kulağa delice gelecek, o yüzden ağzımdan kaçırırsam da olur. "Can I Bunun kulağa ne kadar çılgınca geleceğini söyleyerek başlayabilir miyim?" Başını sallar ve acelem var taklidi yapar.

Ağzımı açtım ve kelimelerin dökülmesine izin verdim. "Gerçek Tanrı'nın dualarıma cevap verdiğini ve bana haber verdiğini düşündüm."

"Mesajla mı?!" Bana deliymişim gibi bakıyor. Ki öyle de olabilirim.

"İnanın bana, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama beni dinleyin. Oturma odamda Downward Dog yapıyordum ve Evren'den yardımın yolda olduğuna dair bir işaret istedim. Hemen ardından Tanrı bana mesaj attı. Dedi ki, 'Kariyerinde yardıma ihtiyacın olduğunu duydum. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istedim' dedi."

"Ve sen de Tanrı'nın yanıt verdiğini mi sanıyordun?" Yemek masasının yanındaki sandalyeye oturur.

Masa.

Kafası karışmış Ben beni takip ederken onun karşısına oturuyorum. Neden bu kadar zamandır Şimdiden dışarıda. "Neden olmasın? Yani, Musa Kızıldeniz'i yarabiliyorsa, Tanrı bana neden mesaj atmasın?" "Yukarıdaki Büyük Adam değilse Tanrı kim ki?" diye sormak için acele ediyorum.

Gözlerini devirerek, "G-O-D onun baş harfleri" diye açıklıyor.

"Oh." Drat ve double drat. Hiç tanımadığım birinin benim için asla izin vermemem gereken

şeyler yapmasına izin veriyordum. Zay bununla bir gün geçirecek.

"Gabe senin için tam olarak ne yaptı?" diye soruyor.

"Bana The Asher Hotel'in resepsiyonunda bir iş buldu," diyorum ona bir yandan da yüzümü buruşturarak. Ben bacağımı dürtüyor ve ben de uzanıp onun yumuşak kulaklarını okşamaya başlıyorum.

Bir an için dudaklarını büzüyor, sonra bir nefes veriyor. "Köpek gezdirmeyi bırakmak zorunda kalmama neden olan iş bu."

"Evet..." Kısık bir sesle söylüyorum.

"Ama şimdi yeniden köpek gezdirebiliyorsun. Neden?"

Yüksek sesle nefes vererek açıklıyorum, "Kovuldum. Ama akşamları Hell's Kitchen'da bir barda başka bir iş buldum, yani istersen Ben'le hâlâ yürüyebilirim."

Audra memnun görünmüyor. "Kardeşimin arkadaşının seni ben sanarak işe aldığını ve kovulduğunu mu söylüyorsun? Bir hafta içinde mi?"

"Teknik olarak, bir haftadan az. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama-"

"Çünkü bu kötü. Senin için başka ne yaptı?" diye soruyor.

"O... şey... um... bana yeni kıyafetler almam için Macy's'den beş yüz dolarlık bir hediye kartı verdi." "Asher'da çok özel talepleri var ve dün geceye kadar tam olarak sıvı değildim, bu yüzden ..." diye açıklamak için acele ediyorum.

"Hediye kartını harcadın mı?" Öfkesi açıkça artıyor.

"Yaptım." Devam ediyorum, "ama aynı zamanda bir tablo sattım, bu yüzden Tanrı'ya, daha doğrusu *Gabe'e* mesaj atacağım ve ona geri ödeyebilmek için onunla buluşacağım."

"Buna inanamıyorum!" Audra artık tamamen bağırmaya başlamıştı. "Kardeşimin arkadaşı benim *onu* iş bulmak için *kullanacak*, ama ondan beş yüz dolar almadan önce kovulacak bir kadın olduğumu düşünüyor!"

"Hey," ben de biraz sinirlenmeye başlıyorum. "Telefonuma Tanrı'nın adını programlayan ben değilim. Bunu hiç yapmamış olsaydın, Tanrı'ya mesaj attığımı asla düşünmezdim."

"Bu çok ama *çok* kötü. Onu referans olarak kullanacaktım. Bu şehirde iyi bir stajyer bulmak için ne kadar rekabetçi olduğunu biliyor musun? Deli gibi zor! Bulduğum yer berbattan da beter. İnan bana, orada bir geleceğim yok."

"Bunu düzeltebilirim. Düzelteceğim."

Elini uzattı. "Bana telefonunu ver. Durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu görmem gerek."

Telefonumu cebimden çıkarıp mesajlaşmalarımızı arattıktan sonra ona uzatıyorum. O okurken ben sessizce oturuyorum.

Sonunda, "Senden hoşlanıyorum Jen, ama bu çok saçma. Tam burada yazıyor," diyerek belirli bir mesaj balonunu işaret ediyor, "*Tanrı'dan* seninle bir şeyler içmek için buluşmasını istemişsin. Gerçekten beyaz sakallı ve cüppeli yaşlı bir adamın geleceğini mi düşündün?"

Ufacık bir sesle, "Ben daha çok şu *Almighty* filmindeki Morgan Freeman gibi düşünüyordum. filmler." Garip bir şekilde omuz silkerek ekliyorum, "Ama fark etmez çünkü hiç gelmedi."

"Gelip gelmediğini nereden biliyorsun ki?" diye soruyor. "Gabe'i küçüklüğümden beri görmedim, o yüzden neye benzediğini bilemem. Sen de onu hiç görmedin. Ya oradaysa ve onu ettiğimi düşünüyorsa? *Ben*, ondan beş yüz dolar alan kadın!"

"Bak," diyorum ona bakarken, sanki onu hipnotize etmeye çalışıyormuşum gibi. "Şu Gabe'le temasa geçeceğim ve her şeyi yoluna koyacağım. Olanları anlatacağım ve söz veriyorum ona borcumu ödeyeceğim ve senin değil, *benim* kaçık *olduğumu* bilmesini sağlayacağım."

"Yapmak zorundasın," diyor Audra. "Şimdi olduğu gibi. Bugün! Kardeşim bunu duyarsa bana çok kızar."

"Neden? Bu senin hatan değil ki. Yani... bir bakıma öyle..." Bana attığı ters bakıştan sonra ekliyorum: "Hemen halledeceğime söz veriyorum. Biter bitmez sana haber vereceğim."

"Onunla *şahsen* tanışmanı istiyorum ki tüm bu gevşekliğin benden kaynaklanmadığını görsün." Ayağa kalkmadan önce çantasını ve evrak çantasını toplar. "Bebek olmam ve ailemdeki tek

kız olmam yeterli. I

Kardeřimin de benim aptal olduđumu dűřűnmesine gerek yok."

"Ah." İncinmiř ses tonuma engel olamıyorum. "Ben aptal deđilim Audra. Sadece bir kez olsun kazanmaya ihtiyaım vardı ve bu gerćekleřtiđinde bunun gerćek olmasını istedim."

Yine gözlerini deviriyor. Geldiđimden beri bunu o kadar çok yapıyor ki, sıkışıp kalmalarından endişe ediyorum. "Bak Jen, sen tatlı bir kızsın ve harika bir köpek bakıcısısın. Ben seni seviyor ama Tanrı'yla mesajlaştığını dűřűnecek kadar da ahmaksın."

Ben'in tasmaını almak için ayađa fırlarken, "Tamam, kendi fikrini söyleme hakkına sahipsin," diye cevap veriyorum. "Ne olursa olsun. Gerćekten özűr dilerim. Her řeyi berbat ettiđimi biliyorum ve Ben'i senin için ücretsiz gezdirmekten mutluluk duyarım, en azından bu konuyu açıklıđa kavuřturana kadar."

"Hayır, teřekkűrler," diyor bana. "Bence en iyisi zararın neresinden dűnersek kârdır. Yine de Gabe ile temasa gećtiđinizde bana haber verin, böylece ona ulařabilirim."

Tasmayı kancaya geri asıyorum ve ruhlı kahverengi gözleriyle bana bakan Ben'e bakıyorum. "Tamam, ama ona bir bak. W-A-L-K'ını alamadığında çok üzűlecek." Ufaklığı daha az etkilemek için heceleyerek söylüyorum.

"Yařayacak," diyor elini uzatarak. "Anahtar, lűtfen."

Ve böylece bir hafta içinde ikinci işimden de kovulmuş oldum. Anahtarı zincirimden çıkardıktan sonra Audra'ya veriyorum, sonra da Ben'i sevmek için uzanıyorum.

"Gitmem gerek!" diye bağırıyor.

"Hořça kal Ben," diyorum, bűtűn gün burada yalnız kalacađı dűřűncesiyle kalbim biraz kırılıyor. Kapıyı açıyor, ona kalmasını emrediyor, sonra dıřarı çıkmamı bekliyor.

Ona dűndűm. "Benim hatam yüzűnden Ben'i cezalandırmak istediđine emin misin?" "O yařayacak."

On Sekizinci Bölüm

Gabe

Çılgın kardeş: Hey, Gabe, seninle bir an önce konuşmam lazım. Yüz yüze konuşsak daha iyi olur, ya da vaktin varsa bir telefon görüşmesi? Sana söylemem gereken bir şey var ve korkarım bekleyemez.

Ben: Üzgünüm ama şu anda bunu yapamam. Şu anda yapacak çok işim var. Hala size yardım etmek istiyorum (bir dahaki sefere buluşmak istediğinizde gelmeniz koşuluyla) ancak bir süre zamanım olmayacak. Müsait olduğumda sizinle temasa geçeceğim.

İşte. Uğraşacak bir sorun daha azaldı. Telefonumu komodinin üzerine atıyorum ve kendimi kalkıp hayatımı düzene sokmaya ikna etmeye çalışıyorum. Pazartesi sabahı saat on biri geçti bile. İnsanlar nerede olduğumu merak etmeye başlayacak çünkü hiç izin almıyorum. Ama Phillip kimseye açığa alındığımı söylemediği sürece ben de söylemeyeceğim. Kalkıp uzun bir koşuya çıkmaya karar veriyorum - ayaklarım beni nereye götürmek isterse.

Bir saat sonra, kız kardeşimin evine doğru kaldırımında yürürken ter içinde kalıyorum ve neredeyse sokağa düşmek üzere olan üç tekerlekli bir bisikleti alıyorum. İçeriden yeğenlerimin ve yeğenlerimin seslerini duyuyorum. Kapıyı çalmak üzereyken yeğenim Joe (adını babamdan alıyor) pencereden beni fark ediyor. Dört yaşındaki gözleri parlıyor ve koşarak beni karşılamaya geliyor, "Byrne Amca geldi!" diye bağırıyor.

Kapıyı çarparak açıyor ve heyecanla merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor. Merdivenlerden yuvarlanmadan önce onu kucağıma aldım. "Hey, küçük adam!" Onu yere bırakıp saçlarını karıştırıyorum.

"Kokuyorsun!" diyor burnunu tutarak. "Pee-ewww!"

"Bu koku benden gelmiyor. Az önce bir timsahla güreşiyordum ve pis kokusu üzerime sinmişti," diyorum ve kapıyı açıp içeri girmesini bekliyorum.

Kız kardeşim köşeden kafasını uzattı ve nefes nefese kaldı. "Byrne! Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle," diyorum, diğer çocuklar bana sarılıp çığlıklar atarak saldırırken. Bebek sandalyesinde oturan ve kaçabilmek için tepsiyi kaldırmaya çalışırken homurdanan ve zorlanan Connor hariç üçü. Birkaç saniye sonra heyecanları geçiyor ve hepsi yaptıkları işe geri dönüyorlar. Kız kardeşim Connor'ın yüzünü ve ellerini bir bezle yıkadıktan sonra onu serbest bırakıyor. Tombul bacaklarının üzerinde şaşırtıcı bir hızla uzaklaşıyor, oyuncak kutusuna doğru koşarken bezi bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Ciara iç geçiriyor ve mutfak sandalyesine çöküyor. "Bana hukuku bırakıp tam zamanlı ve ücretsiz çalışan bir dadı olmaya karar verdiğini söyle."

Kıkırdarak, "Üzgünüm, hayır." dedim.

"Öğle yemeği ister misin? Biz zaten yedik ama birkaç kaşık peynirli makarna var. Çocukların tabaklarından sıyrırırsam yarım kase yapabilir."

"Kulağa ne kadar cazip gelse de aç değilim."

Grubun en büyüğü olan yedi yaşındaki Fiona gelip "Fiskiye'den geçebilir miyiz? Sıcak sobanın üzerindeki dondurma külahı gibi eriyorum."

Ciara'yla bakiştık, sonra "Geçen Pazar geceyi annemle babamda geçirdi" dedi. "Bu doğru."

"Puhllleeeessse, anne," diyor. "Çok sıcak."

Kız kardeşim iç çekerek, "Tamam. Sen eski havluları al. Ben de hortumu hazırlayayım."

Birkaç dakika sonra çocukları topladık ve arka taraftaki küçük çim alana binanın gölgesinde birkaç çim sandalye yerleştirdik.

İki yaşındaki Finn hortumu üzerimize çevirirken Ciara'ya "Burada çok fazla enerjiden yararlanmaya çalışıyorsun," diyorum.

"Bir de bana sor. Dürüst olmak gerekirse beş biraz hata olmuş olabilir," diyor. "Onları seviyorum ama Tanrı aşkına, bu çok fazla..." Bir eliyle vahşi daireler çiziyor. "Bu. Bütün gün boyunca."

"Beş mi? Bu ne anlama geliyor?"

Hâlâ düz olan karnını ovuşturuyor. "Evet. Beş numara hazır." Ağzım şaşkınlıkla açılırken, "Benden bu kadar bahsettiğin yeter, senin neyin var?" diyor.

"Yanlış mı? Ne demek istiyorsun?" Şortumun paçalarını karıştırarak soruyorum.

"Oh, hadi ama. Küçük kardeşimde bir sorun olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" diye sorar. "Belli ki SoHo'dan buraya kadar koşmuşsun gibi kokuyorsun... buraya mı geldin? Pazartesi günü mü?"

İçimi çekerek ona "Evet, Alexis'le ayrıldık" diyorum.

"Şükürler olsun!" diye bağılıyor mutluluğunu içine atmadan önce. "Dürüstçe mi? Siz ikiniz asla birbiriniz için doğru kişi olmadınız."

Bebek emekleyerek yanıma geliyor ve bana bir oyuncak kovası uzatıyor. "Sağ ol dostum," dedim.

"Bu bebek için mi?"

Ben mi?"

Başını sallar ve geri alır, sonra da kaçmaya çalışır.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbiriniz onu o kadar iyi tanıımıyordunuz. İyi yanları vardı. Biz sadece sürüklendik ayrı. Olur böyle şeyler."

Ciara, "Uygun olmadığınızda böyle şeyler olur," diyor.

"Uzun zamandır birbirimiz için tamamen doğruyduk," diye cevap veriyorum, gerçek olabilecek şeyle yüzleşmeden. "Sadece artık değiliz."

"Ciddi misin? Ailedeki herkes onun senin için yanlış biri olduğunu başından beri bildiği halde hâlâ onunla mı devam ediyorsun?" Ciara bana gezegendeki en büyük aptalmışım gibi bakıyor. "Ray Amca bunu anlayabilirdi ama o hiçbir şey fark etmedi."

"Hayatımıza devam edebilir miyiz lütfen? Ondan ayrıldım, yani hepiniz kazandınız. Bir zamanlar birbirimize çok aşıktık ama sonra ayrıldık. Hikayenin sonu. Analiz etmeye gerek yok."

Ciara bilmiş bir gülümsemeye, "Anlıyorum," diyor. "Annemin onun hakkında başından beri haklı olduğunu kabul edemiyorsun."

Gözlerimi devirerek, "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," diyorum.

"Finn! O küreği yere bırak!" Ciara aniden bağılıyor. "ŞİMDİ bayım, yoksa mola alacaksınız."

Finn küreği bırakıp kaldırıma vuruyor, sonra da birkaç metre ötedeki çitlere gidip bezini çıkarıyor ve otların üzerine işiyor.

Kız kardeşim devam ediyor: "Hadi ama, onunla bu kadar uzun süre kalmanın tek sebebinin

kötü bir seçim yaptığını kabullenememek olduğunu biliyorsun."

Sandalyemde doğruldum ve tamamen sınırlı bir şekilde ona döndüm. "Bu delilik. Hatalı olduğumu kabul edemeyecek kadar inatçı olduğum için mi *on yıldan uzun bir süre boyunca* bir kadınla birlikte olduğumu düşünüyorsun?"

Ciara yüzünü buruşturuyor. "İnatçı olduğunu düşünmüyor musun? Azıcık bile mi?"

"Buraya eleştirilmek için gelmedim," diyorum uzun bir iç çekerek.

"O zaman neden geldin? Çünkü sana bir doz gerçek vereceğimi biliyorsun. Ablan olarak benim işim bu."

"Bilmiyorum. Sadece... son zamanlarda... biraz keyifsizim," diyorum, ellerimi ıslak saçlarımda gezdirirken. İğrenç, gerçekten kokuyorum. "Hiçbir şey doğru gelmiyor. Ne işim, ne de ilişkim. İstemediğim bir hayatı inşa ediyordum gibi hissediyorum."

Başını geriye atıyor. "Bu da ne demek oluyor? Artık avukat olmak istemiyor musun? Çünkü bu babamı öldürür, biliyorsun. Tanıştığı herkese senin ne iş yaptığını söylüyor. Herkese. Ne kadar oldu? Baroyu geçeli yedi yıl mı oldu?"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, çalışmaya devam etmek istiyorum ama Murphy'de değil." Ona dönerek, "Gerçek şu ki, geçen hafta bir duruş sergiledim ve ortaklara yapmamı istedikleri bir şeye hayır dedim. Fikrimi değiştirmem için bana bir hafta izin verdiler ama değiştirmeyeceğim."

"Yani, uzaklaştırıldınız mı?"

"Bunu 'önceden ateşlenmiş' olarak düşünmeyi seviyorum. İyi haber şu ki, baroyla başımı derde sokacak bir şey yapmadım. Murphy geri dönmemi ve bana söyleneni yapmamı istese de yapamam. Orada olduğum kişiden hoşlanmıyorum. Ben annem ve babamın beni yetiştirdiği adam değilim."

"Vay canına," diyor Ciara kısık bir sesle. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyorum ona. "Bunu çözmeye çalışıyorum." Uzun bir iç geçiriyor. "Bu bir kerede *çok fazla*."

"Şaka yapmıyorum," diyorum dudağımı çiğneyerek. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve o da sorusunun ortasında duruyor. "Öyleyim. İkisi hakkında da. Her neyse," diyorum ve yavrularını işaret ederek, "İyi misin?" diye soruyorum.

Ciara yavaşça ama kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Emin olabilirsin. Aslında gerçekten çok mutluyum. Şikâyet etmek anneliğin eğlenceli yanlarından biri." Bana muzip bir sırıtış atarak, "Avukat olmaktan iyidir zaten," diyor.

Gülüşürken, bu küçük anı beni koşulsuz seven biriyle paylaşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini fark ediyorum. Kız kardeşimle yeterince vakit geçirmiyorum ve bunu düzeltmem gerekiyor.

"Bu küçük orta yaş krizinin annemin yeni işe aldığı garson kızla bir ilgisi olamaz, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır... hayır," diyorum başımı sertçe sallayarak, sonra yavaşlıyorum ve ekliyorum, "Lütfen, Alexis'le olan ilişkimden Jen'le olan ilişkiye atlamayacağım."

"Neden olmasın? Anneme göre güneş bu kadının gözlerinden doğup batıyormuş ve farkında mısınız bilmiyorum ama orası eskiden sizin yerinizmiş."

"Jen harika biri ama gerçek şu ki onu çok az tanıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirinin sebebi o değil." Bunu söylerken bile, onda hayatımda ne yaptığımı düşünmeme neden olan bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Alexis'le ayrılmanızın ya da hayat yolunuzu yeniden düşünmenizden nedeni o olmayabilir ama

tam da bu zamanda hayatınıza girmesi tesadüfi olmayabilir. Tanrısal bir şey olabilir." Kız kardeşim oldukça dindardır ve gerçekten de Tanrı'nın dualara cevap verdiğini düşünür. Bu düşünceyi daha sonrası için bir kenara koyuyorum, "Otuz iki yaşındayken, benim ..." diyorum. Etrafta genç kulaklar olduğunu fark ederek, dilimi genel bir derecelendirme için geçebilecek bir kelimeyle değiştiriyorum. "Grup halinde kaka yapmak."

"Seni bu kadar özel yapan ne ki, hepimizden daha iyi bir araya gelmiş olman gerekiyor? Kimsenin bir araya geldiği yok. Hiç kimse. İnsanlar öyleymiş gibi davranıyor, ama bu sadece... saçmalık."

"Boğa tükürüğü mü?" diye sordum. "Bu yeni bir şey."

Gururla gülümsüyor. "Teşekkürler. Bu hoşuma gitti." Yüzü tekrar ciddileşiyor ve şöyle diyor: "Dinle, senin durumunun güzelliği hiçbir şeye bağlı olmaman. Beslemen gereken beş boğaz var ve iş değiştirmen onların aç kalacağı anlamına gelmiyor. Randevu. Sahada oyna. Biraz eğlenin. Her sabah yataktan fırladığınızda hayatınızla ilgili gerçekten heyecan duymanızı sağlayacak ne tür bir hukuk uygulamak istediğinize karar verin. Sonra da peşinden gidin. Yerinizde olsam ben de böyle yapardım."

"Bu iyi ve sağlam bir tavsiye, kardeşim. Teşekkür ederim." "İşte bu yüzden buraya geldin," diyor göz kırparak. "Çok akıllısın."

"Ben sıradan bir Dalai Lama'yım" diyor ve ardından bağırıyor: "JOE! KARDEŞİNİN ÜZERİNDEN KALK VE ONUN POPOSUNU ISIRMAYA CÜRET ETME!!!! Kutsal olan her şeye yemin ederim ki, bunu yaparsan popon bir elma kadar kırmızı olacak!"

Joe Finn'in üzerinden atlıyor ve Ciara'nın sakın gülümsemesi yüzüne geri dönüyor. "Ne diyordum ben?" "Senin sıradan bir Dalai Lama olduğunu."

"Doğru ya," diyor yan yan sırtarak. "Şimdi, bahçemi kalıcı olarak erkek teri gibi kokutmadan önce git buradan. Ayrıca, sanırım gidip görmen gereken bir kadın var."

"Tekrar biriyle çıkmayı düşünmek için bile çok erken. Ayrıca, annemin onun kazandığını düşünmesine izin veremem." Ayağa kalktım ve siyah saçlarını karıştırdım.

Elimi itti ve beni eve geri götürdü. "Lütfen bana annemize senin hayatını yönetmediğini gösterme ihtiyacını aştığını söyle. On iki yaşında değilsin."

"Sen neden bahsediyorsun? İhtiyacım yok..." Lanet olsun. Omuzlarım düştü.

"İşte böyle dostum," diyor yatıştırıcı bir sesle. "İlk adım, bir sorunun olduğunu kabul etmektir."

"Düşünmem gereken çok şey var."

"Şükürler olsun, adam sonunda mantıklı konuşuyor!" Sonra gözlerini kapatarak hızla başını eğiyor ve haç işareti yapıyor. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Büyükbabamızın sesini taklit ederek ona, "Sen gerçekten çok iyisin Ciara," diyorum. "Ayrıca sandığım kadar baş belası da değilmişsin. Bundan sonra daha sık geleceğim."

"Bir dahaki sefere önce duş al."

Kıkırdıyorum. "Eğer bunaldığını hissedersen bana haber ver, tamam mı? Yardım etmeye çalışırım."

"Teşekkürler, Byrne. Pazartesi'den Cuma'ya, mesela sabah yediden akşam yemeğine kadar boş musun?"

On Dokuzuncu Bölüm

Jen

Audra'dan evime dönerken Bethesda Çeşmesi'ndeki Su Melekleri heykelinin önünde duruyorum. Moralem bozuk olduğunda gittiğim yerdir. Genelde işe yarar ama bugün o kadar da değil. Zay haklıydı. Bu şehirde başarılı olmak için fazla naifim. Belki de sersem bir Labrador retriever'ın insan versiyonuyum. Gerçek Tanrı'ya mesaj attığıma nasıl inanabilirdim ki? Belki de içten içe biliyordum ama buna inanmayı çok istiyordum.

Urgh. Gerçek Tanrı'yla mesajlaşmamakla kalmadım, mesajlaştığım adam da bir sonraki duyuruya kadar benimle ilişkisini kesti. Şimdi Audra için işleri nasıl yoluna koyacağım?

Pozitif Ben diyor ki, *Hey, sen, bir hata yaptın -tamam birkaç tane- ve bunlar büyüktü. Kalbin doğru yerdeydi. İnsanlara güvenmek iyidir.*

Negatif Ben şöyle karşılık verir: *"Dalgamı geçiyorsun? Tüm hayatını mahvediyorsun. Bu hafta iki kez kovuldun. Bunu yapmak için ne kadar ezik olman gerektiğini biliyor musun?"*

Pozitif Ben ile geri adım atıyor: *Bu çok kaba. Benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim.*

Evet, batırdım ama düzelteceğim. Nasıl yapacağımı öğrenir öğrenmez.

Negatif Ben: *O küçük yaşlı adamın seni dolandırmasına izin vermene hala inanamıyorum. Kitaptaki en eski numaraya kandın.*

Pozitif Ben: *Biliyor musun? Kapa çenenin. Artık seninle konuşmayacağım.*

Evime dönerken Zay'e neler olduğunu merak etmeye başladım. Durup onu görmek istiyorum ama başka bir Shelby olayını riske atmamın imkanı yok.

Şeytandan bahsetmişken, binanın ön kapısından geçerken posta kutusunun başında olan arkadaşşıma rastladım.

"Hey," dedim.

"Hey, sen," diye yanıtlıyor. "Bir dahaki sefere içeri girmek istediğinde, neden önce aramıyorsun?" "Bu kadar kızgın görünmene gerek yok," diyorum ona. "Senin için endişelendim."

"Biliyorum. Özür dilerim." Bana karşı sabırsızmış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Gerçekten çok garipti."

"Ama Shelby?" Bilmek zorundayım. "Bu nasıl oldu?"

Posta kutusunu kapatıp anahtarını cebine koyuyor, sonra birlikte merdivenleri çıkmaya başlıyoruz. "Açıklaması zor. Birbirimize karşı büyük bir kimyasal reaksiyon gösterdik. Ve sen onun benden ne kadar uzun olduğunu söylemeden önce, boyumla ilgili yapabileceğim hiçbir şey olmadığına karar verdim, o yüzden bunu kabul edebilirim."

"Onun boyundan asla bahsetmezdim." (Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, arkadaşşımdan bir karış daha uzun olmalıydı). "Beni ne tür bir duyarsız insan olarak görüyorsun?"

"Duygularını incittiysem özür dilerim. Beni o şekilde gördüğün için utandım," diyor aşağı bakarken.

"Oyun alanını eşitlemek için beni çıplak görmene izin versem daha iyi hisseder misin?"

"Lütfen, hayır! Aramızda zaten yeterince tuhaflık var." Yüzünü buruştururken haklı olarak jazz elleri yapıyor.

Yüz ifadesi beni güldürüyor. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen ..."

"Oh, anladım, bana bir kez çıplak baktın ve bundan bir parça istiyorsun, ha?" Yüzündeki mizah, aramızdaki her türlü tuhaflığın geçtiğine dair bana güvence veriyor.

"Beni tanıyorsun, Zay. Ben bir Letch'im," diyorum dördüncü kata ulaştığımızda.

"Tam bir hayal kırıklığı," diyor koridorda ilerlerken. "Dinle, biraz garip olduğunu biliyorum. ... daha önce katlanamadığım biriyle ne yapıyorsam onu yapıyorum. Onun hakkında çok kötü şeyler söylediğimi biliyorum ama onu tanıdığınızda aslında çok iyi biri olduğunu görüyorsunuz."

"Seni yargılamıyorum. Mutluluğu nerede bulabilirsen bul, dostum," diyorum ona. Sonra da ağzımın kenarından konuşarak mırıldanıyorum: "Eğer bu, bir zamanlar Şeytan'ın dölü olduğunu söylediğin bir kadınla olursa, sorun değil."

Kapımın önünde durduğumuzda Zay kaşlarını kaldırıyor. "Yargılamamak için çok fazla." "Üzgünüm ama seni biraz kızdırmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Sahte bir özür dilemeyle soruyorum ifade. "Bu kaçırılmayacak kadar iyi."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor, sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Şu anda otelde olman gerekmiyor muydu?"

"Ah, evet, o konuda... Artık orada değilim. Anlaşılan o ki, insanların sizi otelin parasıyla dolandırmasına izin veremezsiniz." İtirafım karşısında yüzüm ısındı.

Zay iç çekerek, "Ah, Jenny-Jen-Jen." diyor.

"Kahve için vaktin var mı? Sana anlatacak çok şeyim var."

"Tabii, bana gel. İş yerinden biri bana ulaşmaya çalışırsa diye orada olmalıyım."

Kapısının kilidini açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor ama duraksıyorum. "İçeride çıplak kadın olmayacak, değil mi?"

Sırıtarak, "Daha değil..." diyor -saatine bakıyor, sonra devam ediyor- "altı saat."

Kahvelerimizi doldurup malzemelerini ekledikten sonra -arkadaşım süslü kremler için yeterince para kazanıyor- çalışma masası olarak kullandığı mutfak masasına oturuyoruz. "Dökül bakalım. Son haftalık toplantımızdan bu yana başka neler oldu?"

Byrne ile tanışmamdan başlayarak tüm hikayeyi anlatıyorum. En iyi sıfatlarımı kullanıyorum- eğlenceli, nazik, büyüleyici ve seksi. Sonra arkadaşına Byrne'ün büyük zambak resmimi nasıl satın aldığını anlatıyorum. Bir kız arkadaşı olduğundan bahsediyorum ki bu da bu dünyada adalet olmadığı anlamına geliyor; The Salty Nuts'ta işe girme konusunu geçiştiriyorum; Tanrı'nın bana gerçekten mesaj atmadığını itiraf ediyorum; sonra da dondurmanın üzerindeki vişne ile bitiriyorum - Audra tarafından kovulmak.

Derin bir nefes alarak aceleyle ekliyorum: "Bana öyle dediğini söylemene gerek yok çünkü artık anlıyorum. Yabancılarla güvenmeyi bırakacağım... ve muhtemelen insanlara, hatta tanıdıklarına bile -şimdiki şirket hariç. Dersimi aldım. Sonsuza dek tüm şüphecilerin en şüphecisi olan Jen the Jaded olacağım. Ağaçtaki en acı greyfurt."

Zay bir an bana baktı, sonra "Tüm bu konularda yanılmış olabilirim" dedi. "Ne?"

Kulaklarımda tıkanıklık olup olmadığını kontrol etmek isteyerek ona soruyorum.

"Kimseye güvenme' ve hiçbir zaman iyi bir şey olmayacağı, bu yüzden bunun için dua etmeye zahmet etme."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Sonunda dedim ki, "Ama dolandırıldım. Ve kovuldum. İki kez. Ve Tanrı'nın *bir avukat* olduğu ortaya çıktı. Byrne'e onu tanıyıp tanımadığını sormalıyım." Üzücü hikâyemi şöyle bitiriyorum: "Hiçbir şey gerçek değil! Ben her yönüyle üzgün bir insanım."

"Öyle değil! Bir tablo sattın ve oldukça memnun görüldüğün bir iş buldun, yani ..."

"Ne olmuş yani?"

"Belki de her şeyin bir sebebi vardır. Mesajı almamış olsaydın, asla tanışmayacaktın."

Bu Byrne denen adam senin resmini asla satın almazdı. Sen de bardaki işi alamazdın" diyor ve e-postasını kontrol edip BT Yardım Sohbet Kutusuna bir cevap yazıyor: *Kapatıp tekrar açmayı denediniz mi?*

Tek kelimelik bir yanıt bekliyor: *Hayır. Bunu dene, sonra bana geri dön.*

Zay tekrar bana döndü. "Bu bize birkaç dakika kazandırır. Her neyse, başına ne geleceğini asla bilemezsin Jen. Eğer Shelby patronumuzu beni içeri almaya ikna etmeseydi, şu anda hayatımın en güzel 'zamanını' geçiriyor olmayacaktım." Zaman kelimesini tırnak içine alıyor, ki bu açıkça seks kelimesinin yerine kullanılan bir kelime. Sanki ben onları iş üstünde görmemişim gibi.

"İşlerin senin için yolunda gitmesi benim tamamen başarısız olmadığım anlamına gelmez."

"Her şeyin bir nedeni vardır, Jen. Bazen o nedenin ne olduğunu bulmak biraz zaman alır.

Seni insanlara ya da... Evrene ya da orada her ne varsa ona güvenmekten vazgeçirmeye çalışmakla hata ettim." "Hayır, sen haklıydın. Çok fazla güveniyorum ve eğer bunu kesmezsem, gerçekten incineceğim.

Bir gün. Tüm bu olanlar bir uyarıydı ve ben bunu ciddiye alacağım."

Zay'in telefonu çalıyor ve ekranda Shelby'nin adını görüyorum. Sırıttıyor ve telefonu açıyor. "Selam bebeğim, ofiste ne var ne yok?"

Duraksıyor, sonra gülüyor. "Hayır, ben seni daha çok özlüyorum." Duraklıyor. "Hayır, ben özlüyorum."

Omzunu sıvazlamadan önce ayağa kalkıyorum ve "Ben gidiyorum" *diyorum*. Bana başparmağıyla onay veriyor, sonra Shelby'ye "Mümkün değil. Seni daha çok özlüyorum." Elini telefonun üzerine koyarak fısıldıyor: "İnancını kaybetme Jen. Mutluluk çok yakında olabilir."

Başımı sallıyorum ve ona istemediğim bir gülümseme sunuyorum. Dışarı çıkarken, "Jen kahve içmeye uğradı." dediğini duydum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve omuzlarımın düşmesine izin verdim, kendimi karmakarışık hissediyordum. Zay'in bedenindeki bu mutlu, iyimser adam kimdi? Ve neden tam da Eeyore takımına katılacağım anda ortaya çıkmak zorundaydı?

Yirminci Bölüm

Gabe

Üç Gün Sonra...

E-posta Intern255@MurphyNorrisGoldstein.com

Konu: Umarım iyisinizdir

Merhaba, Gabe-

Sadece iyi olmanı dilemek için yazıyorum. Ofisteki söylentilere göre acil bir apandisit ameliyatı geçirmişsin. Kulağa ciddi geliyor ve umarım iyisindir. Keigler dosyası için emsal araştırmasını bitirdim, ama Jane sen iyileşirken sana herhangi bir iş göndermememi söyledi, o yüzden döndüğünde bekliyor olacak.

Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver,

Edward Ling

Murphy, Norris ve Goldstein, Avukatlık Bürosunda Stajyer

Jane'den sesli mesaj: Merhaba Gabe, sadece kontrol ediyorum. Ofiste hepimiz seni destekliyoruz. Çalışanlardan bazıları bir araya gelerek biraz para topladı ve yaklaşık bir saat içinde teslim edilmek üzere bir meyve sepeti sipariş ettik, umarım kapıyı senin için açacak biri vardır. Yatakta kal, dinlen ve işi aklından bile geçirme. Her şey kontrolüm altında, tamam mı? Hoşça kal.

E-posta GloriaJones@MurphyNorrisGoldstein.com Konu:

Giriş Yapıyorum

Hey Gabriel, kazanı duydum. Duşta dalağını nasıl patlattın? Kulağa acı verici geliyor. Her neyse, burada seni destekliyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver.

G

Gloria Jones, Kıdemli Ortak, Murphy, Norris ve Goldstein, Avukatlık Bürosu

Dick Norris, Kıdemli Ortak, Murphy, Norris ve Goldstein, Avukatlık Bürosu'ndan sesli mesaj
Hukuk:

Evet, Gabriel. Ben Dick. Phillip'le aranızdaki küçük kavga hakkında konuşmak istiyordum. Biraz asabi biri, biliyorum ama seni pazartesi geri istediğimizi söylerken hepimiz adına konuşuyordu. Döndüğünde Bulgari davasında rotayı değiştirmen gerekecek, yani top oynamaya hazır ol, tamam mı? Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, dostum.

"Oh, için ..." İçim daralıyor ve telefonumu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. Jane Salı günü gelmediğim için beni kontrol etmek için aramıştı ve görüşme sırasında yanımda bir ağrı olduğundan bahsetmiştim (ki o sırada bu doğrudu çünkü az önce koşuya çıkmıştım ve bir dikiş atılmıştı). Sanırım bundan yola çıkarak bana apandisit teşhisi koymuş olmalı ki bu da acil ameliyata dönüştü. Ya o ya da dalak yırtılması?

Dahili telefon çalıyor. "Bu benim meyve sepetim olacak," diyorum ficus bitkime. Teslimatçının gelmesine izin verdikten sonra aceleyle üzerime bir tişört ve eşofman geçirip onu boxer'ıyla süper pasaklı bir adam görüntüsünden kurtarıyorum. O gittikten sonra devasa sepeti kaldırıp ona bakıyorum, suçluluk duygusu vücudumun her hücresini istila ediyor. Personel ameliyattan çıktığını düşünerek bu işe katkıda bulundu, oysa gerçekte ücretli izindeydim ve Pazartesi günü resmen kovulacağım.

Gouda peyniri, su krakeri, İngiliz çayı ve armut jölesini aileme götürmek üzere poşetlemeden önce sepeti açıp çoğunu buzdolabına yerleştiriyorum. Kot pantolon giymek için kendimi zorluyorum ama bugün tıraş olma isteğime engel olamıyorum. Onlar benim ailem. Nasıl görünürsem görüneyim beni sevmek zorundalar.

Yirmi dakika sonra sessiz meyhaneye giriyorum. Saat iki ile beş arasında her zaman bir durgunluk olur, bu yüzden neredeyse boş olan masalar bana çok uygun. Annem başını kaldırıp sırtıyor, sonra gülümsemesi kayboluyor. "Yüce İsa, şu haline bak!"

Ona başımı salladım. "Ben bugün tatil Byrne'iyim." Çantayı kaldırıp ekliyorum, "Hediyelerle geldim."

Beni dikkatle süzdükten sonra yanında durduğu bardaki tabureye vuruyor. "Gel ve otur. Annene o korkunç zampananın kalbini nasıl kırdığını anlat."

İzlerimde durdum ve iç çektim. "Sanırım Ciara'dan haber aldın."

Başını sallıyor ve tabureye tekrar vuruyor. "Ona kızma. O sadece sana göz kulak oluyordu."

"Doğru. Sana tam olarak ne söyledi?" Onun yanındaki tabureye yerleşerek soruyorum. pek de ince olmayan bir meydan okuma eylemi önerdi.

"Sadece sonunda kafanı kışından çıkarıp ikinizin iyi bir çift olmadığını kabul ettin." Gözlerini kısarak, "Neden? Hikâyede başka bir şey mi var?" dedi. *Kız kardeşime anlattığım her şeyi biliyor ama ona herhangi bir şeyi doğrulama tatminini yaşatmayacağım.*

"Hayır, sen anladın" diyorum ona. "Her neyse, ben iyiyim. Her şey en iyisi için ve hayatıma devam ediyorum, bu yüzden bu konuda tekrar konuşmaya gerek yok. Sen haklıydın, o yüzden söylemene gerek yok. Aslında, söylemezsen çok memnun olurum."

"Asla sana söylemiştim demem! 'Sana söylemiştim' aklıma gelen kelimeler bile değil. Ben. Söylemiştim. Söyledim. Söyledim. Ne tür bir anne çocuğu acı çekerken böyle bir şey söyler?" Annem başını sallıyor ve küçük elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim ve ne olursa olsun üzgünüm. Sonunda ayrıldığınız için değil -çünkü bu sekiz yıl boyunca çektiğim tespihlerin sonunda işe yaradığı anlamına geliyor- ama üzgün olduğun için üzgünüm."

Başımı sallayarak biraz kıkırdıyorum. "Komik olan da bu, üzgün değilim. Bunca zamandan sonra üzgün olmalıydım ama değilim."

"O zaman Cuma günü öğleden sonra burada bok gibi görünerek ne yapıyorsun?"

Bana bir bardak su doldurarak soruyor.

Ona kariyer durumumdan bahsetmeye tam olarak hazır değilim, bu yüzden korkakların yolunu seçiyorum ve bunu biraz daha erteliyorum. "Akıl sağlığım için bir hafta izin aldım," diyorum ve hemen ardından bu şekilde ifade etmemiş olmayı diliyorum.

Annemin ağzı açık kaldı, sonra seslendi: "Joe! Buraya gelsen iyi olur. Oğlumuzun başı düşündüğümüzden daha büyük belada."

Babam mutfağın kapısından içeri dalıyor, elleri doğradığı güveç etinden dolayı kan içinde. "Neler oluyor?"

"Byrne zihinsel bir çöküş yaşıyor, gerçeklikten kopmuş durumda," diyor paniklemiş bir sesle.

"Ben-"

"Ah, oğlum. Şu haline bak!" diyor babam telaşla. "Bu ayrılığı çok zor karşılıyorsun, değil mi? Sen?"

"Hayır, ben-"

"Elbette öyle. Zavallı çocuk kesinlikle kalbi kırılmış. Yüzünden okunuyor!" Benim Annem bir eliyle yanaklarımı tutup sıkıyor. "Tıraş olacak gücü bile yok."

Parmaklarını yüzümden çekerek, "Ben iyiyim. Sadece bir şeyler bırakıp merhaba demek için uğradım. İşten birkaç gün izin aldım ama bunun tek nedeni nasıl bir yol izlemem gerektiğini anlamaya çalışmam. Ruhsal bir çöküntü yaşadığım için değil. Bu insanların arada bir yaptığı normal bir şey."

İkisi de gözlerini bana dikip daha da yaklaşıyorlar. Babam ağzının kenarından "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

Annem elini ağzına götürerek mırıldandı: "Emin değilim. Akli başında gibi görünüyor ama... gerçekten söyleyemem."

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"İş yerinde bir şey mi oldu?" Babam soruyor. "Ortaklık için seni yine pas mı geçtiler? Çünkü eğer yaptılarsa, oraya gidip o adamlara ağzının payını vereceğim."

Annem elini göğsüne koyarak, "Seni es geçmediklerini söyle bana," diyor. "Arızanı öğrendikleri için mi?" Babama dönerek, "Bunların hepsi senin suçun, biliyorsun. O ve arkadaşları kiliseye girdiğinde ona çok sert davrandın."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra bunun bir anlamı olmadığını fark ediyorum. İşleri bitene kadar beni görmezden gelecekler.

Babam dudaklarını büzüyor, ıslak ve kanlı ellerini hâlâ havada tutuyor. "İçeri sadece zorla girmediler. Kutsal şarabı içtiler ve bir torba dolusu Efkaristiya gofretini yediler. İsa'nın bedenini atıştırırken sinirlendi, Mary! Böyle bir şey için cehenneme gidebilir."

"Cehenneme gitmeyecek. Ertesi gün itiraf etti ve Peder Albert ikimize de Tanrı'nın onu affettiğini söyledi. Onu bir ay boyunca cezalandırmanıza gerek yoktu. Bunun onun zihinsel gücünü nasıl zayıflattığını Tanrı bilir."

Ön kapı açılıyor ve Jen parlak bir gülümsemeyle içeri giriyor ama annemle babamın birbirlerine ters ters baktıklarını fark edince gülümsemesi kayboluyor. "Merhaba, her şey yolunda mı?"

"Bana on yedi yıl önce verdikleri bir cezayı tartışıyorlar," diyorum başımı sallayarak.

Çantasını bırakmak için barın arkasına doğru yürürken kakhahasını bastırıyor. Şimdi keşke tıraş olsaydım diyorum.

Ve gömleğimi değiştirdim. Ve belki biraz kolonya sıktım. O çok tatlı. Cidden. Dizinin hemen üstünden kesen sarı, çok hoş bir elbise giymiş ve siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, bu da beni eve

sağ salim dönmesi konusunda endişelendiriyor. Alexis'in bana söylediğı at kuyruğı olayını ona da söylemeliyim.

Annem babama "Bunu sonra konuşuruz." dedi.

Konu kapanmış gibi başını sallayan babam, hışımla mutfağı geri dönerek

İsa'nın bedeni ve kanı. Annem parlak bir gülümsemeyle Jen'e dönüyor ve ona sarılıyor. "Bugün nasılsın canım?"

"Harika. Burada her şey yolunda mı yoksa birazdan geleyim mi? Sanki özel bir yere girmişim gibi hissediyorum."

"Saçmalama hayatım," diyor annem. "Byrne zihinsel bir çöküntü yaşıyor ve bu tamamen Joe'nun hatası, ama senin bilemeyeceğin bir şey değil."

Jen'e "Ruhsal bir çöküntü yaşamıyorum," dedim. "Sadece bu hafta tıraş olmadım." Bana sırtıyorsa, sonra da "Bence sana yakışmış" diyor.

Annem ikimizin arasında bir ileri bir geri gülümsüyor, sonra sanki bir şey hatırlamış gibi boğazını temizliyor. "Tamam o zaman, yapacak çok şey var, en iyisi biz başlayalım. Jen, bir iyilik yap ve sekiz numaralı masayı temizle. Ben henüz yapmadım."

Annem barın üstünü silmekle meşgulken Jen bir önlük giyiyor ve işe koyuluyor. Bu garipti. Annem ona ne kadar yakışıklı olduğumu söyleme fırsatını kullanmadı ya da ne kadar hoş bir çift olacağımızı söylemedi. Bir süre onu izledim, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Birkaç dakika sonra annem şöyle diyor: "Byrne, bir iyilik yap ve mutfaktaki yaşlı adama yardım et. Et siparişi birazdan gelir."

Sonraki bir saat boyunca babamla dostça çalıştık. Beyzbol, politika ve dünyanın nasıl da cehenneme doğru gittiği hakkında sohbet ediyoruz. Bunun normalliği kendimi kendim gibi hissetmeye başlamamı sağlıyor, her ne kadar tüm bu süre boyunca babamın kendini tuttuğunu ve burnunu sokmamaya çalıştığını bilsem de. Sürekli ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve başını sallıyor. Bunu yüzüncü ya da daha fazla kez yaptığında, sonunda "Çıkar ağzındaki baklayı" diyorum.

Güveci karıştırmayı bıraktı ve bana döndü. "Kız kardeşin avukatlığı bırakmayı düşündüğünü söyledi. Sana çok fazla baskı yaptığımı ve eğer mesleğini bırakmaya karar verersen tek kelime etmememi söyledi." Gözlerini kapatıyor ve ekliyor: "Ayrıca bunu mesleğin olarak adlandırmamanı da söyledi. Ve bunları bize anlattığını sana asla söylemememi. O yüzden tek kelime etmeyeceğim. Bunun dışında, yaşamak için ne yaparsan yap seni seveceğim ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Hadi ama baba, daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Başını sallar. "Tamam, ama bir şey daha var. Bence hukuku bırakmakla aptallık edersin. Bu işte iyisin, sana yakışıyor ve bu dünyada kendi yolunu çizmek için çok iyi bir yol." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama tüm söyledığım bu."

Hayır, daha fazlası var. Gülümsüyorum ve bekliyorum.

"Ayrıca, kızma ama yaklaşık bir saat önce arkadaşım Randall'ı aradım, onu hatırlıyor musun? Canal Caddesi'nde şarküterisi olan adam. Her neyse, şarküterisinin bulunduğu binayı satın alma sürecinde ve işin yasal boyutuyla ilgili bazı sorunlar yaşıyor, ben de ona uğramasını ve sizin ona ücretsiz olarak yardımcı olacağınızı söyledim."

Sertçe yutkunur, sonra saatine bakar. "Yaklaşık... iki dakika içinde burada olacak."

Tek kaşımı kaldırıp uzun bir iç çekiyorum ve babam hemen toparlanıp ekliyor: "Ama bunu yaptım çünkü gerçekten hukuku bırakabileceğinden endişelendim ve eğer çalışanlara yardım etme şansın olursa, bu senin hukuka olan tutkunu yeniden ateşleyebilir."

"Yani, izin günümde arkadaşın Randall'a karşılıksız olarak yardım etmem, hukuk mesleğinde çalışmaya devam etmemi mi sağlayacak?"

"İşte bu kadar," diyor babam, yüzünde mahcup bir ifadeyle. "Ben de annemin işgüzar olduğunu sanırdım."

"Ben..." diye başlıyor, sonra omuzlarının düşmesine izin veriyor. "Belki de öyleyim. Ama

tıpkı annen gibi benim de kalbim doğru yerde."

Annem kapıyı iterek açıyor ve "Randall burada ama Byrne'ü görmesi gerekiyormuş, öyle mi?" diyor. "Evet," diyorum. "Geliyorum."

Bölüm Yirmi Bir

Jen

The Salty Nuts Tavern'de çalışmayı seviyorum. İlk başta, sadece Byrne'ü daha sık görmek için mi burada olmak istediğimi merak ettim ve bunun bir parçası olsa da, bu öğleden sonra tüm hafta boyunca ilk kez ortaya çıktı. Onsuz bile çok eğleniyorum.

Mary beni sürekli müşterileriyle tanıştırmak için büyük bir çaba sarf etti. "Jake, Barb, Phil, Collin... Bu Jennifer Flanders. Erotik çiçeklerin ünlü bir ressamı olmak üzere ve o seksi zambakları onu bizden sonsuza dek uzaklaştırana kadar varlığıyla bizi onurlandıracak."

Joe ise çok korumacıdır, erkek müşterilere "Sen, dostum, gözlerini kafanın içine geri koy. Bu alınmış."

Kendisine "alınmış" olma durumumu sorduğumda bana, "Zümrüt Adası ne kadar yeşilse, aşkım, sevgilinle bir barda tanışmayacaksın," dedi. Sonra gözleri parlayarak ekledi: "Tabii ki bar sahibinin oğlu değilse. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Mary ve Joe'nun Byrne ve beni bir araya getirmeye kararlı olmalarını seviyorum, ancak böyle bir şeyin düşünülmesi hoşuma gitse de, dün kızları Ciara ile konuşana kadar böyle bir şeyin mümkün olduğunu ummama bile izin vermemiştim.

Joe'nun köşedeki masaya dört pint Guinness getirmesini beklerken gözlerimi Byrne'e ve onun kirli sakalına dikiyorum. Sanki bir kamp gezisinden ya da *Survivor*'da on altı günden yeni dönmüş gibi sert ve erkeksi görünüyor. Her zaman bu adamların oylandıktan sonra başladıklarından çok daha iyi göründüklerini düşünürüm.

"Dünya'dan Jennifer'a mı? İçeri gel Jennifer..." Joe şehvet dolu düşüncelerimi böldü.

Tezgâhtan bira bardaklarını kapıp aceleyle tepsime koyuyor ve teslim ediyorum. Sonra Byrne'ün masasında durup "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye soruyorum.

Byrne bir bardak su kaldırır ve "Böyle iyiyim Jen, teşekkürler. Ama belki Randall'ın da bir içkiye ihtiyacı olabilir."

Karşısında oturan yaşlı beyefendi şöyle der: "Yapabilirim! Bu bina alımı beni ya zengin bir adam yapacak ya da öldürecek. Bunu sadece zaman gösterecek." Sonra bana acı dolu bir gülümseme sunuyor. "Bir shot ve bir bira alayım, canım. Joe neyi sevdiğimi bilir."

Siparişi almak için aceleyle bara gidiyorum ama Byrne'e tekrar bakmadan önce değil. Buruşuk, pasaklı görünümüyle son derece seksi olsa da, ayrılığı ne kadar zor karşıladığını merak etmeden edemiyorum - ailesi kızlarıyla konuştuğundan sonra bana anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sekiz yıl boyunca bir çiftin parçası olmak ve sonra ayrılmak boşanmak gibi hissettiriyor olmalı.

Joe'ya shot ve biradan bahsettikten sonra telefonum çalıyor. Aşağı baktım ve Audra'dan geldiğini gördüm. Lanet olsun ve iki kere lanet olsun.

BensMom: Ona söyledin mi?

JFlan: Bana mesaj attığı anda atacağım.

BensMom: Ona tekrar mesaj

at. JFlan: Atmamamı

söyledi.

Sana ne söylediği umurumda değil. Ona mesaj at ve neler olduğunu anlat. Gabe ile olan ilişkimin lekelenmesine izin veremem. Çok yakında ondan bir tavsiyeye ihtiyacım olacak!

JFlan: Tamam. Tamamdır. Hemen mesaj atıyorum.

Audra'nın durumunun yarattığı baskıyı hissediyorum. Benimle konuşmazken Gabe'le aramı düzeltmemi nasıl bekleyebilir ki? GOD'a bir mesaj daha bırakmak için acele ediyorum.

JFlan: Hey, Gabe, senden haber alana kadar iletişime geçmememi istediğini biliyorum ama sana söylemem gereken şeyin büyüklüğünü anlamıyorsun. Beş yüz doların da bende, lütfen bana mesaj at.

TANRI:

...

TANRI:

...

Şu anda bir şeyin ortasındayım. Dinle, kaba olmak istemem ama bana duymak istediğim hiçbir şey söyleyemezsin. Para umurumda değil. İşi sevmene sevindim ama şu anda bunun için zamanım yok.

JFlan: Ben sandığınız kişi değilim!

Kulübe katıl. Ben de düşündüğüm kişi değilim. Ama cidden, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen buna saygı göster. Bir ara iletişime geçeceğime söz veriyorum.

Kutsal karga! Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Adamı benimle buluşmaya zorlayamam, böylece ona neler olduğunu anlatabilirim. Sanırım yapılacak tek şey Audra'yı ertelemeye devam etmek ve Gabe'in yakında ulaşmasını ummak.

Tezgâhtan shot ve birayı alıp aceleyle Byrne'ün masasına götürüyorum. Ben oraya vardığımda telefonunu kaldırıyordu. Siparişi bırakıp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa barda akşam yemeğimi yiyor olacağım. Akşam kalabalığı akın etmeye başlamadan önce acele edip yemek yemek istiyorum."

Byrne'ün gülümsemesi omurgamdan kafatasımın tabanına kadar saf bir zevk ürpertisi gönderiyor. Beynim sanki Pop Rocks ile doluymuş gibi karıncalanıyor. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa, ben getiririm. Unutmayın, buranın her yerini bilirim."

"Ama *bana* ihtiyacınız olursa, lütfen istediğiniz zaman benimle iletişime geçmekten çekinmeyin" dememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Neyse ki bunu ağzımdan kaçırmadım. Byrne kısa bir süre önce kız arkadaşından ayrıldı ve ben de onun bu hassas anından faydalanan bir kadın olmak istemiyorum. Ayrıca, bilerek birinin ribaundu olmayacağıma dair katı ve hızlı bir kuralım var. Bunu yaşadım, yaptım ve bu yolculuğa tekrar çıkmak istemiyorum.

Balık ve patates kızartmalarımı yerken Byrne'e bakabilmek için kendimi barda

konumlandırdıktan sonra, öğleden sonra içeri girdiğimden beri beni ele geçirmeye çalışan bir fanteziye yenik düşünüyorum. Zihnimin gözünde, bana doğru geliyor ve tüm öpücüklerin anasını bana konduruyor. Sonra ailesine merhaba diyor.

Fantasy Byrne şöyle diyor: "Çocukları okuldan almaya gidiyordum ve

"Sen bu gece eve gelene kadar beni idare edecek bir öpücüük."

Mary araya girer, "Saçmalama Byrne. Çocukları alıp ödevlerini yapmaları için buraya getireceğim. Sen ve Jen de gidip kendinize bir randevu ayarlayın." İfadesinin ardından gelen kocaman göz kırpması, aklında ne olduğunu gün gibi açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Biyonik olarak canlı bir hayal gücü, biz yaratıcı tiplerin katlanması gereken bir çarmıhtır.

Belli ki yemekten çok hayal kuruyorum çünkü Mary yanıma gelip "Kaleler inşa etmek zaman alır. Roma bir günde inşa edilmedi."

"Pardon, ne dedin?" Tuhaf sözlerine alışmaya başlıyorum ama bu seferki beni şaşırttı.

"Sahip olmaya değerse, beklemeye de değer demektir."

Şaşkınlıkla başımı sallayarak, "Tekrar ediyorum, anlamıyorum" diyorum.

"Sen ve Byrne, aşkım. Eğer olacaksa, beklemeye geçecek. Bu hiçbir şey yapmadan öylece oturacağımız anlamına gelmiyor ama bence kalbinin parçalarını bir araya getirmesi için ona biraz daha zaman tanımamız gerekebilir."

Peçetemle ağzımı sildikten sonra ona, "Hayır Mary, beni yanlış anladın. Gözümü Byrne'e dikmiş değilim."

"Doğru canım, ben de bahçemde patates yetiştirmeyecek kadar İrlandalı değilim."

Bu ne anlama geliyor?

"Oğlunuzdan yeterince hoşlanıyorum," diyorum ona. "Ben sadece uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmış biriyle oynayacak türden bir kız değilim."

"Ah, o Alexis baştan aşağı bir zamparaydı. Byrne onun yasını tutmuyor; benim onun hakkında haklı olduğum gerçeğinin yasını tutuyor. Bu yüzden soğukkanlı davranmalıyız - bu konuda hiçbir fikrim olmadığını düşünmeli yoksa sırf bana inat ters yönde koşmaya başlar. Oğlum her ne kadar harika olsa da, içinde babasının inatçı damarını taşıyor."

Elimin üstünü okşayarak, "Hayır canım, planlarım var ve onları doğru şekilde uygulayacağız, böylece Byrne geldiğimizi görmeyecek," diye ekliyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Gabe

"Sana aileme söyleyemeyeceğin bir şey söyleyebilir miyim?" Evine giderken kaldırımında yürürken Jen'e soruyorum. Cuma gecesi olduğu için babam benim hizmetime gönüllü oldu, bu da "tüm kötü adamları ortaya çıkarıyor". Kapanışa kadar barda "müşterilerle" görüştüğüm için zaten teklif edecektim. Bir şekilde Joe ve Mary'nin oğlunun ücretsiz hukuki danışmanlık verdiği haberi yayıldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan mekan, annemin deyiimiyle "yasal kartal standında" sıralarını beklerken içki içen insanlarla doldu.

Jen bana gülümseyerek, "Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak," diyor.

"Pazartesi günü işimden ayrılıyorum" diye ağzımdan kaçırırken boğazım hafifçe daralıyor. Jen yürümeyi bırakıp bana döndü. "Vay canına. Bu büyük bir karar."

"Öyle ve dürüst olmak gerekirse hem finansal hem de kariyer açısından muhtemelen berbat bir fikir. Ama hiç mantıklı olmayan bir şey yaptınız mı, sadece içinizden geldiği gibi doğru olduğunu hissettiğiniz bir şey?"

"Bir şeyler yapmamın *tek* yolu bu."

O kadar güzel ki. At kuyruğundan birkaç tutam saç çıkmış ve elimi kaldırıp kulağının arkasına sıkıştırma dürtümü görmezden gelmek zorundayım. Bunun yerine, "Evet, nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Dönüyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Şey, benimle tanıştığında kredi kartımda sadece yirmi altı dolar vardı, yani işleri halletmenin en başarılı yolu her zaman bu olmayabilir."

"Ah," diyorum kalbim sıkışırken.

"Yine de seni korkutmak istemiyorum, çünkü içgüdülerini ve kalbini dinlemeye ve Evren'in eninde sonunda bunu sağlayacağına güvenmeye çok inanıyorum," diyor ve sonra uzun bir iç çekiyor. "Gerçi son zamanlarda bunun sadece hüsnükuruntu olup olmadığını merak ediyorum. Üç yılı aşkın bir süredir New York'tayım ve sanat dünyasına girmek düşündüğümünden çok daha zor oldu."

"Geçenlerde bir resim sattın, yanılmıyorsam büyük eserlerinden biriydi" diyorum, onu neşelendirmeyi umarak.

"Doğru. Ama aynı zamanda içgüdülerime güvenerek kendimi gerçekten zor bir duruma sokmayı da başardım." "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Jen başını sallar. "Sakıncası yoksa yapmamayı tercih ederim. Bu tamamen aşağılayıcı, daha iyi bilmem gereken şeylerden biri."

Neyin bu kadar kötü olabileceğini merak ederek ona bakıyorum ama vazgeçmeye karar veriyorum. "Tamam, bu da içgüdülerinle hareket etmene karşı bir puan." Jen parkmetreye çarpmamak için bana bir adım daha yaklaşıyor. Aramızdaki nazik mesafeyi korumak için soluma doğru kaymıyorum. Bunun yerine, kollarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın bir şekilde yürümeye devam ediyorum. Elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şu anda hayat tavsiyesi verebilecek bir konumda olduğumu sanmıyorum. Ayrıca, sen bir avukatsın. Muhtemelen karar verme konusunda ustasınızdır."

"Keşke," diyorum ona.

"Eminim öyledir. Bahse girerim, artıları ve eksileri bir tablo haline getirmeden önce bir sürü araştırma yapan şu süper organize liste adamlarından birisindir." Elini kafasına götürerek, sanki

"Pasta grafikler ve Venn şemaları görüyorum." diye ekliyor.

"Hey, genellikle işe yarıyorlar," diyorum ona, ensemini ovuşturarak. "En azından bazen. Çok da mutlu olmayan bir ilişkide üç yıl kadar uzun süre kaldım. Belki dört."

Bana sırtıtarak, "Peki kalıp kalmamaya karar vermek için bir artı ve eksiler listesi yaptın mı?" diye soruyor. "Zeki, güzel, iyi aşçı..." derken yazıyormuş gibi yapıyor.

"Berbat bir aşçı aslında," diyorum ve hemen ardından Alexis'i kötülediğim için kendimi kötü hissediyorum. "Bunu söylememeliydim. İyi bir aşçı olduğum söylenemez. Ayrıca, denemek için hiç zamanı olmadı, yani ..."

"Sen nazik bir insansın Byrne."

"Her zaman değil," diyorum ona. "Müvekkillerimi temsil etmek adına yaptığım bazı şeylerden gurur duymuyorum. Bu yüzden istifa ediyorum. Benden doğru olmadığını düşündüğüm bir şey yapmam isteniyor. Yasal, evet, ama adil değil." Ona bir bakış attım. "Bu benim hakkımda daha az düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Gözlerinde endişeyle bana bakıyor ve bu da beni sarsıyor. Karanlık işler üzerine bir kariyer inşa ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Ve her nasılsa, şu anda önemli olan tek fikir onunki. "Ne kadar adaletsiz konuşuyoruz? İnsanlara zarar vermek gibi mi?" Sesindeki endişe çok açık.

"Kötü hukuki tavsiye alan birinden faydalanmak ve müvekkilimin teknik bir gerekçeyle onu işinden etmesine izin vermek."

"Oh," diyor alt dudağını ısırarak.

"Bunu yüksek sesle söylediğimde kendimden tamamen iğreniyorum." İçimi çekerek ekliyorum: "İş yerinde olmamamın nedeni patronuma bunu yapmayacağımı -diğer adamdan faydalanmayacağımı- söylemem ve patronumun bana bir hafta çalışıp çalışmayacağıma karar vermemi söylemesi."

"Bu zor bir karar," diyor. "İşi bırakırsan diğer adama ne olacak?" "O hala mahvolmuş olacak ve ben de işsiz kalacağım. Artık orada kalmak istediğimden değil."

Jen yaklaşık yarım blok boyunca sessiz kaldı ve bana olan saygısını yitirdiği hissine kapıldım. Sonunda sordu, "Bunu düzeltebilir misin? Yani, bu adama yardım etmenin bir yolu var mı?"

"Yapabilirim ama bu çok riskli olur. Eğer yakalanırsam, barodan atılabilirim." Kahretsin, neredeyse onun binasındaız. "Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Bir gün uyanıp kötü bir insan olduğunu fark etmek... hayal edebileceğim en kötü duygu."

Evinin önüne geldiğimizde bana döndü. "Beni dinle Byrne, sen iyi bir adamsın."

Başımı sallamaya başlıyorum ama sözleriyle beni durduruyor. "Hiç şüphesiz iyi kalpli biri olduğunu biliyorum. Bugün seni yardımına ihtiyacı olan tüm o insanlarla birlikte izledim. Her birine ihtiyaç duydukları zamanı verdin ve onları dikkatle dinledin. Çaresizlik içinde geldiler ve onlara verdiğiniz umutla gittiler. Kötü bir insan böyle bir şey yapmaz."

"Bir öğleden sonraydı," diyorum ona. "Belki de garip bir kefareten başka bir şey değildi." "Değildi ve bunu sen de biliyorsun. Sana bakarak, bu dünyayla bir bağın olduğunu söyleyebilirim."

Evren, tam olarak yapman gereken şeyi yapıyorsun. Oradaki herkes için bu çok açıktı. İşinle ilgili olarak da, çok iyi kalbinin sesini dinlersen her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağına dair içimde çok iyi bir his var."

Yüzüne baktığımda, ifadesinde şu anda ihtiyacım olan bir güven görüyorum. Kendime inanmaya ve önümde daha iyi bir şey olduğuna inanmaya ihtiyacım var. Kendime karşı dürüst olsaydım, ona ihtiyacım olduğunu kabul ederdim. Yüzümü onunkeye yaklaştırarak, "Gerçekten

öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandım.

Sertçe yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Evet. Bence sende kahramanlık diyebileceğim özellikler var. Bence bu adamın kahramanı olabilirsin."

"Enrique Iglesias'ın şarkısındaki gibi mi?" Ben soruyorum.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Jen, yarım bir sırıtışla bana yaklaşarak.

"Umarım bir gün yaparım," diyorum, dudaklarına tekrar bakıyorum ve daha da yaklaşıyorum, böylece

ağızları neredeyse birbirine değiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor. Ellerimi yanaklarına götürerek tenine nazikçe dokunuyorum, sanki dikkatli olmazsam kırılacaktım gibi. Sonra onu tekrar öpüyorum, nefesinin sıcaklığını benimkine karşı hissediyorum. Hiçbir şey bu andan daha gerçek, daha mükemmel hissettirmemişti. Jen öpücüğümü kabul ediyor ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor ve birkaç muhteşem an boyunca kendimizi ham olasılıkların içinde kaybediyoruz. Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, hafifçe şok olmuş görünerek geri çekiliyor. "Yapmamalıyız... sen daha yeni bir ..."

Ellerimi bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Evet. Korkunç bir zamanlama. Şu anda tam bir karmaşa içindeyim. Bir şey başlatacak durumda değilim."

"Kesinlikle," diyor ama bana hâlâ daha fazlasını istediğini söyleyen o bakışı atıyor.

Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra haklı olduğunu bilerek iç çekiyorum. Şu anda benim bulunduğum yerde olan bir adamla ilişki kurmaktan daha iyisini hak ediyor. "Sen gerçekten olağanüstü bir insansın," diyorum ona, başımı hayretle sallayarak. "Bütün bir haftayı ne yapacağım konusunda içim parçalanarak geçirdim ve seninle tek bir konuşma yaptım ve aniden her şey çok netleşti. Ve şimdiden kendimi daha iyi bir adam gibi hissediyorum."

"Yardım edebildiğime sevindim. İnsanlara yardım etmek güzel bir şey."

Sözlerinde tanıdık gelen bir şeyler var ama nedenini anlayamıyorum. Bana gülümsüyor ve sonra "İçeri girmeliyim" diyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum, hareket etmeden. Muhtemelen yürümeye başlamalıyım. Ama yürümüyorum. "Ve sen de... içeri gelmemelisin," diyor.

"Kesinlikle olmaz. Sen gir." Garip bir tıklama sesi çıkarıyorum ve bir başparmağımı omzumun üzerinden gösteriyorum. "Ben... eve gidiyorum."

Jen bana biraz kıkırdadı, sonra da "İyi geceler Byrne" dedi.

"İyi geceler. Ve teşekkür ederim."

Binanın ön kapısının kilidini açıp içeri girerken onu izliyorum. El sallıyor ve ben de aynısını yapıyorum, sonra dönüp geldiğimiz yoldan geri yürüyorum, bir kez olsun doğru nedenlerle bir şey yapmak üzere olduğumu biliyor ve sonunda onun gibi bir kadının hak ettiği adam olduğumda yanımda olacağını umuyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jen

Byrne beni öptü. Ben Byrne'ü öptüm. Byrne ve ben öpüştük. Öpüşme vardı. Düşüncelerim bir döngü halinde az önce olanların *gerçekten* olduğuna ve gerçeklikten özellikle canlı bir kopuş yaşamadığıma kendimi ikna etmeye çalışıyor. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor. Öpücük gerçektir.

Bir yanım Zay'in kapısını çalıp az önce bizim evin önünde neler olduğunu anlatmak istiyor ama saat geç ve kim bilir şu anda arkadaşımın evinde neler oluyor. Kına yakma fırsatını kaçırmıyorum ve doğruca daireme gidiyorum.

Bu gece evime girerken daha önce hiç olmadığı kadar farklı hissediyorum. Burayı evim olarak kabul etsem de, buranın sadece geçici evim olduğu hissine kapılıyorum. Hayatım öyle bir açılıyor ki sonunda tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Son dakika: *Bunun beni rayların üzerinde dümdüz etmek üzere olan bir tren olmadığından yüzde yüz emin değilim, ama sanırım hala biraz umudum var.*

Yanlış! Buna güvenme, Jen. Korkunç içgüdülerin sana ne yapmanı söylüyorsa tersini yap.

Positive Me ağzını açıyor, sonra ne diyeceğini bilemeyerek kapatıyor.

Biraz balık bilgeliği umuduyla Frank'in yanına gittim. "Frank, geçen gece burada olan adamı hatırlıyor musun? Resmimi satın alan siyah saçlı yakışıklıyı? Bu akşam öpüştük. İnanılmazdı, ayak parmaklarını kıvrıracak kadar inanılmazdı. Ama gerçekten yapmamalıydık çünkü zamanlama daha kötü olamazdı."

Frank sanki bunun aptalca bir şey olduğunu söylemek istercesine benden uzaklaşıyor.

"Evet, biliyorum ama ona bir daha öpüşmememiz gerektiğini söyledim ve o da kabul etti. Gerçek şu ki, bunu yapmayı çok daha fazla istiyorum. Sadece kız arkadaşını tamamen unuttuğundan emin olana kadar beklememiz gerekiyor. Bu da ne kadar sürer, bir ay daha mı? Bir hafta mı? Yarın mı? Umarım yarın olur."

Frank yüzünü duvara dönerek kâsenin dibine çöküyor. İç çekerek ona, "Haklısın. Onu aklımdan çıkarmalıyım."

Telefonumu elime alıp, ikinci bir görüş almak için Seraphina'ya mesaj gönderiyorum. Bilirsin, Frank'in yanılma ihtimaline karşı.

JFlan: İlk resmimi sattığım adamı az önce öptüm.

LibraGrl: Güzel! Bu işlemin bir parçası mıydı yoksa sadece bir bonus muydu?

JFlan: Ha ha. Ben de artık ailesi için çalışıyorum. Sana anlatacak çok şey var. LibraGrl:

Umalım da akrep burcu olsun.

JFlan: Neden?

LibraGrl: Kendilerine ait olan şeylere karşı aşırı korumacıdırlar. Akrebin iğnesi düşmanlarını saniyeler içinde öldürebilir. Yanınızda bir katil olması her zaman iyidir.

JFlan: Zaten bir önemi yok. Sekiz yıllık bir ilişkiden yeni çıktı ve ben bir ribaund olmayı

reddediyorum.

LibraGrl: Geri dönüşler kesin değildir. Bazen bir sonraki kişi doğru kişidir. İçğüdülerine güven, dostum.

JFlan: İçğüdülerim son zamanlarda başıma çok iş açıyor. Bir süreliğine duraklatıyorum ve beynimle hareket ediyorum.

LibraGrl: Bazen bir hata olduğunu düşündüğünüz şey, yolculuğunuzda gerekli bir adım haline gelir. Gel de senin için bir yıldız haritası çıkarayım, böylece bu adamın aradığın kişi olup olmadığını anlayabiliriz.

JFlan: Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama Yale'den sınıf birincisi olarak mezun olmuş biri gibi görünmüyorsunuz.

LibraGrl: Meh, daha fazla insanın Evren'in gerçekleri hakkında açık fikirli olması gerekiyor. Bilim bir şeyin var olmadığını söylüyor diye, bu hiçbir şey ifade etmez. On altıncı yüzyılda insanlar banyo yapmanın sizi öldüreceğini düşünüyordu. Altmış yıl önce sicim teorisi tamamen hokus pokus olarak kabul edilirdi.

JFlan: İkisi de adil noktalar.

LibraGrl: Kariyerinize dönecek olursak, ilk resminizi sattığınıza göre, web sitenizde satıldı olarak işaretlemeniz ve ses getirmeye başlamanız gerekiyor.

JFlan: Aylardır siteme bakmadım bile. Ama haklısın, yedi takipçime dev zambağımın piyasadan çekildiğini bildirmem gerekiyor.

LibraGrl: Aylar mı?! Cidden, Jen! Sanatını böyle iğrenç bir şekilde ihmal edemezsin. World Wide Web artık her alanda başarının sırrı. Düşünsene, o yedi takipçinin her biri bir resim satın alsın ve tüm arkadaşları görse, eserlerine olan talebi karşılayamazsın.

JFlan: İyimser olduğun için teşekkürler, Ser. Buna ihtiyacım var. Web sitemi kontrol etmeye gidiyorum. LibraGrl: Yıldızlar sizinle olsun.

Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi koltuğuma uzandım. Web siteme bakmayalı gerçekten de aylar olmuştu. Henüz yayınlamadığım altı yeni resim yapmayı başardım. Meşgul olmaya ve bir sanatçının hayatına geri dönmeye yemin ederek panomu açıyorum. Yani, artık resmi olarak satış yapan bir sanatçiyim. Yaşasın!

En son geldiğimden bu yana tam yirmi yedi tekil ziyaretçim oldu. Bu oldukça etkileyici. Vay canına, şuna bakın, biri bana mesaj bile göndermiş. Açtım ve okudum:

Merhaba, Bayan Flanders-

Benim adım Alexis Banks. Phibbs, Payne ve Lynch'in ortağıyım. Erkek arkadaşım yakın zamanda zambaklarınızdan birini satın aldı ve koleksiyonunuzun geri kalanını görmek için bir randevu ayarlamak istiyorum. Erkek arkadaşımın doğum günü yaklaşıyor ve sizde onun satın aldığına uygun bir parça olup olmadığını merak ediyorum.

Saygıları

mla,

Tamam, sadece bir resim sattığıma göre, bu Byrne'ün eski sevgilisinden gelen bir mesaj olmalı. Tarihe bakıyorum ve dün gönderdiğini görüyorum, yani sadece yirmi dört saat önce Byrne ile hala bir çift olduklarını düşünüyordu. O zaman neden günlerdir bittiğini söyledi?

O anda aklıma öyle korkunç bir düşünce geliyor ki nefes almayı unutuyorum ve bu da biraz başımın dönmesine neden oluyor. Byrne sırf bana yakınlaşabilmek için ayrılık numarası mı yaptı? Bu gece beni öptü. Lanet olsun, Byrne hilekâr, yalancı, kullanılmış sümüklü bir paçavra mı?

Ama o çok mükemmel görünüyordu. Her şeyin küçük bir kurdele ile bağlanacağını ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı ummayı *çok* istiyordum. Sanırım Hollywood filmleri dışında işler böyle yürümüyor. Byrne'e güvendim, tıpkı o küçük dolandırıcıya güvendiğim gibi. Ayrıca yanlışlıkla Tanrı'nın bana mesaj attığına inandım. Ne ezik ama!

Emin olmak için yapılacak tek bir şey var. Alexis ile buluşmalıyım. Cevap kutusuna basıp yazıyorum:

Merhaba, Alexis-

Size diğer zambaklarımdan bazılarını göstermekten mutluluk duyarım. Şu anda stüdyo mekanları arasında gidip geliyorum, bu yüzden evime gelmeniz gerekiyor. Sizin için hangi gün ve saatin uygun olduğunu bana bildirin, ben de burada olacağımdan emin olayım.

En iyisi,

Jennifer Flanders

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve başımı bir dakikalığına koltuğumun arkasına gömüp hayal kırıklığının beni tüketmesine izin veriyorum. Sonra kendime kalkmam gerektiğini söylüyorum çünkü yapmam gereken işler var. Aceleyle ressam kıyafetlerimi giyiyorum ve yeni aldığım üç yeni tuvali çıkarıyorum. Diğer zambaklara söz vermiştim ama elimde sadece bir tane var. Byrne'ün köpek olduğu ortaya çıkarsa, kız arkadaşına resimlerimden birini daha satmakta bir sakınca görmüyorum. Bu durumdan kalp kırıklığından başka bir şey çıkarmalıyım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gabe

Kravatımın düğümünü atmayı bitirirken kendime "Tamam Gabe, bunu yapabilirsin," diyorum. Pazartesi sabahı. Ofise dönme ve hayatımın son yedi yılına veda etme zamanı. Ne bir veda partisi, ne el sıkışmalarla yarım kucaklaşmalar, hiçbir şey olmayacak. Onlara top oynamayacağımı söylediğim andan itibaren kişisel eşyalarımı toplamam, anahtar kartımı teslim etmem ve eşyalarımınla birlikte bir Öküz Kutusunda, yürüyüşe çıkmış bir suçlu gibi dışarı çıkarılmam gerekene kadar yaklaşık on beş dakikam olacak.

Her ne kadar doğru şeyi yaptığımı bilsem de, bu çok kötü olacak. Sözleşmemdeki rekabet yasağı nedeniyle, üç yıl boyunca bölgede konaklama hukuku uygulayamayacağım - sorun değil. Ancak ortaklara karşı tavır almak Bay Bulgarı'yı kurtarmaya yetmiyor ve ben de barodan atılmama neden olabilecek bir şey yapmak üzereyim. Sadece yakalanmadığımdan emin olmalıyım.

Edward için hemen bir not yazdım:

Bir şeye ihtiyacın olursa beni (212) 555-7872'den ara. Sana iyi şanslar, Edward. Bir yerlere geleceksin. G

Sonra Jane için bir teşekkür kartı yazıyorum ve içine on tane yüz dolarlık banknot atıyorum. Onu özleyeceğim, eski usul programlama uygulamaları ve hepsi. Umarım sonunda ona iyi davranan biriyle çalışmaya başlar.

Otuz dakika sonra kendimi son kez Bennett Kulesi'nin yirmi üçüncü katına çıkarken buluyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Yine de sakin görünmek için elimden geleni yapıyorum. Asansörden inip, ofisime doğru ilerliyorum. Ameliyatım hakkında bilgi almak isteyen birkaç personel tarafından karşılandım. Belirsiz cevaplar verirken gülümsüyorum, her birine ilgileri için teşekkür ediyor ve çok iyi olduğumu söylüyorum.

Jane ve Edward beni gördüklerinde ayağa kalkıyorlar, yüzlerinden endişe okunuyor. Ofisime gelmelerini işaret edip kapıyı kapatıyorum. Masama bakıyorum ve üzerinde birkaç hediye kutusu görüyorum, bu da içimin daralmasına neden oluyor. *Daha fazla* geçmiş olsun hediyesi mi?

"Neler oluyor?" Jane gözlerini kısarak soruyor. "Ameliyat olmadın, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Yalnız olmamıza rağmen sesini alçaltıyor. "Phillip'in asistanı yirmi dakika kadar önce geldi ve Bulgarı dosyasını istedi. Dışarıda olduğuna dair bir söylenti dolaşıyor. Bu doğru mu?"

"Yanlış bir şey yapmaktan bıktım," diyorum ona.

Jane'in çenesi düşerken Edward sırtıyor. Elini sıkıp notu avucuna bırakıyorum ve "Beni gerçekten düşündürdün Edward. Teşekkür ederim."

Cebimden zarfı çıkarıp Jane'e uzatıyorum. "Seni özleyeceğim. Bunu evde aç, tamam mı?"

Birbirimize hızlıca sarılırken başını sallıyor ve gözyaşlarına boğuluyor. "Nereye gideceksin?"

"Henüz emin değilim," diye cevap veriyorum, avuçlarımın terlemeye başladığını hissederek.

"Ama nereye gidersem gideyim, kimseyi mahvederek hayatımı kazanmayacağım. Köpekbalığı günlerim sona erdi."

Jane bana gülümsüyor, sonra yanağımı çimdikliyor. "Burası için fazla iyi olduğunu hep biliyordum."

Cam duvardan dışarı bakıyorum ve birkaç çalışanın su soğutucusunun etrafında toplandığını ve merakla içeri baktıklarını fark ediyorum. "İkinizi de bu işe bulaştırmak istemiyorum, o yüzden buradan gitseniz iyi olur. Ne kadar az bilerseniz o kadar iyi."

İkisi de başını sallar ve Edward, "İyi şanslar, Gabe. Sen resmen benim kahramanımsın." Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Ama yapacaksın."

Jane kapıya doğru yürür ve açmadan hemen önce, "Canlarına oku Gabe," der.

Baş parmağımla onu onayladıktan sonra aceleyle bilgisayarımın başına geçiyorum. Onlar gider gitmez Bulgari dosyasını açıyorum ve Bay Bulgari'nin telefon numarasını ve e-posta adresini ajandamdaki rastgele bir sayfaya not edip iç cebime koyuyorum. Sonra hediyeleri verenlere iade edebilmek için üzerlerindeki etiketlere bakıyorum. İş arkadaşlarımdan gelmedikleri ortaya çıktı. Hepsinde "*Seni seviyorum Alexis*" yazıyor.

Suçluluk duygusu üzerime çökerken inliyorum. İlk kutuyu dikkatlice açtığımda, gelecek hafta Southampton'da yapılacak Hampton's Cup polo maçı için iki bilet buluyorum. Masamdaki diğer paketlere bakıyorum. Yıldönümlerimizde her zaman içtiğimiz Clos du Bois'den bir şişe; bir kutu tuzlu kaju fıstığı (Noel'de en sevdiğim ikram); ve bir bonsai ağacı var çünkü bir keresinde hep bir tane istediğimi söylemiştim. Bu, özellikle şu anda yapmak istemediğim gerçek bir hafıza yolculuğu. Oturup onun birçok hareketine bakarken suçluluk duygusu damarlarımda dolaşüyor. Acı olan şu ki, sevgimi satın almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, sevdiğinin ben değil, sekiz yıl boyunca benim olmam için çabaladığı kişi olduğunu fark ederdi.

Alexis ve ben bir zamanlar birbirimize tamamen uygun kişilerdik. Benden beklediği şekilde işime neden devam edemediğimi anlayabilseydi, birlikte bile kalabilirdik. Destekleyici ve anlayışlı olsaydı, her şey daha farklı olabilirdi.

Ama destekleyici değildi ve bana güzel günleri hatırlatması beni geri getirmeye yetmiyor. Burada kalmamı ve küçük adamı mahvetmemi sağlamaya yetmeyeceği kesin.

Masa telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Açtığımda Jane, "Phillip Murphy birinci hatta" dedi. Aceleyle ekliyor, "Hiç saçmalama Gabe, bu iş sende."

Beni kaçınılmaz olana bağlayacak düğmeye basmadan önce derin bir nefes alıyorum. Ama hattaki Phillip değil, asistanı Bethanne, Bay Murphy'nin beni hemen görmesi gerektiğini söylüyor. Telefonu kapatıp dik duruyorum ve kendimi savaşa hazırlıyorum.

Phillip'in ofisine ilk kez hukuk fakültesindeki ikinci yılımdan sonraki yaz staj için benimle mülakat yaptığında ayak basmıştım. Onun ininde olmak beni şaşırtmış, hayrete düşürmüş ve tamamen korkutmuştu. Phillip olmak istediğim her şeye sahipti; zengin, saygı duyulan ve korkulan biriydi. Bir avukatın sahip olması gerektiğini düşündüğüm nitelikler bunlardı. Safça, dürüstlük ve iyiliği savunurken tüm bunlara sahip olabileceğimi düşünmüştüm.

Ofisine girdiğimde, kafamı koparmadan hemen önce aslanın inine giryormuşum gibi hissediyorum. "Phillip," diyorum, o gülünç derecede pahalı Eames masa sandalyesinden yavaşça kalkarken. O sandalyeye verdiği parayla Jen'in zambaklarından iki tane alabilirdim.

Kıdemli ortak kararımın ne olduğunu anlamaya çalışır gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İçeri gel, Gabe!" Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor ve hissetmediğinden emin olduğum bir şakacılık taklidi yapıyor.

Önüme oturdum ve sadede geldim. "Çoğunlukla, burada geçirdiğim yıllardan gerçekten keyif

aldım Phillip. Bana hayatımın fırsatını verdin ve bunun için gerçekten minnettarım."

"Güzel, güzel, sizi tekrar aramızda görmekten memnunuz." Masasındaki bir yığın kâğıdı karıştırarak, "Covington ile öğleden sonra saat birde bir toplantım var. Bütün T'leri çizip I'ları işaretledikten sonra Bulgari meselesini halledip bir sonraki konuya geçebiliriz.

şey."

"O toplantıda olmayacağım Phillip," diyorum ona. "Bana verdiğin ultiyatomu uzun uzun düşündüm ve Bay Bulgari'ye yapacaklarımız konusunda vicdanımın rahat olmadığına karar verdim."

"Tanrı aşkına, Gabe. Bu işin bir parçası! Yasaları bile çiğnemiyorsun."

"Biliyorum Phillip. Ama mesele şu ki, yasalar insanları korumak için var. Biz bunu birilerine zarar vermek için kullanıyormuşuz gibi hissediyorum."

Sözümü kesti, "Müşterimizi koruyoruz!"

"Burada doğru olanı yaparak en az zarar görecekt kişi. Aslında, yasal ücretlerimizi ödemek zorunda kalmasaydı, Bulgari için on kez daha doğru olanı yapabilirdi."

Phillip başını sallarken dudakları kendi üzerine kıvrılıyor. "Covington gibi insanlar hukuk hizmetleri için para ödemeseydi, işimiz olmazdı."

"Anlıyorum, gerçekten. Sadece artık işimi yapamayacağımı ve kendime saygı duyamayacağımı söylüyorum."

Phillip dahili telefonundaki bir düğmeye basarak, "Bethanne, güvenliği arayıp ofisime gelmelerini sağlamamı istiyorum" dedi. Sonra bana baktı ve "Burada oturup onları bekleyeceğiz." dedi.

Beş dakika süren garip bir sessizlikten sonra iki iri yarı adam çıkagelir ve Phillip onlara şöyle der: "Bay Daly işten ayrılıyor. Onu ofisine götürün ve toparlanması için on beş dakika verin. Sadece kişisel eşyalarını aldığından emin olun."

Ayrılmak için ayağa kalktığımda Phillip'e elimi uzatıyorum ama o elimi tutmuyor. Yetişkin hayatımda tanıdığım tek iş yerinin koridorlarında silahlı bir eskortla yürümek biraz utanç verici. Ama gerçek şu ki, resmen istenmeyen adam ilan edildim ve bu bir kural.

Alexis'ten gelen hediyeleri birkaç personele dağıttıktan sonra (Edward'a polo biletleri, bana zaman zaman yardımcı olan birkaç yardımcı personele şarap ve kaju fıstığı ve Jane'e bonsai ağacı), kişisel eşyalarımı paketleyip ayrılıyorum.

Şimdi binanın önündeki kaldırımda duruyorum, dünya ayaklarımın altında özgür bir adamım. Ama önce halletmem gereken son bir yarım kalmış iş var ve yakalanmamak için dua ederek hızlı hareket etmeliyim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Jen

Sanat okulunda yanlışlıkla o özel brownie'yi yediğimden beri bütün gece resim yapmamıştım. Buna söyleyebileceğim tek şey, tatlılarıyla oynadığınızda insanları uyarmanız gerektiğidir. Ayrıca iyi ki diyettemişim yoksa başım gerçekten belaya girebilirdi. Konu tatlılar olduğunda normalde hiç iradem yoktur.

Nihayet bu sabah yedide yatağa girdim ve yeni uyandım. Komodinin saatine baktığımda öğleden sonra bir olduğunu fark ettim.

Alexis'ten bir mesaj bulacağımı hem umarak hem de korkarak aceleyle mesajlarımı bakıyorum. Hafta sonu boyunca iletişime geçmedi, bu yüzden Byrne ile artık birlikte olmadıklarına dair notu nihayet alıp almadığını merak ediyorum. İçimde bir sürü olumsuz duygu dalgalanıyor ve telefonumu duvara fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. *Byrne o kadından ayrıldı mı, ayrılmadı mı?*

Seraphina'dan gelen ve bugün şeftali rengi bir şeyler giymemi söyleyen mesaj ile Zay'dan gelen ve haftalık toparlamamızı Çarşamba yerine bu akşam yapıp yapamayacağımızı soran mesajdan hemen sonra üçüncü mesaj. Her iki arkadaşıma da şeftali renginde hiçbir şeyim olmadığını ve tüm hafta çalışacağımı, bu yüzden de toparlamamızı Pazar gününe ertelemek zorunda kalacağımızı bildiren mesajlar gönderiyorum.

Sonra Alexis'in metnini dördüncü kez okudum.

Jennifer,

Sizin için uygunsa bugün saat üçte gelebilirim. Çok yoğun bir programım olduğu için lütfen en kısa sürede haber verin.

Alexis

Ben de cevap yazıyorum:

Saat üçte burada olacağım. Central Park West'in hemen köşesinde, 103rd sokaktayım. Sokağın sağ tarafındaki ilk kırmızı tuğlalı kahverengi taş. Daire 4A.

Keşke bir tablo daha satma ihtimali beni heyecanlandırsaydı ama değil. Byrne'ün eski sevgilisiyle tanışmak isteyebileceğim hiçbir koşul yok, özellikle de gerçekten eski sevgilisi değilse. Dolabımı karıştırırken bulabildiğim kadar şeftaliye yakın bir şeyler arıyorum. Bu toplantıyı atlatabilmem için yıldızlardan gelecek tüm iyi enerjiye ihtiyacım var. Neon turuncu bir tişört ve uzun mor bir çingene eteğinde karar kılıyorum. Sonra belime gökkuşağından bir eşarp bağlıyorum. Aynaya baktığımda gerçek bir özgür ruh gibi görüldüğüme karar veriyorum, ki doğrusu bu bir sanatçı için iyi bir görünüm.

Giyindikten, saçım ve makyajım için çok uzun zaman harcadıktan sonra -um merhaba, Byrne'ün

kız arkadaşıyla buluşuyorum- kendime biraz avokadolu tost yapıyorum ve Frank'le sohbet ediyorum.

"Hâlâ birlikte olmadıkları sürece Alexis'in Byrne için neden bir tablo satın almak istediğini anlayamıyorum."

Sonra Frank'in sahip olacağını düşündüğüm yavaş bariton sesimle cevap veriyorum, "Belki de bunu ona bir ayrılık hediyesi olarak alıyordur."

"Saçmalama Frank. İnsanlar ayrılırken birbirlerine pahalı tablolar almazlar."

"Nereden bileyim, Jen? Ben bir balığım."

"Duygularını incitmek istememiştim Frank. Sen çok akıllı bir balıksın ve iyi bir arkadaş oldun."

Tostumu ve sohbetimi bitirdikten sonra aceleyle dairemi toparlıyorum. Şu anki halimle büyük bir başarı gibi görünmem mümkün değil ama sanatçı olmanın güzel yanı, insanların genellikle bizden yüksek beklentileri olmaması.

Akıl hocam Peony Parks, markete giderken kafasına bebek bezi takardı.

İnsanların onunla konuşmasını engellediğini söylerdi. Bu doğru olsa da, bir keresinde bezini unutup yedinci koridordaki bir kutuyu açıp bir tane çaldığında neredeyse tutuklanıyordu. Demek istediğim, kimse bir sanatçıdan normal olmasını beklemiyor.

Zilim çaldığında neredeyse tavana çarpacaktım. "O burada..." Bu sözleri tıpkı *Poltergeist* filmindeki o ürkütücü küçük kızın "Buradalar..." derken yaptığı gibi fısıldıyorum.

Rujuma dokunmadan önce ona vızıldıyorum, maksimum saç gövdesine ulaşmak için başımı birkaç kez yukarı aşağı çeviriyorum ve sonra o kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açmak için acele ediyorum. Onu görmeden önce duyuyorum. Mırıldanıyordu, "Tanrı aşkına, kim apartmanda yaşar ki?" Umm... fakir biri mi? Yoksa formda kalmak isteyen biri mi? Bir sürü insan, çok teşekkür ederim.

Sonra onu gördüm.

Byrne'ün telefonunda Alexis'in kısa bir fotoğrafını görmüş olsam da onu tanıyamazdım. Bugün, onda kaygısız ya da mutlu hiçbir şey yok - Byrne'ün telefonunda gülümsüyordu. Ciddi görünümlü bir iş kıyafeti giymiş ve saçlarını sıkı bir topuzla toplamış. Makyajı ustalıkla yapılmış ve topuklu ayakkabıları silah olarak kullanılabilecekmiş gibi görünüyor. Korkutucu derecede güzel.

"Merhaba, ben Jen," diyorum o sahanlığa ulaşır ulaşmaz.

"Alexis." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra yanımdan geçip gitmeden önce yüzü biraz düşüyor.

El sıkışma ya da tanıştığımıza memnun oldum gibi bir şey yok mu? Son zamanlarda içgüdülerimden ne kadar şüphe etsem de, onun benim insanım olmadığından emindim. Daireme girdikten sonra, "Sizi araştırdığımda, büyük galerilerin hiçbirinde sergilenen bir şeyiniz olmadığını fark ettim. Ya da küçük olanlarda."

Teşekkürler, Queen Obvious. "Evet," dedim ona. "Bu doğru."

Bana rahatsız edici derecede uzun bir süre baktıktan sonra, "Erkek arkadaşımın çalışmalarınıza nasıl rastladığını merak ediyorum" dedi. (Erkek arkadaş kelimesine ekstra vurgu.)

Utanacak bir şeyim olmamasına rağmen yüzüm utançla kızarıyor, sonra diyorum ki, "Aslında temsil ettiği otellerden birinde tanıştık. Sohbet etmeye başladık ve ben de ona çalışmalarımı gösterdim."

"Onun otellerinden birinde ne yapıyordun?" diye soruyor ne yaptığını biliyorum bakışıyla.

Biliyor mu? Byrne ona öpüştüğümüzü mü söyledi? Buraya beni öldürmeye falan mı geldi? Belki de sıkı topuzundan süper keskin metal bir yemek çubuğu çıkaracak ve ninja yıldızı gibi göğsüme fırlatıp tam kalbimden vuracak. "Resepsiyonda çalışıyorum."

"Demek ki sanatın faturaları ödemiyo," diyor Alexis küçümseyerek.

Metal bir yemek çubuğu değil ama yine de kalbime nişan aldı. Tam isabet. Savaş gemimi batırdı. "Stüdyo dışında çalışmayı seviyorum. İlham bulmama yardımcı oluyor."

"Gerçekten mi? Resepsiyon görevlisi olarak mı?" diye soruyor burnunu kırıştırarak. "Her türlü olur sanırım.

Her neyse, resimleriniz nerede?"

"Burada, oturma odamda." Avangart sanatçılığımı ve başarılı auramı vurgulamak için ona "Son sergimde resimlerimin çoğunu sattım ama bu yedi tanesi duruyor" diyorum. Köşeye doğru yürüyorum ve Vanna White elimi duvara dayalı duran tuvallere doğru uzatıyor. "Onların yanında da bu üç tanesi var, hepsi de ilk aşamalarında. Fiyatı uygunsa komisyon almaya karşı değilim." *Burada tam bir oyun şovu yaşıyorum.*

"Bütün resimlerin vajina mı?" diye soruyor bir orkideyi incelerken. "Bu bir orkide," diyorum ona.

"*Bu*" -çiçeğin ortasını işaret ediyor- "bir vajina."

"Sanatın olayı da bu," diyorum ona. "Özneldir. Herkes farklı bir şey görebilir." Sonra, ketum olduğumdan ve çok satan bir mal olmadığımından şüphelenmesini istemediğimden, "Erkek arkadaşınızın hangi resmi aldığını unuttum" diye soruyorum.

Gözlerini tiksintiyle ve bariz bir inançsızlıkla deviren Alexis bana "Dev bir sıcak pembe zambaktı" dedi.

Sesi o kadar iğrenç geliyor ki, ona "Evet. O aslında bir vajinaydı." Birden bu kadının işini istemediğime karar verdim. Resimlerim hakkında o kadar olumsuz ve aşağılayıcı ki, bir tane bile almasını istemiyorum.

"Evinde asılı olduğunu gördüğümde kesinlikle sürpriz oldu." "Ona bir tane daha almak istemen ne büyük sürpriz, değil mi?"

Sanki telekinetik güçleri varmış ve düşünceleriyle beni yakmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki, onu şaşırtmanın yollarını bulmak giderek zorlaşıyor. Nişanımız için ona özel bir hediye almak istedim."

"Bunu onun doğum günü için almak istediğini sanıyordum," diyorum, sinir sistemime keskin iğneler saldırırken. *Nişan mı?*

"Onun doğum gününde nişanlanıyoruz." Dudaklarına bir gülümseme yayılıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Oh, ne güzel." İçimi kaplayan ıssızlık hissine engel olamıyorum. Nişanlandıklarına göre hâlâ birlikteler demek ki. O zaman Byrne dün gece beni öperek ne halt ediyordu? Ve neden ailesinin Alexis'le ayrıldıklarını düşünmesine izin veriyor? Eğer bu kadar kötü davranmasaydı, kız kardeşlerden önce kız kardeşler gibi davranıp ona beni öptüğünü söylemek isterdim. Ama o bir trol, o yüzden tek kelime etmeyeceğim.

Orkidemin resmini gösterip "Bu ne kadar?" diye sordu.

Byrne'ün aldığının dörtte birinden daha küçük, yani sekiz yüz dolar. Ama ben ona "Bu 3200 dolar." dedim.

"Ciddi olamazsın." Yüzündeki ifade o kadar dehşete düşmüştü ki, ona bu resmi nesli tükenmekte olan bir türün kanıyla boyadığımı söylediğimi düşünebilirdiniz.

"Bütçenizi aşıyorsa bunu tamamen anlarım. Herkesin sanat koleksiyonu yapmaya gücü yetmez." Kibar olmaya çalışmaktan bile bıktım. Bu korkunç kadın beni aşağılamaya nasıl cüret eder?

İçini çeker ve sinirli bir inilti çıkarır. "Bunu alacağım. Ama arkasına benim için bir şey yazmanı istiyorum."

Orkidemi almasını istemiyorum ama fazladan otuz iki yüz doları da geri çevirecek durumda değilim. Kara kalemlelerinden birini elime alıyorum ve "Ne söylememi istersiniz?" diye soruyorum.

"Gabriel Oliver Daly'ye yaz, doğru kadınla evleniyorsun. Sonra da imzanı at."

Gabriel Oliver Daly?!

Baş harfleri Tanrı'yı mı

heceliyor?

Tanrım mı?

Tanrım, gerçekten Byrne mı? Tabii ki o! Hediye kartını teslim etmek için otele gelen oydu. Tanrı'yla buluşacağım zaman bardaydı. Mary ve Joe oğullarına Byrne'den başka bir şey demezlerdi. Adının gerçekten Gabe olduğunu bilseydim, bunu kendim bir araya getirebilirdim. Düşünceler beynime öyle bir hızla hücum ediyor ki, kendimi zar zor toparlayabiliyorum.

Alexis soruyor, "Sen onu paketlerken ben de banyoyu kullanabilir miyim?" Resmime tiksintiyle el sallıyor.

Başımı belli belirsiz sallıyorum ve hiçbir şey söylemeden ona doğru yönü gösteriyorum. Küçük dairemde kaybolacak değil ya.

Byrne Tanrı'dır. Bu yüzden onunla Hell's Kitchen'da bir barda buluşacaktım. Ve gelmeyeceğini düşündüm. Ama oradaymış ve ben bunu fark etmemişim. Bana yardım eden kişinin o olduğu haberi beni hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü.

Bunu çok iyi düşünmeden, çünkü kabul edelim ki az önce hayatımdaki en şok edici haberi öğrendim, kalemi elime aldım ve yazmaya başladım:

Gabe, ondan daha iyisini hak ediyorsun. JF

Kendimi mi kastediyorum? Başka bir kadınla evlenmeyi planlarken beni öptüyse onunla birlikte olmak istemem ama *onunla* evlenmesi gerektiğini de düşünmüyorum. O berbat biri. Ama belki o da öyledir. Ne de olsa bana bir avukat olarak gerçekten etik olmayan şeyler yaptığını itiraf etti. Belki de Alexis'i yanında tutarken aynı zamanda benden ne koparabileceğini düşünmesi o kadar da abartılı değil. Bir mide bulantısı dalgası üzerime geliyor ve uzun, titrek bir iç çekiyorum, sonra hızla resmi tamamlıyorum.

Alexis banyodan çıktığında çantasından telefonunu çıkarır ve "Venmo adresin ne?" diye sorar. Parayı ona verdim ve o bana parayı gönderene kadar bekledim.

Tablosunu almadan kapıya doğru yürüdüğünde, "Bir şey unutmadın mı?" diye soruyorum.

Zorla arkasını döndü. "Bunu Cumartesi gecesi Gabe'e teslim etmen gerekecek. Eminim son alışverişindeki adresi biliyorsundur."

"Aslında bilmiyorum," diyorum ona, sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor. Küçük, korkmuş, kalbi kırık.

Çantasını açıyor ve bir kâğıda bir şeyler yazıp bana uzatıyor. "Al bakalım. Cumartesi akşamı saat sekizde. Sakın geç kalma." Ve bununla birlikte dairemden çıkıp gitti.

Yeni öğrendiğim her şeyi nasıl işlemeye başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Bu yüzden, sağlam bir planım olmadığından, geçmişte benim için çok işe yarayan bir şeye geri dönüyorum. Oturup kocaman bir ağlama sesi çıkarıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gabe

"Ben açığım!" Terrell bağıyor.

Topu orta sahada ona atıyorum ve o da kolay bir turnike atarak skoru 36-12 yapıyor. Bu gece benimle karşı takımda olan Eli dizlerinin üzerine çöktü ve bağırdı, "NEDEN! Benim takımımda değilken neden LeBron gibi oynamak zorundasın??"

Terrell ona, "Sessiz ol dostum, yoksa karın bize bağırarak ve sen buna alışık olsan da, o hepimizin ödünü koparıyor," derken, ben onun histriyonik tavırlarına kıkırdıyorum.

Eli ayağa fırlıyor, sonra ikimize de orta parmağını gösteriyor ve aynı anda karısının orada olmadığından emin olmak için kapıya bakıyor. "Mola!"

O ve takımındaki diğer dört kişi koşarak yedek kulübesine gidip hızlıca toplanırken bizim takımın geri kalanı su içmek için kenara gidiyor. Terrell ve ben sahada kalıp serbest atış atıyoruz. "Bekâr hayatının ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" diye soruyor ribaundumu alırken. "Tam *havandasın* dostum! Bir şampiyon gibi smaç vuruyor ve pas veriyorsun. Bekâr kal, dostum. Mutluluğun sırrı bu."

Jen aklıma geliyor ve yapmak istediğim son şeyin bekâr kalmak olduğunu fark ediyorum. Onun düşüncesi bu gece beni havada kolaylıkla zıplatan şey. Topu bana atıyor ve ben de bir atış yapıyorum.

"Ağdan başka bir şey yok," diyor Terrell sırtarak. "Bu hafta sonu benimle dışarı çıkmalısın ki seni o yaşlı kıçının gençliğinden beri görmediği bir şeyle, bekar kadınlarla doğru düzgün tanıştırabileyim."

Başımı sallayarak, "Sanmıyorum." dedim. Topu kaptım ve ona geri verdim.

"Sen... sen *öyle düşünmüyorsun* değil mi?" diye kekeliyor, tam bir şok içindeymiş gibi davranıyor. "Dostum, küçücük bir adada üç milyondan fazla kadınla iç içe yaşıyoruz ve bunların en az bir milyonu bekar. En azından yüz bini gayet iyi."

"Daha iki hafta bile olmadı. Bir ilişkiye hazır değilim."

"İlişki mi? Amaç bu değil," diyor topu sürerek. "Bu, zavallı varoluşun boyunca *hiç deneyimlemediğin* iyi hayata bir son verir."

"İyi bir hayatım oldu. Alexis'le tanışmadan önce pek çok kızla çıktım," diyorum, bilinmeyen bir nedenle kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

"Evet, ama o parasız bir öğrenciyken bekâr olmalı," diyor çemberden seken bir şut atarken. "Paran varken bekar olmak bambaşka bir deneyim. Cumartesi gecesi sen, ben, HaDa Club?"

"Teşekkürler ama ben almayayım. Aklımda daha önemli şeyler var," diyorum ona.

Çocukların geri kalanı sahaya geri döndü ve beni bu şeylerin ne olabileceğine dair kaçınılmaz soruyu yanıtlamak zorunda kalmaktan kurtardı.

Terrell ve ben bu gece masada kalan son kişileriz. Eve gitmek için hiç acele etmiyor ve ilk

kez yarın sabah erkenden işe gitmek zorunda değilim. Bar neredeyse boştu ve Journey'in "Don't

Stop Believin'" hoparlörlerden çalıyor ve bılardo toplarının sesini bastıyor. Bir yere arabayla gitmek zorunda olmadığımız bir şehirde yaşadığıma sevinerek bir tur bira daha ısmarlıyorum ve "Dinle, şu daha büyük işlerim var ya..." diyorum. *Birine söylemem lazım.*

Tüm şarkıyı mevcut iş durumumu açıklayarak, Bulgari davasının sırlarını ifşa ederek ve işleri nasıl düzeltereceğimi planlayarak geçiriyorum. Bitirdiğimde Terrell uzun süre bana bakıyor. "Barodan atılabilirsin."

"Biliyorum," diyorum Bud'ımdan uzun bir yudum almadan önce.

"Ciddiyim, Gabe," diyor. "Bence hiçbir şey yapmamalısın. Sadece uzaklaş. Vicdanını rahatlatmak için günah çıkarmaya falan git, sonra da özgeçmişinle birlikte ofisime gel ki patronumu seni işe alması için ikna edebileyim. Ya da kafanı toparlayana kadar Meksika'ya uzun bir tatile git. Benim birkaç haftalık param var. Ben de seninle geleceğim. Yapmayı düşündüğün şey dışında her şeyi yap."

"Sanırım yakalanmadan bunu yapabilirim," diyorum ona.

Başını sallayarak, "Hayır. İnsanlar her zaman yakalanır. Yakalanacaklarını hiç düşünmezler ama yakalanırlar. Her seferinde."

Onun sözleriyle midemdeki bira ekşidi. Planımın olası yansımaları eve sert bir şekilde çarptı. "Sadece bir telefon görüşmesi. Bir cümle. Hepsi bu."

"Sen delisin. Bu saçmalığı yapamazsın-" Sözünü kesti ve sesini alçalttı, "... bunu telefonda yapamazsın. Her şeyin kaydı var, dostum. Her şeyin kaydı var. Ona e-posta gönderme. Otele ya da ofisine gitme. Evine gitme. Avukatını arayamazsınız. Hiçbir şey yapamazsınız. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. Bütün şehir kameralarla kaplı. Arkadaşın olarak sana söylüyorum, dostum, *bunu yapma.*"

Uzun bir süre ona cevap vermedim. Sadece birama bakıyor, sözlerinin beynimde çalkalanmasına izin veriyorum. Sonunda, "Ya Bulgari senin baban olsaydı ve ne anlama geldiğini bilmeden bir şey imzalasaydı?" diyorum.

"Babamın kontrol etmeden bir şey imzalamasına asla izin vermem."

"Avukat bir oğlu yokmuş gibi davran," diyorum ona, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Terrell'in, kendisini ve kız kardeşini tek başına büyüten babasına karşı büyük bir zaafı var. "Birinin ona söylemesini ister miydin yoksa takım elbiseli büyük bir beyaz onu kazıkladığı için her şeyini kaybetse sorun olur muydu?"

"Bu kirli bir havuz," diyor arkadaşım tiksintiyle başını sallayarak. "Babamı bu işe karıştırıyorsun. Sen gerçekten bir köpekbaliğsın."

"Birdenbire çekip gitmek benim için o kadar kolay olmadı, değil mi?" diye sordum. "Eğer yaparsam, hayatımın geri kalanını bir şeyler yapabileceğimi ama yapmadığımı bilerek geçirmek zorunda kalacağım."

"Sen bir şey yaptın. İşini bıraktın, Tanrı aşkına." "Bunun Bulgari'ye hiçbir faydası yok."

Terrell başını sallayıp iç geçiriyor, sonra sandalyesine geri oturuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Tamam, bundan kurtulmanın bir yolu var ama bu konuşmayı hiç yapmadık."

Durup etrafına bakınıyor, sonra yüzünü bıyıklarının sayabileceğim kadar bana yaklaştıracak şekilde eğiliyor. "İsimsiz bir mektup gönder." Arkasına yaslanıp tekrar etrafına bakıyor, sonra da parmağını dudaklarının üzerine koyarak "*anne*" diyor.

"Bu kadar mı? Mektup göndermek mi?" Ben de bağıriyorum.

Terrell savunmaya geçerek, "İşte bu," diyor. "Ama işin püf noktası, yazarken değil, daktilo ederken ve yazıcıdan çıkarıp zarfa koyarken ve... yani posta kutusuna götürürken eldiven giymek. Bir

de evinizin yakınına postalamayın. En iyisi bir

farklı bir mahalle ya da Jersey."

"Yani Temmuz ayında New York sokaklarında eldivenlerle dolaşacağım ve kimse bunu fark etmeyecek mi?" Doğrusu, New York'ta olduğumuz için muhtemelen fark etmezler. Ayrıca, beni kim izliyor ki? Henüz yanlış bir şey yapmadım.

"Hayır, seni aptal. Mektubu cebine koyarsın, eldivenlerini çıkarırsın, posta kutusuna doğru yürürsün, sonra çıkarmak için bir mendil kullanırsın. Oh, ve bir tane de sap için, bırakma yuvasını açtığında." Ciddi bir bakışa dönüşmeden önce bana memnun bir gülümseme veriyor. "Ama ben sana bunu yapmanı hiç söylemedim. Aslında, yapmamanı söyledim. Ve eğer iş zora girerse, senin kim olduğunu bildiğimden bile emin değilim."

Yirmi Yedinci Bölüm

Jen

Tamamen depresyondayım. Yemek yemek, Frank'le konuşmak ya da yatağa uzanıp uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Byrne, nam-ı diğer Gabe, Alexis gibi bir kadınla nasıl birlikte olabilir? Çok ama çok soğuk biri. Tartışmanın hatrına, bir zamanlar iyi bir insandı diyelim - bir barakuda gibi iyi - ama şimdi olmadığı kesin. Ve *şimdi* onunla nişanlanacağı zaman mı?

Her geçen gün daha da kötü bir köpek gibi görünüyor. Bir daha düşündüm de, belki de birbirlerini hak ediyorlardır. Kendimi zorla yataktan kaldırıp yoga pantolonu ve tişört giyiyorum. Saçımı taramıyorum, güneşe selam vermiyorum ya da Frank'e namaste bile yapmıyorum. Kendimi koridor boyunca Zay'in evine sürüklüyorum ve kapıyı çalıyorum, sonra o açana kadar başımı kapıya yaslıyorum. Açtığında öne doğru düşüyorum, yere burun üstü çakılmadan önce kendimi zor tutuyorum.

"Vay, sorun ne?"

"Bir tablo daha sattım." İçimi çekerek mutfağına doğru ilerledim ve bir fincan aldım.

"Kahve?" "Zaten bir fincanım var, ama sen keyfine bak," diyor, bilgisayarının başına geri oturarak. "Doğru

Yanılıyorsam söyleyin ama sanatçı olmanın amacı eserlerinizi satmak değil mi?"

"Evet, öyle. Hatta normalde ödeyeceğimin dört katını ödedim çünkü alıcı o kadar aşındırıcı ki ona sülfürik asit denmeliydi," diyorum ve kupayı doldurduktan sonra karamel kreması için buzdolabını karıştırıyorum. Kendimi diyabetik komaya sokacak kadar doldurduktan sonra masasında ona katılıyorum.

"Bu daha önce duymadığım bir hakaret." Başımı sallayarak, "Bu bir klasik değil, değil mi?"

diyorum. "Tutmazsa hayal kırıklığına uğrama."

Kahvemden kocaman bir yudum aldıktan sonra "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"İyi," diye yanıtlıyor bana endişeli bir bakış atarak. "Ama belli ki sen aynı şeyi söyleyemiyorsun." "Evet, pek sayılmaz. Shelby senden hâlâ hoşlanıyor mu?"

"Öyle. Her şey çok iyi gidiyor."

"Nişanlanacağı gizli bir adam yok mu?" Ben soruyorum.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Anladığım kadarıyla hayalindeki adam daha çok bir kabusa dönüşmüş?"

Omuz silkiyorum. "Öyle görünüyor. Kız arkadaşından ayrıldığını söyledi ama salı günü nişanları için ona bir tablo almaya gelmiş. Bunun için otuz iki yüz dolar ödemeye hazırmış. Yeni terk edilmiş bir kadına benziyor mu?"

Zay iç geçirir. "Üzgünüm, Jen. Son zamanlarda şansın çok kötü gidiyor."

"Öyleyim," diye sızlanıyorum. "Ve ondan gerçekten ama gerçekten hoşlandım. Oh, ve işin garip kısmını bilmek ister misin?

O Tanrı'dır."

"Bekle? Ne?"

"Evet. Mesajlaştığım kişinin o olduğu ortaya çıktı, şimdi bana verdiği beş yüz doları ona geri ödemem gerekiyor ve ona ne düşündüğümü söylediğimde çok aşağılayıcı olacak." Başımı masanın üzerine düşürdüm. "Tam bir aptal olduğumu anlayacak."

"Kendine çok yükleniyorsun dostum." Zay omzuma vurdu.

Başımı masanın üzerinde bir o yana bir bu yana sallayarak karşı çıkıyorum. "Hayır, ben

değil

"Yani, ona söyleme."

Dik bir pozisyona geçiyorum. "Yapmak zorundayım. Audra mesaj atıp durdu ve henüz yapıp yapmadığımı sordu çünkü

kariyer tavsiyesi için ona ulaşması gerekiyor."

"Tamam, ama ona gerçeği söylemeden borcunu ödemenin bir yolunu bulamaz mıydın?" "Sanırım öyle."

"Bekle." Telefonunu açıyor ve hemen Shelby olmaması için dua ediyorum, böylece kimin kimi daha çok özlediğine dair şirin tartışmalarını dinlemek zorunda kalmayacağım. Bu beni kusturmaya yetiyor. "Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?" Duraklat. "Bunu dene, sonra beni ara." *Gerçekten insanlara bunu söylemek için para mı alıyor?*

Telefonu kapattıktan sonra bana döndü. "Ailesi için çalışıyorsun, değil mi? Onları görmeye geldiğinde parayı ona ver. Birinin bıraktığını söyle."

"Bu işe yarayabilir."

"Ben bir sorun çözücüyüm. Benim işim bu."

"Ah, büyük bilgisayar sihirbazı," diyorum, "kalbimi kapatıp tekrar açmanın bir yolu var mı? Bilirsiniz, fabrika ayarlarına sıfırlamak gibi?"

Elini omzuma koyan Zay, "Keşke" diyor.

Kahvemini geri kalanını içtikten sonra ayağa kalkıyorum. "İşe gitmek için hazırlanmalıyım. Tavsiye için teşekkürler."

"Her zaman. Akşamları hariç çünkü Shelby burada olacak."

Ona sırtıyıyorum. "Keyfini çıkar, dostum."

"Oh, öyleyim. İnanın bana."

Burnumu kırıştırarak, "Dur, o görsel zaten beynime kazındı" diyorum. "Benim hatam değil," diyor ekranına bakarak.

"Bakalım bir daha seni kurtarmak için kapını kırabilecek miyim?" Elim kapı kolundayken, "Sonra görüşürüz, Zay." diyorum.

"Görüşürüz, Jen. Başını dik tut. Erkekler otobüs gibidir."

"Evet, kız arkadaşları yokmuş gibi davranan kokuşmuş dizel olanlar," diye mırıldanıyorum. "Vay be, bugünkü benzetmelerin hiç ilham verici değil."

"Benim gibi." Bu notla çıkıyorum.

İşe gitmek için hazırlandıktan sonra, Zay'in tavsiyesine uymaya karar veriyorum (diğer bir deyişle korkağın çıkış yolu) ve Byrne/Gabe'e gizemli bir zarf dolusu para veriyorum. Şöyle bir not yazdım:

Hey Gabe, tüm yardımların için çok teşekkürler. Artık sana mesaj atmamı istemediğini biliyorum ama paranı sana geri vermek istedim. Tekrar teşekkürler!

Tabii ki imzalamıyorum. Bunun tamamen korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyorum ama şu anda yapabileceğim tek şey bu. Bunun Audra'nın sorununu çözmeyeceğinin de farkındayım ama Ben'in annesine gerçekten sinirlenmeye başlıyorum. Bu karmaşanın içinde olmamın tek sebebi o.

Bara giderken nakit para almak için bankada duruyorum, sonra da Mary ile oğlu hakkında konuşmak umuduyla erken varıyorum. Oğlunun Alexis'le nişanlanmak üzere olduğunu farkında olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Farkında olmaması ihtimaline karşı bu konuyu doğrudan

açmayı planlamıyorum, ancak konunun etrafında dans edeceğimden eminim.

Neredeyse terk edilmiş bara girdikten sonra Mary'yi bulmak için mutfağa doğru ilerliyorum. O ve Joe bir tencere yahninin başında durmuş hararetli bir konuşma yapıyorlardı.

"Tadı ikolata gibi!" Mary tıslıyor.

"Bu bir köstebek, tatlım. Meksikalı Őefler bunu her zaman kullanır. Lezzet derinliği katmak için tuzlu yiyeceklerine kakao eklerler. Bence iyi bir Şey," diyor Joe ona.

"Biz bir  rlanda barıyız, Joe! Tanrı aşkına dostum, insanlar buraya geldiklerinde çikolatalı güveç beklemiyorlar."

"Merhaba," diye araya giriyorum, onlar daha fazla telaŐlanmadan, ki zaten tam da oraya doğru gidiyorlar.

"Jen, aşkım, bugün nasılsın?" Mary döner ve annelik endişesiyle bakar. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim. Dün gece iyi uyuyamadım, hepsi bu."

Joe, "Yatmadan kırk dakika önce Guinness içmelisiniz," diye tavsiye ediyor. "Anne sütü gibidir ve iyi bir uyku için zihninizi yatıŐtırır."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım, Joe. Teşekkürler."

"Joe, bu kıza biraz yemek getir. Bitap düşmüş gibi görünüyor," diye ısrar ediyor Mary, sonra kolumdan tutup beni barın içine çekiyor. Beni bir banka doğru iterek, "Sorun ne?" diye sordu.

"Oh, Mary..." Cevap vermeye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Byrne m ? Oğlum uygunsuz bir Şey mi yaptı?" "Ne yaptı? Hayır mı? Bunu neden soruyorsun?" Burada sattığımdan emin değilim.

" nk  siz ikiniz Cuma gecesi buradan bir midyenin içindeki iki inci gibi sıcacık ayrıldınız. İlk  p c ğ n z için ortamın uygun olacağını düşündüm."

G zlerimdeki gerçeği görmemesi için bakıŐlarımı kaçırarak soruyorum: "Byrne' n Alexis'i gerçekten unuttuğunu düşünüyor musun? Yani, sence tekrar bir araya gelme ihtimalleri var mı?"

Meryem cevap vermeden önce ha işareti yapar: "Tanrı önce beni öldürsün. Sanırım her Şey mümkün, ama Tanrı yardımcım olsun, bu yaşayan bir son olurdu."

Bir müşteri içeri girer ve barın diğer ucuna oturur, Mary de onunla ilgilenmek için yanına gider. Sonra Byrne içeri girdi. Beni görünce gözleri parladı ve hemen yanıma geldi. "Seni tekrar görmeyi umuyordum." Yanımdaki tabureye oturuyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor, ama ondan önce ayağa kalkıyorum ve barın arkasına doğru ilerliyorum, böylece güvenli bir mesafede olacağım.

Gülümsemesi soluyor. " yi misin?"

"Evet, harika." Cebimden bir zarf çıkardım ve ona uzattım. "Bir kadın geldi ve bunu senin için bıraktı."

Şaşkın bir bakışla zarfı açıp notu ve parayı çıkardı. "Bu çok garip bir durum. Arkadaşımın küçük kız kardeşine akıl hocalığı yapmayı kabul ettim ama kız tam bir meyve döngüsü ıktı. The Asher'da işe girmesine yardım ettim ve ona biraz borç para verdim. Sanırım Şimdi geri ödüyor." Sonra da "Muhtemelen onunla alıŐmıŐsındır, Audra O'Malley?" diye soruyor.

Audra'yla ilgili kısmı görmezden gelip "Meyve halkası mı?" diye soruyorum. Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. "Evet, o sadece orada bir tür. Tuhaf, anlıyor musun? Dürüst olmak gerekirse nasıl

avukat olarak yapamaz. Bütün kablolarının birbirine bağlı olduğunu sanmıyorum." Ne demek istediğini anlatmak için kafasına vuruyor.

Evet dostum, kafana vur çünkü muhtemelen Şifreli mesajını başka türlü anlayamayacak kadar aptalımsın. "Tuhaf mı dedin?" Neredeyse havlayacaktım. "Bunu sana söyleten ne?"

Byrne (ya da Gabe, sanırım) bir süre bana baktıktan sonra, "Bir Şeye mi  z ld n?" diye sordu.

"Hayır, iyiyim." Bir bez kapıyorum ve barın üstünü ekstra sert bir Şekilde silmeye başlıyorum.

"Tamamen iyiyim. Sadece

"Sizin kitabınızda garip davranışın ne olduğunu merak ediyorum."

İyi olmadığımı bildiğini söyleyebilirim ama yine de cevap veriyor. "Şey, bana bazı garip mesajlar gönderdi

Otelde çörek çaldığını söyledi ve önce çörekleri evsiz bir adama verdiğini, sonra da yalan söyleyip hepsini eve götürdüğünü söyledi. Neden bunu bilmek isteyeceğimi düşündü hiç bilmiyorum. Onun rahibi olmak için imza atmadım ki."

Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor ve birden yazdığım pek çok şeyin onun tarafından bakıldığında ne kadar tuhaf görüneceğini fark ediyorum. "Doğru, bu kulağa... tuhaf geliyor. Ama belki de gerçekten konuşacak birine ihtiyacı vardı, anlıyor musun?"

"Sanırım. Beni yanlış anlamayın, çok iyi biriydi," diyor. "Sadece biraz... muhtaç. Şu anda tüm bunlar için gerçekten zamanım yok."

Mary geri gelir ve şöyle der: "Byrne, tatlım, burada ne yapıyorsun? İşte olman gerekmiyor mu? Bana hala sinir krizi geçirdiğini söyleme. Şimdiye kadar biter sanıyordum."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra, "Evet, değil... Aslında anne, sana söylemem gereken bir şey var. Ben, umm... işimi bıraktım."

Nefes nefese kalır, sonra haç işareti yapar ve ellerini dua pozisyonunda tutar. "İsa, Meryem ve Yusuf! Yani bu tam bir çöküş mü?"

"Öyle değil," diyor Gabe sabırla. "Sadece insanlara yardım etmek istediğimi fark ettim - buna ihtiyacı olan gerçek insanlara. Ruhu olmayan dev şirketlere değil. Hem bunu yapıp hem de firmamda kalamazdım."

"Oh," diyor ve onun sözlerini düşünürken bir an için ağzını kapatıyor. "Tamam o zaman, aferin sana. Tanrı bugün sana gülümseyecek."

"Umarım öyledir," diye yanıtlıyor. "İnsanlara yardım etmekten bahsetmişken, senden bir iyilik isteyeceğim." "Kuralı biliyorsun - her şey, her saat, gece ya da gündüz."

"Benim için bir zarf postalamanı istiyorum."

Tek kaşını kaldırıyor. "Bunca yolu geldin, muhtemelen birkaç düzine posta kutusunun önünden geçtin ve şimdi benden o kavurucu güneşe çıkıp senin için bir mektup postalamamı mı istiyorsun? Gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Herhangi bir şeye, herhangi bir zamana ne oldu?" "Bu sadece kendi başınıza yapamayacağınız şeyler içindir."

Zarfları ona uzatıyor ve "Bu o kategoriye giriyor, söz veriyorum. Ve sana ne hakkında olduğunu söyleyemem."

Ellerini kalçalarına koyar ve o "Lütfen?" diyene kadar dik dik bakar. Bu çok önemli."

"Oh, Tanrı aşkına... iyi." Zarfı alır ve onunla birlikte ön kapıdan çıkar.

Köşede bir posta kutusu var, bu da neden kendisinin postalamadığını merak etmeme neden oluyor, ama ona sormayacağım. Bu gerçekten beni ilgilendirmez-özellikle de birkaç gün içinde nişanlanabileceği için. Oh, ve benim tam bir kaçık olduğumu düşünüyor.

Mary gider gitmez, Byrne tekrar eğilir. "Bil bakalım o zarfın içinde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum omuz silkerek.

"Yardım etmek istediğim adamı hatırlıyor musun?" diye soruyor, gözleri gururla parlıyor. Başımı sallıyorum. "Yani bu onun hayatını kurtaracak mı?"

"Evet. Kazanmak için bilmesi gereken her şey var."

Birkaç kadın içeri giriyor ve ben de iki menü kapıp onları karşılamaya koşuyorum, Gabe'den uzaklaşabildiğim için mutluyum. Hislerimin ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım var. Mantığım ve incinmiş duygularım kalbimle savaşıyor. Kalbim onun kız arkadaşını ve az önce bana deli olduğumu söylediği gerçeğini unutmamı istiyor, oh, ve benim de o kadar zeki olmadığımı. Ama

beynim ve incinmiş duygularım daha iyi biliyor.

Bayanları oturttıktan sonra onlara su getirmek ve içki siparişlerini almakla meşgul oluyorum. Bara bir yolculuk daha yapıyorum, bir şişe beyaz ve bir şişe beyaz şarap açarken yüzündeki şeyi görmezden gelmeyi başarıyorum.

iki bardakla birlikte masalarına geri götürüyorum. Her ikisi de "Tamam, artık gidebilirsiniz" diyen donuk gülümsemeler takınmaya başlayana kadar onlarla sohbet ederek orada olması gerekenden daha uzun süre oyalanıyorum.

Sonunda barın arkasına geçtim. Az önce yapmış olmama rağmen tezgahı tekrar silerken Byrne'ün gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Evet, hâlâ temiz.

"Yardım edemem ama bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum..." diyor. İç çekerek telefonumu çıkardım ve Tanrı'ya bir mesaj gönderdim.

JFlan: Artık sana mesaj atmamı istemediğini biliyorum ama tam karşında duruyorum.

Byrne'ün telefonu gelen bir mesajla çalıyor ama görmezden gelecek gibi görünüyor. "Mesajını oku," diyorum ona.

Cebinden çıkardı ve ben de eğilip okumasını izledim. Beni CrazySister olarak programlamış. Byrne bana baktı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Artık ona söylememek için bir neden göremiyorum. "Eskiden Audra'nın köpeğini gezdirirdim ve ikimizde de bu eski telefonlardan var. Senin numaranı benim telefonuma programlamıştı, ben de bana mesaj attığını sandım."

"Hiç tanımadığın birinin sana mesaj attığını mı düşündün? Yani, neden hiç tanımadığın birinden yardım isteyesin ki?" Olup bitenler karşısında kafası tamamen karışmış görünüyor. "Peki sen neden kabul ettin?"

"Senin Tanrı olduğunu sanıyordum," diyorum ona, gözleriyle bir saniyeden fazla buluşmadan. "Tanrı mı? Yani..." Tavanı işaret ediyor.

"Evet."

"Neden benim Tanrı olduğumu düşündün ki?"

Elinde bir kelebek ağı olsaydı başım gerçekten belada olurdu gibi hissediyorum. Şimdiye kadar Bedlam yolunu yarılamiş olurum.

"Senin adını telefonuma Tanrı olarak programladım." *Şimdi ne kadar net olduğunu görüyor musun?*

"Tanrı'nın seninle özel olarak ilgilendiğini mi düşünüyordun?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Ben doğuştan mucizelere inanan bir insanım." *Ama artık inanmıyorum.*

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gabe

"Vay, şey... vay. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu ... aslında çok şeyi açıklıyor ..." Aklım Audra olduğunu düşündüğüm kişiyle olan etkileşimlerimde dolaşırken Jen'e söylüyorum. "*Sana* oteldeki işi ayarladım."

Başını sallıyor.

"Ve Macy's hediye kartı." "Evet."

"Ve sen de çörekler hakkında doğrudan Tanrı'ya itirafta bulunduğunu sanıyordun," diyorum, konuşmamızda gezinmeye başlamadan önce. "Ah, burada da arkadaşın Zay'ı bu kadar kısa boylu yaptığı için Tanrı'yı suçluyorsun." Ona bakıyorum, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş. Birden kendimi gerçekten kötü hissettim. "Bu aslında oldukça etkileyici. Seni yıldırımla vurabilecek tek varlığa karşı arkadaşın için mücadele ettin."

Jen boğazını temizledikten sonra, "Ben sadık bir dostum," diye mırıldandı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden ona bakıyorum. Jen'e tamamen ama tamamen kapılmıştım ama gerçek şu ki, bu kadını gerçekten hiç tanı mıyordum. Özgür bir ruhu olduğunu ve vücudunun pek de belli olmayan yerlerini boyadığını biliyordum. Ayrıca etrafında olmak çok güzel hissettiren bir hayat görüşü var. Ama bu... tamamen farklı bir seviye. Kötü değil, sadece farklı. Ya da belki kötü. Buna karar verebilmek için onu daha yakından tanımam gerekiyor, ama gerçek şu ki, onu anlamak için zaman ayırmakla kesinlikle ilgileniyorum.

İkinci masadaki kadınlar onu işaret ediyor ve o da aceleyle uzaklaşıyor. Kısa süre sonra akşam yemeği telaşı başlıyor ve bir şekilde bara döndüğüm haberi yayılıyor, böylece akşamımın geri kalanını yiyip bitirecek bir dizi "müşteri" ile karşı karşıya kalıyorum. Köşedeki kabine geçip sırtımı duvara vererek oturuyorum, böylece birkaç dakikada bir Jen'i görebiliyorum. Ya da saniyeler. Bu da işe yarıyor. Bana bakmıyor ve bunun sadece mesajlaşma meselesiyle ilgili olmadığını biliyorum. İçeri girdiğimde onu rahatsız eden başka bir şey vardı ama ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok. Kendimi kapanış saatini özlerken buluyorum, böylece onu evine bırakabilir ve bunu çözmeye çalışabilirim.

Jen çok güzel bir insan, hem içi hem dışı. Yani, Tanrı'ya mesaj attığına inanıyor. Bu, bize yol gösteren her şeyi bilen bir varlık olduğuna inanmaktan çok mu farklı? Tamam, belki biraz. İşte yine geldi. Bir müşterinin söylediği bir şeye gülüyor. Çok güzel gülüyor.

Kabinin karşısındaki adam bana "Ailenin yeni garsonundan hoşlanıyorsun demek?" dedi. Adı Peter Fisher ve vasiyetini yeniden yazıyoruz, böylece Baş Harpy (yani eski karısı) bir kuruş bile alamayacak.

"O da ne?" Dikkatimi tekrar ona vererek soruyorum.

"Bu çok açık. Ona bakmadan duramıyorsun," diyor. "Ve söylediğim tek bir kelimeyi bile duyduğundan emin değilim."

"Kusura bakma, senin vasiyetine geri dönelim," diyorum ona, yüzüm utançtan kızarıyor.

"Randall bana senin ne kadar harika olduğunu söyledi ama ben o kadar emin değilim..." Peter birasından bir yudum alıyor. "Her zaman başka bir yerde ücretsiz yardım arayabilirsin"

sanırım," diyorum ona, ama gülümsememi koruyorum

böylece hakaret tamamen belli olmayacak.

Sanki ona gelmiş geçmiş en iyi fıkrayı anlatmışım gibi gülüyor, sonra da "Yeterince adil. Şimdi, yaşlılıktan ölsem bile onu cinayetle suçlatmamın bir yolu var mı?"

Kapanıştan yaklaşık yirmi dakika önce yağmur yağmaya başladı ve ailem herkesi dışarı çıkardığında, babamın deyiimiyle "bardaktan boşanırcasına" yağıyordu. Yani bu gece eve sıcak bir yürüyüş ve ardından kapıda bir öpücük yok. Kabinden çıktım, masayı topladım ve bulaşıkları mutfığa götürdüm. Geri döndüğümde Jen bahşış parasını cüzdanına dolduruyordu.

"Sanırım seninle eve kadar yürüyemem," diyorum.

Başını sallıyor. "Kendimi şımartacağım ve taksiye bineceğim."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. "Muhtemelen iyi bir plan." Ona yakın oturduğumu düşündüğü için benden parayı paylaşmamı isteyecek mi diye bekliyorum ama istemiyor.

Sadece ön tarafı işaret ediyor. "İşte orada. Görüşürüz."

Bunu söyledikten sonra aceleyle gitti ve beni neden bana kızgın olduğunu merak etmek zorunda bıraktı. Tüm bu yanlış anlaşılmanın sorumlusu ben değilim.

Bölüm Yirmi Dokuz

Jen

Kendimi dünya çapında bir aptal gibi hissediyorum. Byrne, Tanrı ile mesajlaştığımı düşündüğüm için bana zihinsel bir cüceymişim gibi davrandı. Hey, eğer adam milyarlarca galaksi yaratabiliyorsa ve bunun gerektirdiği her şeyi yapabiliyorsa, eminim bana arada sırada zihinsel olarak mesaj atabilir.

Taksi şoförüm Vinnie'ye (yaka kartına göre) "Vinnie, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum.

"Ben açık bir kitabım, tatlım. Ne bilmek istiyorsun?"

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Ne? Tanrı'yı mı kastediyorsun?" diye sorar. "Elbette. Neden sordunuz?"

"Ya sana geçen gün Tanrı'dan bir mesaj aldığımı söylesem?" Ona dikiz aynasından tepkisini dikkatle izleyerek soruyorum.

"Ne demek istiyorsunuz? Bu kilisenin sunduğu yeni bir hizmet mi? Çünkü bu, bağış sepetini tamamlamak için harika bir yol olurdu, biliyor musunuz?"

"Evet, öyle olurdu ama kastettiğim bu değildi. Yukarıdaki Büyük Adam'dan gelen gerçek bir mesajdan bahsediyorum.

Size bana şahsen mesaj attığını söylesem, deli olduğumu düşünür müydünüz?"

"Belki şaşırdım ama aklını kaçırdığımı düşünmezdim" diyor. "Biri sana böyle mi dedi?"

"Evet, Vinnie. Birisi yaptı."

"Bu çok utanç verici. Biri senin gibi hoş bir kıza böyle kötü bir şey söylüyor." Vinnie elini direksiyona vurur, sonra "Tanrı neden birine mesaj atamadı? Tüm gezegeni ne kadar sürede yarattı? Yedi günde mi?"

Bilime göre değil ama Vinnie'nin inancına hayranım. "Değil mi? Yani, mesajlaşmak kadar kolay bir şeyi çözebileceğini düşünürsünüz."

"Tabii ki yapardı. Ve biliyor musunuz? Neden birinin dualarına yazılı olarak cevap vermesin ki? O iyi bir adam," diyor Vinnie. "Kız kardeşime bir mucize verdi, biliyorsun."

"Şaka yapmıyorum," diyorum biraz öne eğilerek.

"Gerçekten. İkizlerine hamileyken, en sevdiği yiyecek fıstık ezmesi olduğu için Tanrı'dan ikisinde de fıstık alerjisi olmamasını istedi ve ne oldu biliyor musunuz?"

"Ne?"

En yüksek sesle bana, "İkisinin de fıstığa alerjisi yok! Buna ne dersin?" Bisikletiyle paket servis yapan bir adama çarpmamak için çılgınca direksiyonu kırıyor ve yüzümü önümdeki koltuğa çarpmana neden oluyor. Birden Zay'e, Audra'ya... ve Byrne'e böyle mi görüldüğümü merak ettim. Urgh. Negatif Ben ortaya çıkıyor ve diyor ki, *Umm ... evet.*

Vinnie arabayı dairemin önündeki kaldırıma çekti ve taksimetreyi kapattı. "Peki, Tanrı ne dedi? Sormamın sakıncası yoksa."

"Yok bir şey," dedim ve ona bir onluk uzattım. "Bu bir varsayımdı."

"Oh," diyor, yüzü düşüyor. "Bu çok kötü oldu. Bir an için heyecanlanmıştım." Sonra da

"Önemli değil. Yukarıda bizi izlediğini biliyorum. Kız kardeşimin ikizlerine bir bakın. O iki küçük sümüklü her fırsatta fıstık ezmesini yalayıp yutuyor. Kabuklu fıstıkları da. Bazen de karışım. Çok güzel." Takside mutluluk gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyorum ona. "Kız kardeşinin ikizleri için de sevindim." "Rica ederim," dedi. "İnancını koru."

Yağmura doğru adım atıp kapıyı kapattıktan sonra "Çoktan gitmiş" diye mırıldandım.

Otuzuncu Bölüm

Gabe

Dün geceki yağmur bugün fırtınaya dönüştü, insanın iyi bir kitapla kıvrılıp yatası geliyor. Bunun yerine, tüm günümü koltuğumda bir dizüstü bilgisayar ve bir hukuk defteri ile kendi şirketimi kurmak için bilmem gereken her şeyi araştırarak geçiriyorum. Birkaç saat bilgi topladıktan sonra, kendi başıma devam etmenin veya mevcut bir firmaya katılmanın artılarını ve eksilerini listelemeye başlıyorum. Sanırım kendi işimi kurmak istiyorum, sonunda birkaç avukat daha işe alacağım. Sayfaya çizgiyi çeker çekmez, Jen'in beni bir liste hazırlayıcısı olarak düşündüğü anıyı hatırlayarak kendimi gülümserken buluyorum. Perşembe günü tuhaflık düşüncesi zihnimi ele geçiriyor ve kalemimi bırakıp başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. Onun duygularını incittim. Fena halde. Ve bu yapmak istediğim son şeydi.

Telefonumu elime alıyorum, mesajlarımı açıyorum, CrazySister adını Lovely Jen olarak değiştiriyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum: Dün için gerçekten üzgünüm. Duygularını incittiğimi biliyorum. Adını Lovely Jen olarak değiştirmemin yardımı oldu mu?

Bir dakika boyunca cevap alamadan bekledikten sonra telefonumu yere bıraktım ve bir poşet yiyecek almak için ayağa kalktım. mutfaktan cips. Tam poşeti açarken telefonumun çaldığını duyuyorum. Ne cevap verdiğini görmek için aceleyle oturma odasına dönerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ondan değil. Alexis'ten.

Merhaba Gabriel, eşyalarımı almak için uğrayabileceğimi umuyordum. Gönderdiğim zeytin dallarına cevap vermediğine göre, ilişkimizin bittiğini varsayıyorum. La Mer yüz kremimi ve Waterpik'imi geri almak istiyorum.

İç çekerek bunları onun evine göndereceğimi söylemeyi düşünüyorum ama sonra sekiz yıllık birliktelikten sonra bundan daha fazlasını hak ettiğine karar veriyorum.

Ben: Tabii. Şimdi evdeyim.

Alexis: Bu akşam sekiz gibi uğrayabilir miyim? Şu anda ofisteyim ve birkaç saatliğine ayrılamayacağım.

Görüşürüz o zaman.

Alexis'e hazırlanmak için özel bir şey yapmıyorum. Eşofmanlarımı bile değiştirmiyorum ya da saçımı taramıyorum. Saat sekize beş kala zil çaldığında televizyonu bile kapatmıyorum. Sadece kapıya doğru yürüyorum ve onu içeri çağırıyorum. O asansörle yukarı çıkarken, kapıya gidip açmadan önce bir bira açıyorum.

Asansörden iner inmez trençkot giydiğini, topuklu ayakkabılar giydiğini ve uzun zamandır görmediğim bir tonda kırmızı ruj sürdüğünü görüyorum. İlk tahminim eşyalarını almaya ve

vedalaşmaya gelmediği yönünde.

"İyi akşamlar, Gabriel." Yanımdan geçip gidiyor, parfüm kokusu bırakarak içeri giriyor.

ve mutfığa doğru ilerliyor.

"Nasılsın?" Ön kapının yanında duran ve onun için hazırladığım kutuya bakarak soruyorum. Gerçekten gitmesini istiyorum.

Dönüyor, yüzü acıyla dolu. "Bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Ellerimi eşofmanımın ön ceplerine sokarak başımı sallıyorum. "Eminim daha da kolaylaşacaktır, değil mi?" "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse biri kalbimi kesmiş gibi hissediyorum," diyor gözlerini kırptırarak

Çabuk.

Oh, kahretsin. O kadar acınası görünüyor ki neredeyse ona sarılmak istiyorum ama sarılmayacağım. Bu karışık sinyaller gönderir. Ayrıca, ona sadece *neredeyse* sarılmak istiyorum.

"Ayrılıklar asla kolay değildir." Ayrıca kesin bir rol yapma havası var.

Gözleri umutla doluyor. "Sen de zorlanıyor musun? Öyle dağılmış durumdayım ki işe bile odaklanamıyorum." "Bence bu oldukça normal," diyorum, kutunun yanında duruyorum, böylece umarım

bir akşam geçirmeyeceğimizi ima et.

"Dinle, sadece eşyalarımı almak için gelmedim. Geldim çünkü seni görmem gerekiyordu," diye mırıldanıyor Alexis, bana doğru yürürken. "Ve bence senin de beni görmeye ihtiyacın var. Bu olamaz, değil mi?" Ellerini göğsüme koyuyor. "Bunca yıldan sonra, birlikte söylediğimiz ve yaptığımız onca şeyden sonra.

Vermont'taki kulübeyi kiraladığımız zamanı hatırlıyor musun? Bütün gün kaymış ve bütün gece sevişmiştik. Belki de ihtiyacımız olan şey budur. Sadece ikimizin olacağı, birbirimizi yeniden tanıyacağımız bir kaçamak. Her santimini yeniden tanımak istiyorum."

Ellerini göğsümden çekiyorum, sonra da yanından geçerek aramızda epeyce bir boşluk yaratıyorum. "Böyle bir şey olmayacak, Al. Beni özlediğin için üzgünüm ama benden istediğin adam olamam ve doğrusu ben de o olmak istemiyorum."

Kapı zili tekrar çalıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum, hemen bir şeylerin peşinde olduğunu anlıyorum. Düğmeye bastı ve sordu, "Bay Daly için teslimat var mı?"

Bir kadın sesi "Evet" diyor.

"Daire 3F," diye cevaplıyor Alexis, bana dönmeden önce ziyaretçiye çağırıyor. "Umarım sakıncası yoktur. Sana son bir hediye aldım. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve değişmeye ve istediğin kadın olmaya hazır olduğumu gösterecek bir şey."

Başımı sallayarak, "Hayır, lütfen bana başka bir şey almayın. Sadece... bitti, tamam mı? Her ne emrettiyseniz, kabul edemem."

Beni görmezden gelip "Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

diye sordu. "Tabii."

O gözden kaybolur kaybolmaz kapı çalındı. İç çekerek kapıyı açtım ve Jen'le yüz yüze geldim. Sırılsıklam, kollarında büyük siyah bir çöp torbası ve içinde kare şeklinde bir şey var. Hiçbir şey söylemiyor, sadece hayatımda gördüğüm en üzgün bakışla bana bakıyor.

"Merhaba, burada ne yapıyorsun?"

Alexis çırılçıplak odaya girerek, "Sana hediyemi getiriyor, şapşal," der. Jen'e sahte bir utanç gülümsemesi fırlatır. "Özür dilerim! Gecenin bu kadar hızlı ilerleyeceğini düşünmemiştim ama Gabriel bana doyamıyor."

Jen bir an gözlerini kırptırarak ona bakıyor, sonra çantayı elime tutuşturup arkasını dönüyor ve koridorda koşmaya başlıyor.

"Bu garipti," diyor Alexis. "Yaptığı şeylerin resmini yapan biri için, doğum günü kıyafetiyle

bir kadın görmenin çok daha hoşuna gideceğini düşünürsünüz."

Alexis'e dönüyorum ve sesimi yükseltiyorum.

"İnanılmazsın." Yüzü düştü. "Sadece sana sürpriz yapmak istedim."

Sesim çok sakın çıkıyor. "Ceketini al ve dışarı çık."

"Neden bu kadar kızgınsın?" Alexis bağıyor. "Senin için bu kadar zahmete girdiğim için gurur duymalısın."

Kapıyı çekip açıyorum ama Jen'in peşinden koşmadan önce Alexis'e, "Ben döndüğümde gitmiş ol," diyorum. Bununla birlikte, Jen kaybolmadan önce ona yetişmeyi umarak koridorda koşmaya başladım.

Asansörü beklemeye zahmet etmedim. Onun yerine yanıyormuşum gibi merdivenlerden aşağı koşuyorum. Jen asansörden indikten birkaç dakika sonra lobiye varıyorum çünkü tam kaldırıma çıkıp taksi çağırmak için elini kaldırdığı sırada ona ulaşıyorum.

"Jen! Göründüğü gibi değil, yemin ederim!" Atmosferde gürleyen gök gürültüsünü duyabilmek için bağıyorum.

Arkasını döndü ve yanaklarından aşağı süzülen yağmurla bana baktı. "Alexis evime geldi ve bana her şeyi anlattı, Gabe. Bu gece nişanlanacağını biliyorum." "Senin için en iyisini diliyorum. Gerçekten diliyorum. Aramızda bir şey olduğundan değil, gerçekten. Sadece büyük bir yanlış anlaşılma."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Aramızda bir şey *var*, Jen. Ve Alexis'le nişanlanmayacağım. Eminim bunu sadece aramızı açmak için söylemiştir."

"Ona aramızda bir şey olduğunu söyledin mi?" diye soruyor ses tonunda incinmişlikle.

Başımı salladım. O da devam ediyor, "Yardımların için minnettarım, Gabe." *Bana Gabe demesini istemiyorum, Byrne demesini istiyorum.* "Ailenin barındaki işe gerçekten ihtiyacım var, o yüzden umarım aramızda bir tuhafılık olmaz ama sen ve ben birbirimiz için yaratılmamışız."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Eğer Alexis'ten gerçekten ayrıldıysan - ki senin için bir tabloya servet harcadığına inanmakta güçlük çekiyorum ve... çünkü şu anda senin dairende çırılçıplak yatıyor - senin ricacı kızın olmak istemiyorum. Bundan daha iyisini hak ediyorum."

"Haklısın. Haklısın Jen," diyorum kalbimde keskin bir acı hissederken. "Sen benim ribaundum olamazsın. Alexis'le aramızdaki şeyler uzun zamandır bitmişti, sadece seninle tanışana kadar bunun farkında değildim."

"Ciddi misin? Yani benimle tanıştın, sonra da artık onunla birlikte olmak istemediğine mi karar verdin? Bu sadece... iğrenç." Sırılsıklam olmuş ve boğulan bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

İç çekiyorum, keşke durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilseydim. Onun yerine, bana iğrenç demesinin sesi beynimde yankılanırken burada öylece duruyorum.

Yanına sarı bir taksi yanaşırken, "Zaten bir önemi yok. Aramızda bir şey başlamış gibi bile değil. Sadece tedbirsiz bir flörtleşmeydi. Bu kadarla bırakalım." Sonra taksiye binip hayatımdan çıkıp gitti.

Bölüm Otuz Bir

Jen

Taksiciye arkadaşım Seraphina'nın adresini verdim. Şu anda kendi daireme dönmek istemiyorum, bu yüzden ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

JFlan: Hey, gelmemin sakıncası var mı? Hayatımın en kötü gecesini geçiriyorum. LibraGrl: Aşağı gel! Bir sürü Tayland yemeği sipariş ettim.

JFlan: G

Arkadaşımın dairesine varana kadar geçen on dakikayı kendimi toparlamak için kullanıyorum. Bunu pek iyi yapamıyorum ve ne yazık ki Vinnie olmayan taksi şoförü sürekli bana bakıyor. Şimdi, eğer Vinnie beni alsaydı, bunu Gabe'e inanmam gerektiğine dair bir işaret olarak görebilirdim, ama durum böyle olsa bile, şu anın bizim için doğru zaman olduğunu sanmıyorum.

Seraphina'nın benim üzücü hikâyemden ne çıkaracağını merak ediyorum. Arkadaşım yeni uygulamasını hayata geçirmekle meşgul olduğu için onu tanıdığımdan beri kimseyle çıkmadı ama bu ilgilenmediği anlamına gelmiyor. Bana sürekli şimdilik arkadaşları aracılığıyla hayatını sürdürmek zorunda olduğunu söylüyor. Umarım diğer arkadaşlarının hayatı benimkinden daha eğlencelidir.

SoHo'nun diğer tarafındaki binasına vardığımda, orada kimin olduğunu bile sormadan beni içeri alıyor. Yük asansörüne bindiğimde kırmızı köri ve Hindistan cevizi kokusu alıyorum, sanırım bu da yemeğinin çoktan geldiği anlamına geliyor.

Sera'nın dairesinden gelen kahkahaları duyuyorum ve neredeyse arkamı dönüp gideceğim. Misafiri olduğundan bahsetmemişti ve ben de sosyalleşme havasında değilim. Bilirsiniz, arkadaşşıma içimi dökmek dışında.

Kapı açılır ve Seraphina üzerinde kızcılık çiçekleri olan ipek bir kimono ile orada durmaktadır. "Hoş geldiniz!" Beni fiziksel olarak Watts Caddesi'ne bakan kocaman pencereleri olan tek odalı eski tip dev bir çatı katı olan evinin içine çekiyor.

Zay ve Shelby kanepede, neredeyse birbirlerinin kucığında oturuyorlar. "Hey!" Zay bana sarılmak için ayağa fırlıyor. "Burada olmana sevindim."

"Öyle mi? Neden? Akşamınızı bölüyormuşum gibi hissediyorum."

Beni başından savdı. "Hayır. Bir saat öncesine kadar planımız yoktu. Bizimle gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için dairene uğradım ama orada değildin. İşte olduğunu düşündüm."

Ayakkabılarımı tekmeledikten sonra oturma odasındaki herkese katılıyorum. Shelby'ye gülümseyerek, "Selam Shelby. Seni tekrar görmek güzel."

Bir kez başını sallıyor, sonra sanki röntgenimi çekmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Evet, sen de." Burada olduğum için Sera ve Zay kadar mutlu görünmüyor.

Sera aceleyle mutfığa gidiyor ve geri döndüğünde bana bir içecek uzatıyor. "Nedir bu?" Şüpheli bir şekilde mavi. Bir içecek için normal bir renk değil.

"Bu bir mavi ruh hali - mavi Curaçao, cin ve yaban mersini suyu. Kendim icat ettim."

Bunu biraz endişeyle karşılıyorum. Seraphina astrolojik olarak doğru görünen ama genellikle tadı tam bir çöp gibi olan içecekler üretmesiyle tanınıyor. "Teşekkürler." Belirsiz bir yudum alıyorum ve gerçekten iyi olduğunu keşfediyorum, bu yüzden rekor sürede geri çarpıyorum.

"Neyin var?" Sera bardağını elimden alırken soruyor.

Kanepenin yanındaki dev bir fasulye torbası sandalyeye oturdum ve herkesin duyması için içimi döktüm, ancak bazılarını tekrar duymak zorunda kaldığım için Zay'den özür dilemeden önce değil. Onlara Byrne'ün aslında Gabe olduğunu, daha önce Tanrı olarak bilinen sanatçı olduğunu anlatıyorum. Tüm bu karışıklığın nasıl meydana geldiğini açıklıyorum.

Shelby soruyor, "Tanrı'ya mesaj attığını mı sanıyordun? Gerçek

Tanrı'ya mı?" Biraz utanarak başımı sallıyorum. "Evet."

Bir kahkaha attı. "Kaba olmak istemem ama bu kulağa oldukça safça geliyor. Ben Tanrı'ya inanmıyorum, bu da her şeyi daha da saçma kılıyor."

Ouch.

Ben kendimi nasıl savunacağıma karar veremedim Zay, "Kulağa safça gelebilir ama bence Jen'in güvenen ve sevgi dolu doğası oldukça takdire şayan" dedi.

Shelby omuzlarını silkerek, "Sen öyle diyorsan," diye cevap verdi. "Ben sadece kaçırılmasından ya da öldürülmesinden ya da her ikisinden de korkarım."

Zay ona sert bir bakış attı. O daha sonra pişman olacağı bir şey söylemeden ben araya giriyorum ve "Evet, Zay de aynı şey için endişeleniyordu" diyorum.

"Tanrı'ya inanmıyor musun?" Sera şok olmuş bir ses tonuyla Shelby'ye sorar.

"Dünyayı yedi günde yaratan, her şeye gücü yeten bir varlıktan mı bahsediyorsunuz? Umm, hayır. Üzgünüm ama bu saçmalık."

Sera araya girerek, "İnsan zihninin Yaratıcı'nın gerçek doğasını gerçekten kavrayabileceğini sanmıyorum. Ayrıca, ona Tanrı, Evren ya da Daha Büyük Bir Güç demenizin de bir önemi olduğunu sanmıyorum. Bence hepsi aynı şey."

"Ve sen bu sözde Büyük Güç'ün ona mesaj atacağını mı düşünüyorsun?" Yine gülüyor. En başta *Zay aramıştı. Tam bir inek.*

Ama belki de benim hakkımda doğru düşünen bir sığırdır. "Sanırım bunun mümkün olduğuna inanmak için gerçekten çaresizdim. O zamanlar işler pek de istediğim gibi gitmiyordu. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de bir mucizeye ihtiyacım vardı." Sera'ya dönerek ekliyorum: "Başka neye ihtiyacım var biliyor musun? Bu mavi ruh hallerinden bir tane daha. Ya da dört tane."

Mutfağa gider ve bir şişe suyla döner. "Her kokteyl için bir şişe su. Her şey dengeyle ilgili." Bir Terazi burcu olan Seraphina, tüm hayatının dengeyle ilgili olduğunu söylüyor.

Suyun kapağını kırıp yarısını tek seferde içiyorum, sonra Gabe'le nasıl flört edip şirinleştığımızı ve hatta öpüştüğümüzü anlattığım üzücü hikayemi tamamliyorum - sonra da dondurmanın üzerine, nişanlanmak üzere olduğu kız arkadaşını ve onu öğrendiğimi ekliyorum.

Zay sorar, "Onu öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü öldüreceğim. İnsanlara gizlice yaklaşmakta çok iyiyimdir.

Geldiğimi bile görmüyorlar."

Sera başını sallar. "Bu doğru. Biz çocukken annemizi sürekli korkuturdu."

"Bu boyda olmanın tek avantajı bu."

Shelby bir parmağını bacağına gezdiriyor. "Tek avantajı bu değil."

İğrençsin, Shelby. Pantolonunun içinde tut.

"Burcunun ne olduğunu merak ediyorum," diyor Sera, sanki bu bilgiye sahip olsaydı bir şekilde gerçeği öğrenebilirmiş gibi.

Shelby tekrar konuşur, "Dinle, Tanrı meselesini bir dakikalığına bir kenara bırakırsak, neden Gabe'e inanmıyorsun? Ya eski sevgilisi onları uygunsuz bir durumda görmeni *istediyse*?

durum?"

"Ve o bakmıyorken kıyafetlerini çıkarmayı mı başardı? Buna inanmıyorum."

"Benden ayrıldıktan sonra bir erkeği geri kazanmak istesem ben de tam olarak bunu yapardım." Zay'a dikkatle bakar.

"Not almalı mıyım?" diye soruyor, sesi biraz endişeli geliyor.

"Bu size kalmış, ama bilmelisiniz ki ben ayrılmam; ayrılmayı ben yaparım."

Psikopat, tek kişilik parti.

"Sonuçta birlikte olup olmamaları önemli değil," diyorum. "İşinden yeni ayrıldı ve belki de kız arkadaşından ayrıldı. Başka biriyle bir şeylere başlamadan önce kafasını toparlaması gerekiyor. Ayrıca benim deli olduğumu düşünüyor ve benim flört ön koşullarımdan biri de adamın benim deli olduğumu düşünmemesi."

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın," diyor Shelby, sesi hiç de bağışlanmak ister gibi çıkmıyor. "Ama gökyüzündeki bir tanrıyla mesajlaştığını düşünecek kadar saf bir insanın, böylesine inanılmaz bir bağlantı kurduğunu iddia ettiği adama biraz daha fazla güveneceğini düşünürdünüz."

"İnsanlara güvenmekten vazgeçtim," diyorum kuru bir sesle. Bu kadından hoşlanmıyorum. Yıpratıcı bir kişiliğe sahip, her şeyi bilen bir zalim. Bunu söyledikten sonra, haklı olabilir mi?

Otuz İkinci Bölüm

Gabe

"İşte geldik!" diyor emlakçım Harpeet Burman, Batı 45th Caddesi'ndeki zemin kattaki ofisinin kapısını açarken. Harpeet ve kocası Dev, oturduğum apartmanda benimle aynı katta oturuyorlar. Dev bir doktor, eşi ise yıllar içinde birkaç yüz kez karşılaştığım süper başarılı bir emlakçı. Kendi işimi kurmaya karar verdiğimde aklıma gelen ilk kişi oydu.

Hell's Kitchen'da bir dükkan açıyorum, burada yerleşik bir müşterim olacağını biliyorum, bazılarının hizmetlerim için bana ödeme yapacağını umuyorum. Ayrıca zaten bu civardaysam ailemi görmek için kolayca uğrayabileceğim. Doğrusu, Jen beni yeterince görürse Alexis konusunda ona yalan söylemediğimi anlayacağını da umuyorum. Konuşabilir miyiz diye mesaj atmayı denedim ama cevap vermiyor, bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum.

Harpeet, "Parke zeminler, çıplak tuğla, büyük pencereler, solunuzda mutfak alanı," diyor. "Zemin kat, hareket sorunu olan müşteriler için güzel."

"Doğru," diyorum, yavaşça odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Burası gerçekten çok güzel. Gerçekten açık ve havadar, yüksek tavanlı ve arkasında küçük bir basketbol potası var. Birkaç cam duvar koyup iki ofis yapabileceğimi hayal edebiliyorum, biri kendim için diğeri de ileride bir ortağım için. Resepsiyon için mükemmel bir alan ve küçük bir kanepesi var. "Maliyeti nedir?" Bütçemin kesinlikle dışında olduğunu bilerek soruyorum. *Basketbol potasından bahsetmiş miydim?*

"Bu birimle, bir yıllık kira sözleşmesi imzalarsanız, iki bin metrekare artı avluyu metrekare başına kırk dokuz dolara alırsınız. Yani mahalle ortalamasının biraz altında."

Bu çok garip. Böyle bir kirayı karşılayabilmemin imkânı yok. Birden, bundan sonra onunla karşılaşmamak için apartman koridorunda gizlendiğimi hayal ettim. Neden tanıdığım birini tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Yüzümdeki ifadeden bunu anlamış olmalı ki, "Biliyor musun... şimdi bu mekana girdiğime göre, buranın bir hukuk firması için uygun olduğundan pek emin değilim. Burası daha çok açık bir çalışma alanı isteyeceğiniz bir teknoloji start-up'ı havasında."

"İyi bir noktaya değindin. Kesinlikle mahremiyetten yoksun olurdu."

Başını sallayarak, "Sanırım daha rahat bir şey daha iyi olurdu." diyor. Tamam, belki de Harpeet ile çalışma konusunda haklıydım. Panosunu açtı ve başka bir bilgi sayfası çıkardı.

"Buradan birkaç blok ötede daha küçük bir yerim daha var. Ama bir fırının üstünde ikinci katta, yani benim gibi karbonhidrat bağımlısıysanız inanılmaz bir irade gücüne sahip olmanız gerekecek."

Kıkırdıyorum ve kâğıdı alıyorum, binayı tanıyınca göz kırpyorum. Salty Nuts'ın tam karşısındaydı. Yüzümü buruşturuyorum ve boğazımdan garip, istemsiz bir yipping sesi çıkıyor.

"Senin için değil mi? Sorun değil," diyor. "Size gösterebileceğim başka seçenekler de var. Ama bana neyi beğenmediğini söylersen yardımcı olurum."

"Ailemin barının karşısındaki sokakta," diyorum. "Ve onlar biraz ... şey, onlar ebeveyn, biliyor musun?"

"Başka bir şey söyleme," diye cevap veriyor. "Benim ebeveynlerim de... *ebeveynler*. Ama konumu ne olursa olsun, bu konuda hoşunuza giden bir şey var mı?"

Resimlere baktım. Bol ışık alan, geniş ahşap zeminli, resepsiyon için küçük ama aydınlık bir alan, iyi bir ofis olabilecek iki yatak odası, küçük bir mutfak, bir banyo ve arka tarafta bir teras var. Ve metrekare başına yıllık 38 dolar. Kesinlikle bütçeme uygun. Ama ailem her gün gelip gittiğimi görecek. Ve aniden gelenler korkunç olacak. Yine de, Jen orada. Ve fiyatı da uygun. "Neden bu kadar ucuz?"

"Zamana göre güncellenmemiş. Ayrıca klima da yok," diyor sayfaları çevirirken. "Ama bu mülk size gösterebileceğim en ucuz yer olacak. Kendi başınıza ve yeni bir hukuk alanında çalışmaya başladığınız için, bir süre masrafları düşük tutmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Her zaman pencere kliması taktrabilirsiniz."

"Evet, ama," diye duraksadım ve ağzımı açtım, "ailem."

Harpeet güler. "O kadar kötü, ha? Bir sonraki en ucuz yer, ailenizin karşısındakinden yaklaşık üçte iki daha pahalı. Bir fikir edinebilmeniz için sizi tüm bu yerlere götürmekten mutluluk duyarım."

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Benim işim bu," diyor. "Ayrıca, bunlardan bazılarına henüz girmedim, bu yüzden diğer müşteriler için onları kontrol etme şansım olacak."

Saat beşte, kendimi 47th Sokağı'ndaki ofiste, önümüzdeki otuz altı ay boyunca görüş alanım olacak olan The Salty Nuts'ın tabelasına bakarken buluyorum. Harpeet yanıma geliyor. "O kadar da kötü olmayacak."

"Bunu onlarla sadece geçerken tanışan kadın söylüyor."

"Evet, ama düşünsene, burayı kiralayarak yeterince para biriktireceksin ve daireni bırakıp onların yanına taşınmak zorunda kalmayacaksın."

Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

Jen

Alexis'i Gabe'in dairesinde çıplak gördüğümünden beri çok garip duygular içindeyim. Artık onu Byrne olarak düşünemiyorum çünkü Byrne benim için tamamen farklı biriydi. Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, sonsuza dek Gabe olarak kalacak.

Bu hisse geri dönelim. Vücudumun içindeymişim gibi hissetmiyorum. Ellerimden başlayarak parmaklarıma hareket etmelerini söylüyorum ve bunu yaptıklarında sanki başka birinin ellerine bakıyormuşum gibi oluyor. Tamamen uyuşmuş hissediyorum ve bu gerçeküstü.

Son iki günü evimin etrafında bir toz tavşanı kadar aktif bir şekilde yatarak geçirdim. Aslında daha az. Daha önce bir tanesinin yerde süzülüğünü gördüm ki bu benim yapabildiğimden daha fazla hareket demek. Bara hasta olduğumu bile söyledim. Bunun başka bir açıklaması yok: Depresyondayım.

Bunun bir kısmının Gabe ile ilgili olduğundan emin olsam da, kederimin büyük bir kısmı güven, insanlar ve Evrene olan inancım hakkındaki tüm inançlarımı yeniden düşünmem gerektiğini bilmek. Belki de ailem bu kadar kötü davranarak kibarlık ediyordu. Belki de sadece beni dünyaya hazırlamaya çalışıyorlardı. Kısa bir süre evi arayıp anneme yaptığı şeyin bu olup olmadığını sormayı düşündüm ama sonra muhtemelen bu olmadığını fark ettim. O sadece korkunç biri. Çoğu insan gibi.

Elbette Mary ve Joe, Sera ve Zay gibi istisnalar var. Ancak nüfusun geri kalanı benim geliştirmekte olduğum "güvenilmez" kategorisinde yer alacak. Terapiye paramın yetmemesi iyi bir şey çünkü terapistimin benim paramla satın almak için tatil evi bakmaya başlayacağından eminim.

Kendimi dairemden çıkmaya ve Broadway'deki sanat mağazasına yürümeye zorluyorum. Her gününü yağmur çamur demeden evinin önünde oturarak geçiren Afro-Amerikan yaşlı adam Francis'e el sallıyorum. El sallıyor ve sesleniyor, "Jenny, pek iyi görünmüyorsun. Ne var ne yok?"

"Hey, Francis," diye geri sesleniyorum. "Sadece başım ağrıyor. Senin için mağazadan bir şeyler almamı ister misin? Yeni bir tuval aldıktan sonra eve dönerken önünden geçeceğim." Francis eskisi gibi dolaşamıyor ve komşularının yardımına muhtaç.

"İki kırmızı elma lütfen," diyor. "Bulabildiğiniz kadar büyük olsun." Bana para vermek için elini cebine atıyor.

"Bugün elmaların benden, Francis."

"Çok minnettarım, genç bayan." Komşum, görgü kurallarının iyi bir komşu olma arzusu kadar doğal olduğu başka bir zamandan geliyor.

Sanat mağazasına giden beş blokluk yolu tam bir şaşkınlık içinde yürüyorum. On dakika da sürebilirdi, on saat de; tüm zaman algımı kaybettim. Çok zavallıyım.

Shay, mağazanın hipster sahibi, beni selamladı. "Bae, tost gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Varoluşsal bir kriz yaşıyorum, Shay," diyorum ona.

"Resim krizi

mi?" "İnanç

krizi."

"Yeteneklerinize olan
inancınız mı?" "İnsanlığa
inanç."

Kasanın arkasından çıktı. "Beni takip edin." Arka odaya doğru ilerlerken peşinden gidiyorum. Dev bir brandaya doğru yürüdü; cidden, 3 metreye 3 metre olmalı. "Bu senin için."

"Ne? Neden?" Ondan hiç bu kadar büyük bir tuval satın almamıştım. O cevap vermeden önce, "Bu kadar büyük bir şeyi karşılayamam, Shay" dedim.

Shay, "Dün gerçekten tuhaf bir şey oldu" demeden önce bana güzel bir gülümseme veriyor. "Dün dükkâna bir adam geldi ve bana içi para dolu bir zarf uzattı. Bana çalışmalarınızın büyük bir hayranı olduğunu ve bir dahaki gelişinizde istediğinizi seçebilmenizi istediğini söyledi."

Gabe olduğundan endişelenerek gözlerimi kısıtım. Ondan bir şey almayı reddediyorum. "Neye benziyordu?"

"Neden?" diye sorar. "Fark eder mi?"

"Evet. Hediye kabul etmek istemediğim bir adam var."

"Sapık gibi mi?"

Eğilerek dedim ki, "Bir yalancı gibi. Ve muhtemelen bir dolandırıcı." "Peki, neye benziyor?"

"Uzun boylu, fit, siyah saçlı, yıkıcı derecede yakışıklı, yumuşak, öpülesi dudaklar, günlerce içinde kaybolabileceğiniz gözler..."

Shay başını sallayarak, "Anlıyorum. Endişelenmeyin çünkü gelen adam hiç de Bu."

"İrlanda aksanlı yaşlı bir adam mı?"

"Hayır."

"Tamam, sadece kim olduğunu söyle."

Başını sallar. "Yapmayacağıma söz verdim."

Omuzlarımı düşürerek yalvarıyorum, "Sadece küçük bir ipucu? Ufacık bir tane?"

"Üzgünüm. Yapamam." Shay ana dükkâna geri dönerken yolu gösteriyor ve Boya. "Şimdi istediğinizi seçin ve yaratın."

Sonraki bir saatimi sepetimi doldurarak geçirdim. Satın aldıklarımla kasaya geldiğimde neredeyse heyecanlıydım. Bu resim suluboya ve akrilik olacak, böylece tuval üzerinde gerçek bir derinlik oluşturabileceğim.

Shay her şeyi paketledikten sonra, "Bu tuvali daireme nasıl götüreceğim?" diye soruyorum.

Üzerindeki boyacı önlüğünü çözüyor ve "Seninle eve kadar yürüyeceğim. Birlikte idare edebiliriz."

Ben içeri girip Francis'e bir torba kırmızı elma alırken Shay Kırmızı Elma'nın dışında bekliyor. Sonra birlikte altı blok yürüyerek daireme dönüyoruz. Francis de bana katılıyor ve son blok için malzeme çantalarımı taşıyor.

Tuvali dört kat merdiven çıkarak daireme getirdiğimizde, boyamaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Tüm tuvali siyahla astarlıyorum; ardından koyu mor, kahverengi ve koyu gri tonlarında başyapıtımı yaratmaya başlıyorum. Otuz saat boyunca aralıksız uyanık kalıyorum, sadece tuvaleti kullanmak için zaman ayırıyorum. Bir robot gibi çalışıyorum, özüm tamamen bedenimin dışında. Ellerimin farklı fırçaları aldığını ve boyaları sıkıldığını görüyorum ama bunu yapan ben değilmişim gibi hissediyorum.

İşteki ikinci günümün sabah erken saatlerinde nihayet uykuya dalıyorum. Uyanmadan önce tam on iki saat boyunca dışarıdaydım. Ve uyandığımda, ne yarattığımı görmek için aceleyle resmime bakıyorum. Gözlerim resme takılır takılmaz duruyorum. Küçük bir fırçayla otuz saatimi sadece boyumun iki katı ve enimin üç katı bir tuvali boyamak için harcadım - tamamen siyah.

Tek bir hıçkırık çıkarıyorum, bir pint dondurma alıyorum, sonra iki gün daha kalacağım yatağa geri götürüyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Gabe

"Normal bir insan gibi Staples'a gidemez miydin?" İkimiz de U-Haul'un arkasında bekleyen antika kiraz ağacından yönetici masasına bakarken Terrell soruyor. Onu boşaltmamız gerekecek, sonra da bir şekilde dar merdivenlerden yeni ofisime çıkarmayı başaracağız. Masayı Brooklyn'deki bir emlak müzayedesinden, eski zamanlardan kalma bir hukuk bürosunu andıran uyumlu kitaplıklarla birlikte satın aldım. İlk görüşte aşktı, tıpkı benimle hala konuşmayan bir sanatçı/garsonla olduğu gibi. Annem Jen'in geçen haftanın çoğunda hasta olduğunu söyledi ki bu beni gerçekten endişelendiriyor.

Şu anda akşamın erken saatleri ve muhtemelen barda müşterilere hizmet etmek için koşuşturuyordur. Onu çok özlüyorum. Gerçek hayatıma başlayacağım için ne kadar heyecanlı olsam da, bıraktığımız yol içimi kemiriyor.

Son birkaç gündür burayı fırçalayarak dikkatimi dağıtıyorum. Ciara'nın "mükemmel klasik beyaz" olduğu için almamı söylediği beyaz renkte iki kat yeni boya bile yaptım. Jen aklıma gelene kadar tamamen enerjik oluyorum, ki bu birkaç dakikada bir oluyor. O zaman sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum.

Fırının kapısı açılıyor ve taze ekmek kokusu, kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan bir kadınla birlikte dışarı çıkıyor. Muhtemelen büyük ve pahalı ofisi tercih etmeliydim çünkü fırın kokuları ve caddenin karşısındaki garsonla birlikte burası beni bütün gün Longingsville'de tutacak.

"O şeyi kamyona nasıl koydun?" Terrell bana yeni aldığım süslü mobilyaları göstererek soruyor. Hâlâ takım elbisesini giyiyor, iş günü bittiğinde bana yardım etmek için doğruca ofisten gelmiş. İşte bu iyi bir arkadaş.

"Yüklememe yardım edecek adamları vardı," diyorum başımı kaşıyarak. "Ama bunu biz hallederiz, değil mi? Biz iki erkek adamız." Ona bakarak ekliyorum, "En azından ben öyleyim."

Terrell kaşlarını kaldırarak, "Senin için fitik olma riskini almamı istiyorsan bu şekilde oynamamalıydın" der.

"Eğer bir erkek alırsa, buna himnia denir," diyorum ve sonra kendi şakama kıkırdıyorum.

"Bu çok üzücü dostum," diyor bana. "Şimdiden baba şakalarına başladın ve bir kız arkadaşın bile yok."

"Yooohooo!" diye sesleniyor annem sokağın karşısından. "Merhaba, komşu!!! Ve Terrell! Gelin bana biraz sevgi verin! İkiniz de!"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra Terrell'la birlikte acele edip bekleme hareketini yapıyoruz, böylece trafiğin arasından geçip bara gidebiliyoruz. "Merhaba anne."

Beni görmezden gelerek Terrell'in yanağına kocaman bir öpücük konduruyor. "Nasılsın Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı? Yaşlı adama söyleme ama seninle kaçma teklifim hâlâ geçerli."

Terrell bir kahkaha atarken ben inliyorum, "Moommmm! Hayır."

"Ne? Herkes iyi bir iltifattan hoşlanır," diyor ve hangi kavunu alacağına karar verir gibi Terrell'in pazularını sıkıyor. "Hâlâ iyi bir mücadele veriyorsun, değil mi?"

"Evet, bu adamı ofisteki ekibime katmaya çalıştım ama o tek başına devam etmek istedi."

Ön kapı açılıyor ve babam kafasını dışarı çıkarıyor. "Mary, tek kollu bir kağıttan daha meşgulüm.

askı. Çocuğu taciz etmeyi bırak ve buraya geri dön." Duraklıyor ve diyor ki, "Merhaba, Terrell. Sapık karım için özür dilerim."

"Merhaba, Bay Daly."

Babam başını geriye çekip bir parmağıyla Terrell'ı işaret ediyor. "Ah! Bu konuda ne demiştim Bay

Daly işi mi?"

"Doğru. Üzgünüm, Joe."

Pencereden Jen'in bir tepsi bira taşıyarak bir kabine doğru koştuğunu görüyorum. Onu görünce kalbim sıkışıyor. Anneme soruyorum, "Sizden bir bebek arabası ödünç alabilir miyim?"

"Elbette aşkım," diye cevap veriyor Terrell'ın koluna girip bizi içeri götürürken. "Muhtemelen açlıktan ölüyorsunuzdur. Biraz güveç ya da balık ve patates kızartması ister misin?"

"Belki sonra," diyorum. "Ceza almadan önce U-Haul'u taşımam gerekiyor."

"Tamam," diye cevap veriyor.

Kapıdan geçerken, içinde dört kase güveç olan bir tepsi taşıyan Jen'e neredeyse çarpıyordum. "Tüh, özür dilerim," diyorum ona.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor ve göz teması kurmadan yoluna devam ediyor.

Arabayı almak için aceleyle depoya giderken kalbim yüzme havuzundaki bir piyano gibi batıyor. Geri döndüğümde sipariş alıyordu ve ön kapıya ulaşmam için geçen süre boyunca başını kaldırıp müşterilerine bakma zahmetine bile girmede. Hay aksi. Gerçekten batırdım. Artık Şeytan Kadın olarak tanınacak Alexis'in de yardımıyla.

Tüm ofis mobilyalarını üst kata çıkarmak ve kurmak yaklaşık iki saat sürüyor. Sonunda barda yemek yiyen birkaç adamı, hesaplarını ödemeyi teklif ederek masayı yukarı çıkarmamıza yardım etmeleri için işe aldım. Kesinlikle buna değdi. İşimiz bittiğinde terden sıırsıklam olmuştum ve Terrell bana o kadar sinirlenmişti ki hâlâ arkadaş olduğumuzdan emin değilim. En azından gecenin geri kalanı için. "Sana akşam yemeği ve içebileceğin kadar bira ısmarlayabilir miyim?" diye sordum.

"Bu iyi bir başlangıç olur."

Gülümseyerek ona dedim ki, "Sen bara git. Ben kapıyı kilitleyip kamyonu ailemin yükleme alanına taşıyacağım.

Birkaç dakika sonra meyhanenin arka kapısından içeri giriyorum ve Terrell'ı pencere kenarındaki bir masada otururken bulmadan önce elimi yüzümü yıkıyorum. Akşam yemeği telaşı sona ermişti ama hâlâ televizyonda maç izleyen ve hoparlörlerden The Dubliners çalan iyi bir içki kalabalığı vardı. Ben oturur oturmaz Jen elinde bir defter ve kalemle yanıma geliyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Merhaba Jen, bu arkadaşım Terrell," diyorum.

Ona dostça bir gülümseme veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sonra gülümsemesinin solmasına izin vererek bana döndü, gözlerinden buz akıyordu.

"Başlangıç olarak bir bira ister misin?"

"Biliyor musun? Sen meşgulsün, ben kendime yardım ederim." Defteri kapatıyor ve "Kulağa hoş geliyor." diyor.

Bununla birlikte, uzaklaştı. Terrell bana "*Oh be!*" der gibi bakınca içim daralıyor. *Çıldırılmış!* bakışı. Bu konuda konuşmak istemediğim için kabinden kayarak çıkıyorum. "Su ve bira?"

Ona sordum.

Bana neler olduğunu sormayacak kadar bilgili görünerek başını sallıyor.

Bölüm Otuz Beş

Jen

Mary bana Gabe'in caddenin karşısında bir ofis kiraladığını söyledi, ki bu da onu unutmamı kolaylaştırmayacak. Onunla tanıştığımndan beri duygularım alt üst oldu ve daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Dev siyah tablom şu anda dünyamda her şeyin yolunda gitmediğini sürekli hatırlatıyor. Evet, iki tablo sattım ve sevdiğim bir işim var ama yine de içimi dolduran bu hüzünden kurtulamıyorum. Ayrıca, bir zamanlar sahip olduğum sanatsal becerilerimi de kaybetmiş gibiyim-kanıt için dev siyah tabloya bakın.

Bu gece Gabe'i görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama isteklerimin aksine, gözlerim ona çekiliyor. Yorgun, pasaklı ve kirli görünüyor, peki bunu neden bu kadar çekici buluyorum? *Kendini toparla, Jen.*

Mary hafifçe kolumu dürtüyor. "Patateslerin patlamış gibi görünüyorsun."

Bu da ne demek oluyor? Ona bunu soran bir bakış attım.

"Düşüncelerin düşünceleri besliyor gibi görünüyorsun ve onların arasından yolunu göremiyorsun." Başımı sallayarak onaylıyorum, "Düşüncelerim var."

"Byrne'ım hakkında, şüphesiz," diyor kendinden emin bir tavırla.

"Bu erkek sorunundan daha büyük bir şey, Mary," diyorum ona.

"Bırak onu. Bırak yardım edeyim."

Üzerime bir ağırlık çökerken omuzlarım çöküyor. "Hayatım boyunca hep çok iyimser ve çok azimli oldum - çoğu zaman hayatın bana çürük limonlar vermesine rağmen. Benim olayım buydu, her şeyin en iyisini yapan bir kızdım, herkesin içindeki iyiliği görürdüm. Umudum vardı. Ama şimdi bunların hepsi gitmiş gibi görünüyor ve geri alamayacağımdan korkuyorum. Ama aynı zamanda geri almak isteyip istemediğimden de emin değilim çünkü belki de en kötüsünü beklersem hayat daha kolay olacak. Bu kadar sık hayal kırıklığına uğramayacağım."

"Bazen hayat sizi bunaltabilir ve özünüzde kim olduğunuzu unutursunuz. Tanrı'nın Ülkesi'nden buraya ilk geldiğimizde buna benzer bir şey yaşadığımı hatırlıyorum. Buraya gelirken Amerika'nın tüm dualarıma cevap olacağından o kadar emindim ki. Yeni bir başlangıç, çocuklarımıza memleketlerinde bildiklerinden daha fazlasını verme şansı. Ama buraya geldiğimizde her şey çok hızlı ve farklıydı. Kalçamda iki asayla metro ve otobüslerde nasıl dolaşacağımı zar zor biliyordum." Yüzündeki ifadeden zihninde oraya geri döndüğünü anlayabiliyorum. "Joe bir çatı kaplama şirketine işe girdi, böylece burayı satın almak için para biriktirebildik. Her gün şafaktan gün batımına kadar çalışıyordu ve bundan nefret ediyordu. Yüksekten nefret eder. Ben de onun bütün gün orada olması fikrinden nefret ediyordum. Ödümü koparıyordu. Gençtim, çok yalnızdım ve buraya taşınmakla hayatımızın en büyük hatasını yaptığımızdan kesinlikle emindim."

"Bunu ne değiştirdi?"

"Joe yaptı. Bir gece eve yorgun ve terli bir adam gibi kokarak geldi, bütün gün kızgın güneşin altında çatıda çalışmaktan cayır cayır yanmıştı. Üç tekerlekli bir araba kadar parasızdık. El arabası değil ama dört tekerlekli olması gereken türden bir araba."

Başımı sallıyorum ki daha fazla dikkati dağılsın.

"Ama ıslık çalıyordu, her şeyden önce." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Tanrım, bu beni çıldırttı çünkü haftalardır keyfim yerinde değildi. Ne hakkında ıslık çaldığını öğrenmek istedim. Ve o ne dedi biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum.

"Dedi ki, 'Sen, Ciara ve Byrne her gece eve döndüğünüzde nasıl iki kuyruklu bir köpek kadar mutlu olmayabilirim?'"

Bu hikâye ne kadar tatlı olsa da bana hiç yardımcı olmuyor. "Bu çok hoş," diyorum ona.

Mary ensesini ovuşturuyor, sonra başı ağrıyormuş gibi başını iki yana eğiyor. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sanırım biliyorum. Joe ıslık çalıyordu çünkü sevdiği bir ailesi vardı. Ama benim öyle bir ailem yok, Mary. Aslında, büyükannem ve büyükbabam dışında, beni seviyor gibi görünen bir ailem hiç olmadı. Olsa bile, beni olduğum gibi kabul etmedikleri kesin."

"Ama yapacaksın. Masaları toplamam gerekirken burada seninle oturduğumdan eminim." Elimi okşadı. "Herkes hayatında, önünde gri gökyüzünden başka bir şey olmadığını düşünmesine neden olan düşük bir noktadan geçer." Sanki büyük bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi yaklaşıyor. "İçimden bir ses Byrne'e doğru gidersen bunu bulacağını söylüyor. Güneşi tekrar görmene yardım edebilir. Bundan eminim."

"Bilmiyorum. Onun ve benim düşündüğüm kadar uyumlu olduğumuzu sanmıyorum." "Peki neden değil?"

"Sadece bir his," diyorum, bana kaçık dediğini ya da onu çıplak bir Alexis'le yakaladığımı söylemek istemiyorum. İstedğim son şey büyük bir olay çıkması ve eğer bir şey söylersem bunun olacağından oldukça eminim. "O kadar da ortak noktamız olduğunu sanmıyorum."

Mary'nin omzunun üzerinden bakıyorum ve Gabe'in iki boş bira bardağıyla bara doğru gittiğini görüyorum, muhtemelen onları yeniden doldurmak için.

"Masa dördü temizlesem iyi olacak." Boş bir tepsi, sprey şişesi ve bir bez alıp ters yöne doğru ilerliyorum.

Gecenin geri kalanında Gabe'den uzak durmayı başardım. Sanırım bu onun için sorun değil çünkü arkadaşıyla birlikte ayrılırken hoşça kal demiyor. Gitmeden önce masaya bir yirmilik bırakıyor ki bu çok saçma çünkü ona servis bile yapmadım. Parayı Mary'ye veriyorum ve "Oğlun bunu bıraktı." diyorum.

"Sevgilim," diyor, "buna bahşiş denir. Bu senin için."

Önlüğümü çıkarmadan önce ona "Sende kalsın," diyorum ve ekliyorum, "Yarın görüşürüz." Biraz yüzünü buruşturuyor ve gözlerini kapatıyor.

"İyi misin?"

"Sadece başım ağrıyor. Nasırlarımdan kurtulduğumda iyi olacağım."

Gülüyorum ve hala ılık olan akşamda kapıdan çıkmadan önce ona hızlıca sarılıyorum. Joe peşimden koşarak gelmeden önce fazla uzaklaşmamıştım.

"Jenny, geri dön! Ve lütfen acele et!" Sesi paniklemiş gibi geliyor.

Arkamı dönüp bara doğru koştuğumda Mary'nin yerde yattığını gördüm. "Ne oldu?" Aceleyle yanına giderken sordum.

"Bilmiyorum. Seslendiğini duydum ve sonra bir çarpma sesi geldi. Yanına gittiğimde çoktan yere düşmüştü."

Konuşurken bir yandan da karısının elini okşuyor.

Telefonumu çıkarıp 911'i arıyorum ve operatöre neler olduğunu anlatıyorum. Şöyle sorular

soruyor,

"Nefes alıyor mu? Seni duyabiliyor mu? Kanaması var mı?"

Joe'nun yüzü solgun ve korkmuş bir hal alırken elimden geldiğince cevap veriyorum. "Evet, nefes alıyor ama çok sık. Bilinci tamamen kapalı gibi görünüyor ve muhtemelen bara çarptığı için kafasında oluşan yarıktan kan akıyor."

911 operatörünün sesini hoparlöre verdim ve emirlerini yerine getirmeye başladım. "Temiz bir sargı getirin ve başına baskı uygulayın. İç kanama ihtimaline karşı boğulmaması için boynunu hafifçe kaldırın." Ve son olarak, "Sıkı durun, ambulans birazdan orada olur."

Joe ve ben sessizce oturuyoruz, Mary'yi kucaklıyoruz ve beklerken görevlinin talimatlarını takip ediyoruz.

Mary her zaman bir hareket bulanıklığı ve bu tamamen animasyon eksikliği onu o kadar kendine benzemeyen bir hale getiriyor ki onu zar zor tanıyabiliyorum.

Joe'ya baktığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum. "O benim dünyam," diyor. "Bütün dünyam." Sonra yüzünü öpmeye başlıyor ve yalvarıyor: "Mary, aşkım, uyan, olur mu? Joe'na geri dön. Sana ihtiyacım var sevgilim. Lütfen."

Ambulans birkaç dakika sonra geliyor ve ben iki sağlık görevlisinin işe koyulmasını izlerken vücudumu korku kaplıyor. Çok geçmeden Mary'yi sedyeye bağladılar ve dışarı çıkarıyorlar. Orada öylece yatarken o kadar küçük ve solgun görünüyor ki, sanki artık gerçekten burada değilmiş gibi.

Joe bana baktı ve anahtarları uzattı. "Jen, tatlım, ben onunla gideceğim. Kapıyı kilitler misin? Benim için Ciara ve Byrne'ü ara." Sonra sağlık görevlilerinden birine "Hangi hastane?" diye sorar. "Mount Sinai West," diye hızlı bir cevap gelir ve sonra giderler.

Sokakta durdum ve tam bir şok içinde ambulansın uzaklaşmasını izledim. Mary az önce bana hayat ve aşk hakkında bilgece tavsiyelerde bulunuyordu ve şimdi hastaneye doğru yola çıktı. Uyuşmuş bir şekilde bara geri dönüp kapıyı arkamdan kilitledim.

İkinci evim gibi hissetmeye başladığım boş odaya bakarak ağzımı açıp dua ediyorum: "Sevgili Tanrım, seninle nasıl bir ilişki içinde olduğumuzdan emin değilim ama şu anda gerçekten bir iyiliğe ihtiyacım var. Mary'nin yanından ayrılmamanı ve onu tekrar iyileştirmeni istiyorum. Lütfen. Joe'nun ona ihtiyacı var, çocuklarının ona ihtiyacı var ve lanet olsun, benim de ona ihtiyacım var. O yüzden lütfen, bir daha hiçbir duama cevap vermezsen bile, buna gerçekten ihtiyacım var."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Gabe'i arayıp ona olanları anlatmalıyım.

Otuz Altıncı Bölüm

Gabe

Telefonum çaldı ve ilk düşüncem umarım Jen'dir oldu. İkincisi ise Jen olamaz. Barda bana bakmadı bile, bu da son birkaç saat içinde fikrini değiştirmiş olmasını imkânsız kılıyor. Televizyonun sesini kapatıp sehpadan telefonumu alıyorum ve onun adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonunda her şeyi düzeltmek için bir şans. Umarım. "Alo?"

"Gabe, ben Jen," diyor titrek bir sesle. "Baban seni aramamı istedi. Mary düştü ve başını çarptı. Onu uyandıramadık, biz de 911'i aradık. Onu Mount Sinai West'e götürdüler."

Nabzım hızlanmaya başlarken ağzım tamamen kuruyor. Sanki bilmek bir şekilde işleri düzelterekmiş gibi, zihnim her ayrıntıyı bilmek için umutsuz bir ihtiyaçla doluyor. "Nasıl? Ne zaman?"

"Sadece birkaç dakika önce. Ne olduğunu görmedim. Daha yeni çıkmıştım ki baban beni almaya geldi," diyor tiz bir sesle. "Başını çok sert çarpmış olmalı çünkü alnında kötü bir yara var."

Ayağa kalkıp ön kapıya koşuyorum, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp bir çift makosen ayakkabı giyiyorum. Jen ambulansın nasıl hemen geldiğini ve babamın annemle birlikte gittiğini anlatmayı bitirdiğinde koridorun yarısına gelmişim. İşe yaramayacağını bildiğim halde asansörün aşağı düğmesine defalarca basıyorum.

"Baban kız kardeşini aramamı istedi ama numarasını bilmiyorum."

"Ben ararım."

"Tamam, teşekkürler," diyor Jen. "Gabe? Hastaneye gelmemin bir sakıncası var mı? Aileden olmadığımı biliyorum ama-"

"Elbette, seni orada istiyoruz," diyorum ve asansör kapıları nihayet açıldığında rahat bir nefes alıyorum.

Açık.

Bağlantıyı kesmeden önce "Yakında görüşürüz," diyor.

Kaldırıma çıkıp telefonum iyi çekmeye başlayınca Ciara'yı arıyorum. Sesi uykuyla geliyordu. Ama ona neler olduğunu anlatır anlatmaz alarma geçiyor ve cevaplayamadığım sorularla doluyor. "Patrick bu gece gece vardiyasında, o yüzden yan odaya gidip Bayan Stein'ın gelip çocuklarla kalıp kalamayacağına bakacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Her şeyi ben hallederim ve eğer oraya gidemezsen seni bilgilendiririm," diyorum bir taksi çağırırken.

"Byrne, sence ..." Cümlesini bitirmek yerine hıçkırarak ağlıyor. "Annem bir savaşçı Ciara. Sorun ne olursa olsun, onu yenecektir."

Telefonu kapattıktan sonra yavaşan taksiye bindim. Taksiciye gideceğim yeri söyledikten sonra, trafikte yolumuza devam ederken çaresizce arka koltukta oturuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve çocukluğumdan beri ilk kez dua etmeye başlıyorum.

Acil durum kapısından aceleyle geçip masaya çıktım ve etrafta babamı aradım ama bulamadım.

onu görmek. Yorgun görünümlü bir hemşire evrak işleriyle uğraşırken başını kaldırıp "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar. "Annem az önce ambulansla getirildi. Mary Daly." Çizelgeyi kontrol etti ve bana gidip oturmamı söyledi ki bu yapmak istediğim son şeydi. "O iyi mi?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum. Birkaç dakika önce buraya geldi. Şu anda bazı testler yapıyorlar." "Babam da onunla geldi. Onu görme şansım var mı?" Elimi gözyaşlarımın arasında gezdirerek Saç.

"Ona burada olduğunu haber vereceğim. Bana rahatlatıcı bir gülümseme sunuyor. "Adın ne senin?" "Byrne."

"Tamam Byrne, lütfen otur. Birazdan biri çıkar."

Yapabileceğim daha fazla şey olmasını dileyerek başımı sallıyorum. Böyle bir zamanda beklemek dayanılmazdır. I

Ciara'ya burada olduğumu bildirmek için mesaj attım ama henüz bir haber yoktu. Sonraki birkaç dakikayı otomatların yanında volta atarak ve kendime sakinleşmem gerektiğini söyleyerek geçiriyorum. Omzuma bir dokunuş hissediyorum ve babamı ya da hemşireyi görmeyi umarak dönüyorum. Onun yerine Jen geldi, yanakları gözyaşlarıyla boyanmıştı.

Hiç düşünmeden onu kucaklamak için kendime çektim ve beni rahatlatan bir şekilde o da bana sarıldı, kollarını belime sıkıca doladı. Sonunda sesimi bulmayı başardığımda, "Geldiğin için teşekkürler" dedim.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Keşke ne olduğunu ve iyi olup olmayacağını bilseydim," diyorum ona.

Jen yatıştırıcı bir hareketle sırtımı ovuyor. "Keşke senin için bazı cevaplarım olsaydı. Ben ayrıldığımda tam bir Mary modundaydı ve bana bir sürü annelik tavsiyesi veriyordu. Başının ağrıdığını ama önemli bir şey olmadığını söyledi ve iki dakika geçmeden ..." Sözleri boğazında düğümleniyor.

"Sen yanıdayken bilinci yerine geldi mi?" Ben sordum.

Başını sallayarak, "Hayır, özür dilerim. Kafasını gerçekten çok sert çarpmış olmalı. Çok fazla kan vardı." Hemen ardından, "Ama solunumu durmadı ve sağlık görevlisinin nabzının sabit olduğunu söylediğini duydum, yani bu iyiye işaret, değil mi?" diye soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "Eminim öyledir."

"Sana bir şey getireyim mi? Su ya da kahve?"

"Ben iyiyim, ama vardiyanızdan sonra çok yorulmuş olmalısınız, bir de bu..." Oturacak bir yer bulmak için etrafıma bakındım. Elini tutarak onu duvara dayalı birkaç sandalyeye götürüyorum ve oturuyoruz. Yine de elini bırakmıyorum. Elini tutuyorum, şu anda onun dokunuşunun verdiği güvene ihtiyacım var.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ikimiz de gözlerimizi babamdan bir iz var mı diye dört açıyoruz ama babam dışarı çıkmıyor. Jen bana bakıyor ve "Birbirini senin annen ve baban kadar seven iki insan tanımadım" diyor.

Ona hüznümlü bir gülümseme veriyorum. Babamın yalnız kaldığını düşününce boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. "Çoğu zaman birbirlerini delirtiyorlar."

"Ama her zaman sevgiyle" diyor. "İnanın bana, birbirleriyle şakacı bir şekilde tartışan insanlarla ciddi insanlar arasındaki farkı biliyorum."

Başımı sallayarak ona, "Bu yüzden iyi olması gerekiyor. Babam o olmadan hayatta kalamaz. onu.

" Jen bana "O sert biri" dedi.

"Geçten de öyle," diyorum küçük bir kıkırdamayla. "Özellikle de bu kadar küçük biri için."
Herçek Hemşire ayağa kalkıp etrafına bakınırken kalbim duracak gibi oldu.
Beni ara. Ama aramadı. Bazı formları doldurması için başka bir hastayı bankoya çağırıyor. Ciara kontrol etmek ve Bayan Stein'a ulaşamadığını ve Patrick'in eve erken dönmeye çalıştığını bildirmek için telefon ediyor.

Jen'le ilişkimiz hakkında konuşmayı denemek istiyorum (ya da aramızdakine ne dersiniz deyin) ama şu an uygun bir zaman gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açmaktan korkuyorum çünkü üzülmesini ve gitmesini istemiyorum. Şu anda sadece onunla birlikte olmaya ihtiyacım var. Burada onunla oturmak bana bir umut ışığı varmış gibi hissettiriyor. "Jen?" Bir süre sonra söyledim.

"Öyle mi?"

"Burada olmana gerçekten çok sevindim." "Ben de."

Bir noktada omzumda uyuyakalıyor. Yanağımı başının üstüne bastırıyorum, yanımda olmasının sıcaklığını ve rahatlığını hissediyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, ama uyanık kalmak için savaşıyorum, annemin yaşaması için dua ediyorum ve babamın yakında iyi haberlerle ortaya çıkmasını umuyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Jen

Bize katılmak için dışarı çıkan Joe tarafından sarsılarak uyandırıldım. Gabe ve ben ona sarılmak için ayağa fırladık. Joe korkunç görünüyordu ve o kadar bitkin görünüyordu ki ayakta zor duruyordu. Gabe onu bir sandalyeye oturtuktan sonra "O nasıl?" diye soruyor.

Babası başını sallayarak cevap veriyor: "Tomografinin sonucunu aldılar ve beyninde anevrizma yırtılmış. Şu anda onu ameliyata hazırlıyorlar."

"Doktor ne dedi baba? İyileşeceğini düşünüyorlar mı?"

Joe başını sallar. "Bilmiyorlar, evlat. Oraya girip kanamayı durdurmaları gerektiğini söylüyorlar, sonra da beklemeye başlıyorlar." Etrafına bakınır ve "Ciara burada mı?" diye sorar.

Gabe ona, "Patrick işten çıkana kadar beklemek zorunda," der.

"Neden gidip çocuklarla kalmıyorum?" diye sordum. "Böylece o da burada ikinizle birlikte olabilir." "Bunu bizim için yapar mısın?" Joe elimi tutmadan önce sordu. Ben başımı sallayınca, "Ben

Sanırım anlıyorsun. Wain'leri seviyorum ama onlar da olabildiğince vahşiler ve babaları eve gelmeden uyanırlarsa sayıca bire dört üstün olursunuz."

"Her şey yoluna girecek," diyorum. "Cumartesi gecesi bardan daha kötü olamaz." "Çok daha kötü," diyor Gabe yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

Joe, "Ama eminsen teklifini kabul edeceğiz," dedi ve ekledi, "Sen iyi bir kızsın Jenny."

Sesim çatlarken ona "Seni ve Mary'yi seviyorum," diyorum. "Kendi ebeveynlerimi seçme şansım olsaydı, tıpkı sizin gibi olanları seçerdim."

Gabe'i Ciara ile telefonda konuşurken duydum. Ona son gelişmeleri anlatıyor ve hemen gelebileceğimi söylüyor. Telefonu kapattıktan sonra, "Patrick birkaç saat içinde evde olacak, o yüzden o kadar yolu boşuna gitmene gerek olmadığını söyledi," diyor. Sonra bana "Biraz daha kalabilir misin?" diye sordu.

"Başka bir yerde olmak istemezdim," diyorum ona dürüstçe.

Doktor kısa bir süre sonra dışarı çıkıyor ve bize Mary'yi almaya hazır olduklarını söylüyor. "İşlem en az iki saat sürecektir ve sonrasında dördüncü kattaki cerrahi koğuşuna nakledilecek. Aile üyeleri için bir uyku odamız var. Resepsiyona sorun, sizi yukarı çıkarırlar." Sonra da gitti.

Joe çok bitkin görünüyordu, uzanıp elini tuttum. "Sana bir yatak bulabilir miyiz diye bakacağım." Minnetle gülümsüyor. "Teşekkür ederim, hayatım. Sanırım yatarsam daha iyi dua edebilirim.

aşağı."

Kalkıp resepsiyonistle konuştum ve Joe için bir yatak istedim. Bekleme odasına geliyor ve Joe'ya sempatik bir gülümseme veriyor, "Hepinizi yukarı çıkarayım da biraz uyuyun."

"Babamı alabilirsin. Ben burada kalıp bekleyeceğim," diyor Gabe.

Hemşire ona şöyle bir bakar ve başını sallar. "Uyumasanız bile uzansanız iyi olur. Bilgisayara gireceğim, böylece ameliyat ekibi sizi nerede bulacağını bilecek. Böylece sizi güncellemek için farklı yerlerde arama zahmetinden kurtulurlar."

Çok yorgunum, düşmek üzereyim ve Gabe'in de aynı durumda olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden hemşirenin bizi asansörlere götürmesine izin veriyoruz. Bizi dördüncü kata çıkarıyor ve nöbetçi hemşireye Mary Daly'nin akrabaları olduğumuzu ve bir gelişme olduğunda uyku odasında olacağımızı söylüyor.

Dördüncü kattaki hemşire bilgisayarına bir şeyler yazdıktan sonra, "Az önce çarşafıları değiştirdim, artık gidebilirsiniz," diyor. Sonra gülümseyerek ekliyor: "Mary'nin cerrahının Dr. Shepherd olduğunu görüyorum. Benim annem olsa onu isterdim."

Uyku odası penceresiz ve bir ranza seti olan küçük bir alan. Yani iki yatak. Joe ve Gabe'e aceleyle, "Siz ikiniz dinlenin, ben dışarıda bekleme odasında oturacağım" diyorum.

Gabe elimi tutuyor ve tek bir kelime söyleyerek beni peşlerinden sürüklüyor. "Saçmalık." Sonra babasına "Sen üst ranzayı al, Jen'le ben altta yatarız" dedi. Ne?

"İyi düşündün evlat. Tatlı Mary'mi tekrar öpmeden üst ranzanın çöküp beni gözleme gibi dümdüz etmesini hiç istemem."

Gabe, üst ranzaya çıkan merdivene tırmanırken babasının arkasında duruyor. Sonra sürünerek alt ranzaya giriyor ve elini bana uzatıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum bir şekilde kelimeleri zorlayarak.

"Sana ihtiyacım var Jen," diyor Gabe, sesi o kadar acılı geliyor ki artık onunla aynı yatağı paylaşmanın bana ne yapacağını sorgulamıyorum. Kesin olan bir şey var ki, o yanımdayken uyuyabilmemin hiçbir yolu yok.

Uzanır uzanmaz Gabe beni kollarının arasına alıyor ve kaşıklıyor. "Teşekkür ederim Jen. Çok teşekkür ederim," diye fısıldıyor uykuya dalmadan önce.

Kollarının beni sarmasının, sıcak nefesini boynumda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Hiçbir şey bu an kadar doğru hissettirmemişti. Gözlerimi kapatıp hayatımın en derin uykusuna dalmam otuz saniyeden fazla sürmüyor.

Gözlerimi kapattıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Bildiğim bir sonraki şey, kapının çalındığı. Kapı açıldığında mağarayı andıran odanın içine ışık doluyor ve bir hemşire, "Bayan Daly ameliyattan çıktı ve onu post-op'a aldılar. Doktor birazdan gelip size bilgi verecek."

Tanrı'ya şükür, Mary kurtuldu.

Joe, "İşte benim kızım, sen halledersin" demeden önce bir hıçkırık salıverir. Gabe ekler, "Hadi anne. İyi olacaksın. İyi olmak zorundasın."

Hepimiz karanlık odada yatmaya ve yeni haberler beklemeye devam ediyoruz. Tekrar uykuya dalıyorum, ama sessiz bir teşekkür duası etmeden önce değil.

Yüce Tanrım, Mary'ye yardım ettiğin için teşekkürler. Lütfen onu şimdi bırakma. Ona ihtiyacı olan ailesine geri dönmesi için güç ver. Dualarımı duyduğun için teşekkür ederim. İhtiyaç duyduğumuz anda bizi terk etmediğin için teşekkür ederim.

Tanrı'nın ne olduğunu ya da neye benzediğini gerçekten bilmesem de gerçek olduğunu bildiğimden emin bir şekilde uykuya dalıyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Gabe

Uyumaya devam etmedim. Ciara'ya mesaj atıp annemin ameliyattan çıktığını ve doktordan gelecek raporu beklediğimizi söylüyorum. Sonra burada uzanıp babamın hafif horlamasını dinlerken son birkaç haftada olan her şeyi düşünüyorum.

İstediğimi sandığım her şey artık yok ve otuz iki yaşında yeniden başlıyorum. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini düşünmemiş olsam da, bu ikinci şans için mutluyum ve bu sefer doğru olanı yapmaya kararlıyım.

İliklerime kadar Jen'in yanımda olmasının tam olarak doğru olduğunu biliyorum. Yanımda uyuyor, sıcak, yumuşak vücudu benimkine yaslanmış, bana hiç bilmediğim bir rahatlık veriyor. Onun varlığı bir şekilde içimin derinliklerine sesleniyor ve bu daha önce deneyimlemediğim bir huzur.

Sonra, annemle babamın birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve birlikte yaşadıkları onca şeyi düşünüyorum. Annemi ve iyileşmesinin muhtemelen ne kadar zor olacağını düşünüyorum ve birden Harpeet'in bana barın karşısındaki ofisi gösterdiği için minnettarlıkla doluyorum. Bu, bana ihtiyaçları olduğunda anında yanlarında olabileceğim anlamına geliyor. Hayat gizemli bir şekilde ilerliyor ve sizi tam da olmanız gereken zamanda olmanız gereken yere koyuyor.

Dr. Shepherd kapıyı çalana kadar zaman akıp gitti. Jen ve ben oturmak için çabalarken o ışığı yakıyor. Babam üst ranzadan indiğinde, haberleri merakla bekleyerek koridora çıkıyoruz. Doktor bize bir şey söyleyemeden Ciara asansörden bize doğru koşuyor ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Babam kollarını uzatıyor ve Ciara aceleyle onlara sarılıyor. "Sorun yok canım," diyor ona. "Doktor bize neler olduğunu anlatmak üzere."

Dr. Shepherd başını sallıyor ve bize küçük bir gülümseme sunuyor. "Mary sakküler anevrizmadan muzdaripti. Anevrizmalar yırtıldığında, kan beyin omurilik sıvısını tutan boşluğa yayılır ve pıhtılaşır, beyin zarını tahriş eder ve potansiyel olarak beyin hücrelerine zarar verir," diyor, o kadar hızlı konuşuyor ki, söylediklerine ayak uydurmak zor. "Bu olduğunda, beynin etkilenen bölgesi oksijensiz kalır ve felçle sonuçlanır. Anevrizmanın yerleşimi nedeniyle içeri girip baypas yapmak zorunda kaldık, bu da kafatasını açmak, etkilenen arteri bloke etmek ve bacağından aldığımız bir arterle greftlemek anlamına geliyordu."

Vay anasını.

"İyi olacak mı?" diye soruyor babam, sesi titreyerek.

"Uykusunda olsaydı sabaha kadar ölmüş olurdu. Ama siz olayı çabucak fark ettiniz ve bu da olası hasarı büyük ölçüde azalttı" diyor. "Uyandığında daha fazla şey öğreneceğiz. Bu tür bir anevrizmada vazospazm denen bir şey olma ihtimali yüzde yetmiş, bu yüzden onu burada tutmamız ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca yakından izlememiz gerekecek."

"Tamam," diyor babam. "Teşekkürler,

Doktor." "Onu ne zaman görebiliriz?"

Ben soruyorum.

"Uyandıktan ve birkaç test daha yaptıktan sonra. Birkaç saat sürer." Bununla birlikte, ayrılır.

Ciara'nın yüzünden yaşlar süzölür. "Zavallı annem. Bunun olduğuna inanamıyorum."
"Daha kötü zamanlardan geçtik, bunu da atlatabiliriz," diyor babam, kolunu omzuna atarak.

"Bundan daha kötü zamanlar mı?" diye soruyor.

"Ergenlik çağında çocuk sahibi olmak hiç de kolay değil," diye cevap veriyor küçük bir göz kırpmayla. Böyle bir zamanda bizi gülümsetmeye çalıştığı için onu seviyorum. Endişe yüzüne geri dönüyor ve "Barı kapatmak zorunda kalacağım, en azından bir süreliğine" diyor.

"Şu anda bunu düşünme baba. Sadece bu sabahı atlatalım, tamam mı?" Ona söyledim. Başını salladı. "Doğru, evet."

"Yine de bugün için kapıya bir tabela asmalıyız," diyor Jen. "Gidip bunu yapabilirim."

Babam ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim canım. Mary'im olmadan buradan ayrılmamın imkanı yok."

"Neden ben de seninle gelmiyorum?" diye ekledim. Sonra babama, "Senin dairene uğrayıp annem için bir çanta, senin için de birkaç şey hazırlayabiliriz. Bir diş fırçası ve kıyafet değişikliği."

"Meryem'in tespihini getir," dedi. "Yatağının başucundaki masanın en üst çekmecesinde."

"Olabildiğince çabuk döneceğiz," diyorum, sonra Jen'in elini tutuyorum ve sanki her şey hep böyleymiş gibi birlikte dışarı çıkıyoruz.

Dışarı çıktığımızda bulutlar yeni bir günün vaadiyle pembeleşmeye başlıyor. Sadece iyi şeylerin olması gereken bir sabah ve şansımız yaver giderse olacak da. Jen'e dönüyorum ve gözlerinin içine derin derin bakıyorum. "Yanımda olmasaydın bu çok daha zor olurdu."

Bana başını sallıyor ama hemen bakışlarını kaçırıyor. "Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Hepiniz bana karşı çok nazıksınız, en azından bunu yapabilirim."

"Jen, geçen gece Alexis'i evime davet etmediğimi bilmeni istiyorum. Bana eşyalarını almak için uğradığını söyledi ama belli ki baştan çıkarmayı planlamıştı."

Jen başını sallayarak, "Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok" dedi. "Tamam," diyorum ona, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Jen'le ikinci bir şansı mahvetmediğimi umuyorum. Çünkü şu anda, her şeyden önce ona ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Jen

Gabe bizi bara geri götürmesi için bir taksi çağırırken içimi bir korku kapladı. Joe ve Mary ben farkına varmadan radarıma ve kalbime girmişlerdi. İkisine de bir şey olması için benim için çok değerliler.

Bir de Gabe var; ben daha kim olduğunu bilmeden koruyucu, arkadaş ve sırdaş rolünü üstlendi. Onun Tanrı olduğunu düşündüğümde, o benim her şeyimdi. Sonra onu Byrne olarak tanıdım ve onun tarafından tamamen büyülendim - mizahı, nezaketi, ailesiyle olan ilişkisi. Hepsini beni içine çekti.

Benim sorunum Alexis konusunda ona inanıp inanmamak. Kadınla tanıştım ve dürüst olmak gerekirse, Gabe'in dairesindeki o sahneyi o sahnelemiş olsaydı şaşırırmazdım. Dünyadaki en iyi insan değil.

Ama her şeyi o ayarlamış olsa bile, Gabe onunla uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktı. Onun ribaundu olma riskini almak ister miyim? Şu anda o kadar yorgunum ve Mary için o kadar endişeliyim ki, aklımın oraya gitmesine bile izin veremem.

Bara giderken Gabe bana şöyle dedi: "Benimle geldiğin için teşekkürler. Ailem seni gerçekten seviyor ve annemin bilinci yerinde olmasa da senin de bunun bir parçası olman onun için çok anlamlı olacak."

"Ailen benim için dünyalara bedel," diyorum ona usulca. "Hepiniz benim için harikaydınız ve eğer hayatıma girmeseydiniz bana ne olurdu bilmiyorum."

Gabe uzanıp elimi tutuyor. "Sen hayatta kalan birisin, Jen. Bir yolunu bulurdun. Bunu söyledikten sonra, yapmadığınıza sevindim. Hayatımızda olduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam." "Annen yeni ofisin caddenin karşısında olduğu için çok heyecanlı. Bunun hakkında konuşup duruyordu. Komşunuza önerdiğinden beri durmaksızın."

"Harpeet'e önerdi de ne demek?" *Uh-oh. Bunu ona söylememem gerekiyordu.*

Artık çok geç, o yüzden diyorum ki, "Harpeet geçen hafta kocasıyla yemeğe geldi. Annen onu tanıdı ve ona caddenin karşısında senin için iyi olacağını düşündüğü bir yer açıldığını söyledi."

Gözlerini deviriyor. "Anneme Harpeet'in bana yardım ettiğini söyledim, ama Harpeet neden bana annemin ofisi önerdiğini söylemedi?"

"Muhtemelen Mary, bunun onun fikri olduğunu bilseydin ters yöne kaçacağını bildiği içindir."

Gabe başını arkaya atıyor ve gülmeye başlıyor. "Ben de öyle yapardım. Ne kadar aptalca değil mi? Sırf annemden geldiği için pek çok iyi fikre sırtımı döndüm. Bir sözünü ödünç alırsak, bir patates çuvalı kadar otoriterdir ve ben her zaman onun yapmam gerektiğini düşündüğü şeyin tam tersini yapmak için yolumdan çekildim."

"Nasıl?" Bilmek istiyorum.

"Daha büyük ruhlu, daha küçük bir hukuk firmasında çalışmamı önerdi. Ama Murphy, Norris ve Goldstein'dan aldığım iş teklifi o kadar gururumu okşamıştı ki kabul etmemeyi düşünemezdim."

Bir de Alexis var. Annem onu hiç sevmezdi ve bunu asla unutmamam için elinden geleni yapardı. Sanırım hem işimde hem de Alexis'te kalmamın bir nedeni de annemin yanıldığını kanıtlamaktı. Bahse girerim

kulağa oldukça acınası geliyor, ha?"

Başımı sallıyorum. "Annem sanat okulundan sonra eve taşınmamı ve diplomamı yerel bir ilkokulda resim öğretmenliği yaparak kullanmamı istedi. Bunda yanlış bir şey yok ama benim yapmak istediğim bu değildi." Onlara yakın bir yerde yaşamamı istediğini de eklemedim, böylece babamla ilgili şikâyetlerini dinlemek için ona sürekli eşlik edebilecektim. Babam bir ödül olmasa da, sürekli onu dinlemeye ihtiyacım yoktu.

Taksi şoförü The Salty Nuts'ın önündeki kaldırıma yanaşıyor ve Gabe ona parasını ödüyor. Ben ön kapının kilidini açarken Gabe, "Ama sen kalbinin sesini dinledin. Sanırım ben anneme ondan daha iyi bildiğimi kanıtlamak için tam tersini yaptım."

Kapıyı iterek açtım ve karanlık bara doğru yürürken ona, "O zaman onun inatçı çizgisini miras aldıysan sadece kendini suçlayabilir" dedim.

Işıkları yakan Gabe, "Onun inatçı yönünü fark ettin, değil mi?" diye soruyor.

"Annen çetin ceviz, Gabe" demeden önce gülüyorum. O iyi olacak. Buna inanmalısın."

"Tanrım, umarım öyledir," diyor, aniden kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor. "İşim, Alexis ve çok daha fazlası hakkında haklı olduğunu bilmesini istiyorum." Bana bakıyor, gözleri sevgiye benzer bir şeyle parlıyor. Umarım öyledir ve ben yine kendimi kandırmıyorumdur.

"Senin hakkında haklıydı," diye açıkladı Gabe.

"Ne hakkında?" Bilmek istediğimden emin değilim.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama birbirimiz için mükemmel olacağımızı biliyordu." Yaklaşıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Zamanlamanın daha kötü olamayacağını ve hayatımın şu anda tam bir karmaşa içinde olduğunu biliyorum ama birbirimiz için yaratıldığımızdan da yüzde yüz eminim."

Ona inanmayı çok istiyorum ama Negatif Ben, "*Yalan söylüyor!*" diye bağırıyor. *Bu asla işe yaramayacak.*

"Bu krizi atlatalım ve sonra haklı olup olmadığını görelim."

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Seni zorlamayacağım. Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bunun yetersiz bir yanıt olduğunu bile bile. Ama kalbimi güvende tutmaya devam ederken daha iyi bir şey bulmaya kendimi ikna edemiyorum.

Kırkını Bölüm

Gabe

Sonraki birkaç gün inişler, çıkışlar ve tam bir yorgunlukla geçti. İrlanda'daki ve ABD'deki endişeli akrabalarından gelen telefonlar, sabahın erken saatlerinde hastaneye yapılan ziyaretler, ardından Ciara'nın annemizi görebilmesi için çılgın çocuklara bakıcılık yapması. Günün sonunda, annem iyileşirken babam ve Jen'e yardım etmek için bara gidiyoruz. Neyse ki beynindeki hasar doktorların hafif bulduğu bir hasar; sol tarafında biraz hareket kaybı var ama birkaç aylık ayakta fizyoterapi ile normale döneceğini düşünüyorlar.

Tüm bunlar olurken, yeni ofisim el değmemiş bir şekilde duruyor ve kutuları açmamı bekliyor. Şu anda umurumda bile değil. Ailem için işler sakinleşir sakinleşmez halledeceğim. Sabah sekizi biraz geçte annemin hastane odasına girdim. Titreyen elleriyle bir paket kremayı açmaya çalışıyordu. O zorlanırken kalbim sıkışıyor, ama sonra başını kaldırıyor ve ben de her şey yolundaymış gibi gülümsüyorum.

"Günaydın aşkım. Bir kuzu ol ve kremayı benim için aç. Buranın kahvesi bok gibi, o yüzden biraz süslenmeye ihtiyacı var," diyor gülümseyerek.

Yanına gidip şakağından öpüyorum, sonra da çıkmasına yardım ediyorum. "Bugün nasılsın anne?"

"Çite çok uzun süre bağlı kalmış bir keçi kadar huysuzum," diyor ve sağ eliyle kaşığı alıp kahveyi karıştırıyor.

"Terapist sol elini kullanman gerektiğini söyledi."

"Ne dediğini biliyorum," diye tersliyor annem. "Ve defolup gidebilir. Kahvemi içene kadar terapi falan yapmayacağım."

"Anladım," diyorum kıkırdayarak.

Oturdum ve o bir yudum içerken onu izledim. Bardağını yere bıraktığında gözlerini bana çeviriyor. "Ben iyiyim oğlum! Bana öyle bakmayı kes."

Annemin yanındayken ne kadar neşeli olmaya çalışsam da, bu hafta beni tüketen tüm endişeyi gizlemek imkansız. "Özür dilerim. Sadece seni kaybedeceğimizi düşündük."

"Ama sen yapmadın, bu yüzden olaydan önceki haline geri dönelim." Böyle diyor. Felç değil. Anevrizma değil. *Olay*. "Tüm bu yaşananlar, birkaç ayda bir varlığıyla bizi onurlandırman için sana yalvarmak zorunda kaldığım günlere geri dönmeyi dilememe neden oluyor" diyor bana.

"Haftalar, aylar değil," diye cevap veriyorum. "Benden şimdiden bıktığını mı söylüyorsun? Çok daha uzun süreceğini sanıyordum."

"Senden bıkmadım. Ben bundan bıktım..." Eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Gecenin her saati bipleyen lanet makine ve her saat başı parlak bir el feneriyle beni uyandıran hemşireler. Senin ve kız kardeşinin her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünmenizden bahsetmiyorum bile. Sadece hayatıma geri dönmek istiyorum. Bara ve babana dönmek ve yeniden normal hissetmek."

"Biliyorum anne. Ama bu insanlar, vücudun bunu kaldırana kadar bunu yapmamı sağlayacaklar."

Bir parça kızarmış ekmek alıp bana uzatıyor. "Yemek yedin mi?"

"Sonra yiyeceğim."

"Bir tane al, hadi."

"Kahvaltını yemeyeceğim," diyorum ona.

"Al şunu! Zaten benim için çok fazla" diyor ve bana doğru itiyor.

"İyi," diye homurdandım. "Ama sadece büyük bir beyin ameliyatı geçirdiğin için. Seni bu kadar saldırgan yapan kısmını almamaları çok kötü."

Annem bana ters ters baktı ve sonra şöyle dedi: "Küstahlaşma bayım. Ben dışarıdayken nasırlarımı aldırmadığınız için sizi hâlâ affetmiş değilim. İlçe fuarında ödül kazanan balkabağı büyüklüğündeler."

Başımı sallayarak gülüyorum, hâlâ eski annem olduğu için rahatlamıştım. "Şimdi söyle bakalım, sevgili Jen nasıl?"

"O iyi. Seni korumak için elinden geleni yapıyor." Tereyağlı ince tosttan bir ısırık alıyorum. "Demek istediğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," diyor annem, kahvesinden bir yudum almadan önce. "I

Ondan hoşlandığını ve onun da senden hoşlandığını biliyorum. Peki, ne bekliyorsun? Sakın bana sırf bana inat olsun diye bu konuda inat ettiğini söyleme, çünkü kutsal olan her şeye yemin ederim ki, eğer olan biten buysa, burada bir *olay* daha yaşar ve yulaf lapamın içinde ölürüm."

"Bu biraz dramatik olabilir," diyorum ona. Duraksıyorum ve ona söylemek üzere olduğum şeyi itiraf etmek istemediğim için iç çekiyorum. "Onun ve benim hakkımda haklıydın. Ve birlikte olmamız konusunda."

Annemin gözleri parlıyor ve ağzı açık kalıyor.

"Tıpkı Alexis konusunda haklı olduğun gibi... ve şirket konusunda... ve yetişkin hayatım boyunca önerdiğin hemen hemen her şeyde."

"Bu, otuz yaşına bastığında sana aldığım fötr şapkayı takmaya başlayacağın anlamına mı geliyor?" "Kendimizi fazla kaptırmayalım," diyorum sırtarak.

"Ama sana yakışıyor. Şapkalar için bir yüzün var. Bunu benim ailemden almışsın," diyor.

"Ama Sevgili Jen'e dönersek, sonunda ışığı gördüysen, sorun nedir?"

"Bu bir zamanlama meselesi. Alexis'ten yeni ayrıldığım ve yeni bir işe başladığım için, belki de yeni bir ilişkiye başlamak için doğru kafa yapısında olmadığımndan endişeleniyor."

"Oh osuruklar. Ruhsal çöküntü yaşadığın için mi? Onu bununla korkuttun, değil mi?" Başını sallıyor. "Ona asla söylememeliydim. Bu tür şeyler çok iticidir. Çok büyük, gerçekten."

"Tamam, şimdi konuyu değiştiriyorum," diyorum. "Yulaf ezmesi nasıl?" "Lapa gibi," diye somurtuyor.

"Seni seviyorum anne. İyi olmana çok sevindim." "Kes şunu. Şimdi de duygusallaşıyorsun." "Elimde değil."

"Benim hatırım için dene."

Bölüm Kırk Bir

Jen

Bu kadar uzun saatler çalışmanın iyi tarafı, yatağa tamamen bitkin girmem ve ölü gibi uyumam. Mary'nin yerine bakabilmek ve Joe'nun hastanede eşiyle vakit geçirebilmesini sağlamak için her gün öğleden kapanışa kadar bardaydım. Joe'nun bir tür hazırlıkçı olduğu ve dondurucuda bize aylarca yetecek kadar Guinness yahnisi bıraktığı ortaya çıktı. Gabe her gece fritözü çalıştırmak için geliyor. Birlikte çalışırken onunla bir gelecek düşünmeden edemiyorum. İşler çok kolay ilerliyor ve çok eğleniyoruz. Bu beni çok korkutuyor.

Yatakta yuvarlanırken el ve ayak parmaklarımı esnetiyor, yoğun programımın getirdiği tüm ağrı ve sızıları hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve haftalardır yoga yapmadığımı fark ediyorum. İşte bu yardımcı olacak - biraz iyi, eski moda esneme ve Evren'e bağlanma.

Banyoyu kullanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra oturma odasına yürüyüp dolaptan yoga matımı alıyorum ve siyah umutsuzluk şaheseri olan korkunç boya ve tuval israfına bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, yolumun üzerinde duruyor, bu yüzden onu taşımam gerekecek, bu da ona gerçekten bakmak anlamına gelebilir... tabii gözlerimi kapatarak sürükleyemezsem.

Hayır. Crumpets. Ayak parmağımı kanepenin ayağına vuruyorum. Bu harika. Teşekkürler, Evren.

Bir gözümü zorla açıyorum, sonra onu karşı duvara dayıyorum ve matımı açarak Güneşe Selam duruşlarıyla başlıyorum. Aşağı doğru köpek pozisyonundayken dizlerimin arasından yanlılıkla resme bakıyorum. Pencereden içeri süzülen güneş resmi arkadan aydınlatmış. Gördüğüm şey kollarımın bükülmesine neden oluyor ve başımı yere vuruyorum. "Ah! Hiç hoş değil, zemin!"

Ayağa fırlıyorum, başımın üstünü ovuşturuyorum ve gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Vay canına. Lanet olsun.

Resmin ana odağının dış kenarlarını çevreleyen bir dizi çiçekli sarmaşık beni büyülüyor. Resmin merkezinde kanatları ve her şeyiyle bir melek var. Yüzünde saf bir neşe ifadesiyle gökyüzüne bakıyor. Resmim muhteşem. Gerçekten, ilk başyapıtım. Aynı zamanda hayat için güzel bir metafor.

Bazen her şey karanlık ve umutsuz görünür, ancak onlara bakış açınızı değiştirebilerseniz, neşenin tam orada olduğunu görürsünüz. Gerçekten bir sanatçı olduğumu fark ettiğimde mutluluk içime yayılıyor. Bu güzel şeyi farkında bile olmadan yapmışım. Tanrı benimle mesajlaşmıyor olabilir, ama benim için teslim ettiği kesin. İlahi müdahale olmadan bu resmi yaratmamın imkanı yoktu.

Bu farkındalık beni başka bir aydınlanmaya götürdü. Benim için doğru kişi olduğunu anlamamı sabırla bekleyen iyi bir adamım var. Artık bunun doğru olduğunu tüm benliğimle biliyorum.

Birinin elektrik düğmesini açması gibi, her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. Hemen şimdi Gabe'i görme ihtiyacına yenik düşerek çantamı kapıyorum ve yoga kıyafetlerimi değiştirme zahmetine bile girmeden dairemde aceleyle çıkıyorum.

Gabriel Oliver Daly'yi sevdiğimi artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Ya da

bugünden itibaren onu Byrne olarak düşüneceğim. Tek yapmam gereken ona söylemek.

Bölüm Kırk İki

Gabe

"Çocukların bana yaptığı kartları aldın mı?" diye soruyor annem. "Elbette," diyorum ona, gece çantasının fermuarını çekerken.

İki hafta boyunca hastanede yemek yedikten ve azımsanmayacak bir korku yaşadktan sonra nihayet bugün eve dönüyor. "Olay" öncesine göre daha küçük ve daha yaşlı görünüyor ve ona her baktığımda zamanın fark ettiğimden çok daha hızlı aktığı gerçeğiyle yüzleşiyorum. Gerçekten de her anı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Klişe, biliyorum, ama çoğu klişe gibi, bu cümle de doğru olduğu için sık sık tekrarlanıyor.

Babam elinde annem için tekerlekli sandalyeyle içeri girerken sırtlıyor. "Atla Mary, seni gezdireyim!"

"O şeyi almayacağım. Buradan kendi ayaklarım üzerinde yürüyerek çıkacağım," diyor ve tekerlekli sandalyeye bir kova inek gübresiymiş gibi burun kıvırıyor.

"Mary, doktor ancak dinleneceğine söz verersen eve gidebileceğini söyledi. Seni daha kapıdan çıkaramadan yaygara koparacaksan, Byrne ve ben seni bir ay daha burada bırakırız." "Sanki buna sen karar veriyorsun!" Annem öyle diyor. "Beni serbest bıraktılar, kesinlikle beni almayacaklar.

Şimdi geri dön."

"Ama anne, nasırların ne olacak?" Bunun işe yarayacağını umarak soruyorum. Duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Haklısın. Ben binerim."

Ciara minivanıyla yükleme alanında bizi bekliyor. Hepimiz yüklendikten sonra annem için The Corrs'u açıyor ve ailemin evine dönerken yol boyunca gülüp eğleniyoruz. Bir saat sonra kız kardeşimle birlikte onları dinlenmeye bırakıyoruz. Ciara eve dönerken beni ofisime bırakıyor ve ben de Jen'le barı açmadan önce birkaç saat kutuları yerleştiriyorum.

"Yani?" Ciara soruyor. "Babamın deyimiyle 'Güzel Jen' cephesinden bir haber var mı?"

Başımı sallayarak, "Hayır. Annemin olayından beri bizden hiç bahsetmedik. Her şeyi devam ettirmeye çalışmakla çok meşguldük."

"Ama kesinlikle iyi bir ekip oluşturunuz ve bence bu, uzun sürecek bir ilişkinin oldukça önemli bir parçası."

Başımı sallıyorum, 47th Sokağı'nın köşesini döndüğümüzde ve ofisim görüldüğünde pencereden dışarı bakıyorum. "Korkarım bu ona bağlı. Nasıl hissettiğimi biliyor."

"Eğer senin ona göre biri olmadığına karar verirse, bunu çok fazla kafana takma, tamam mı?" Ciara binanın önüne park ederken şöyle diyor. "Sen harika bir insansın ve her kadın sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

"Sağ ol abla," diyorum ona. "Sen de... o kadar kötü biri değilsin."

"Ha, ha. Çok komik," diyor. "Şimdi, çık dışarı. Patrick şüphelenmeden önce muhtemelen bir saat daha yalnız kalabilirim. Bu süreyi bir kafede iyi bir kitap okuyarak geçirmeyi planlıyorum."

Minibüsten inip beni bıraktığı için teşekkür ettikten sonra aceleyle binanın yanına doğru

ilerliyorum ve Jen'i merdivenlerin tepesinde gölgede otururken gördüğümde kısa bir süre duruyorum. Onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbim küt küt atıyor. "Merhaba, her şey yolunda mı?"

Omuzlarını silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Bilmiyorum."

Aceleyle yanına gidip altındaki basamakta duruyorum. "Yardım edebilir miyim?"

"Bu sabah bir uyanış yaşadım, bizimle ilgili," diyor bana, yüzü ölümcül bir ciddiyetle.

"Ve?" İçime korku ve adrenalin karışımı bir şey doluyor.

"Ve anladım ki sen benim için doğru kişisin. Umarım bunu sana söylemekte çok geç kalmamışımdır."

"Çok mu geç? Asla!" Yanaklarını iki elimle kavırıyorum ve anlamasını umarak dudaklarına kocaman bir öpücük konduruyorum. Kollarını boynuma dolayarak, bunun sonsuza dek süreceğini söylercesine beni öpüyor. Ellerimi beline götürüyorum ve onu kendime çekiyorum, ona olabildiğince yaklaşmak istiyorum. Yoldan geçen biri bize "Bir oda bulun!" diye seslenene kadar uzun bir süre böyle kalıyoruz.

Ayrılınca ikimiz de güldük, sonra ben "Çok geç kalmadın"

dedim. "Geç kalmadım mı?"

Başımı sallayarak, "Tam zamanında geldin. Tam da ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin. sen."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor sırtarak.

"Yani, bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Ne?" diye soruyor, endişeli görünüyor. "Burada, merdivenlerde hiçbir şey yapmıyorum."

"Hayır, o değil. Gerçi ofisimin kapısını açmam sadece iki saniye sürer.

Ama demek istediğim, gerçekten birlikte bir hayatın ilk adımını atacak mıyız?"

"Oh, o mu? Evet, sanırım bunu yapıyoruz," diyor şakacı bir gülümsemeyle.

"Gerçekten yapmalıyız. Annemin bir konuda haklı olmadığını düşünmesini hiç istemem. Ve en başından beri bizden emindi."

Jen gülüyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Senden hoşlanıyorum Byrne ve içimde çılgınca, delicesine, birbirimize doyamayacağımız kadar mutlu olacağımıza dair bir his var."

"Öyle olduğumuzu biliyorum."

Sonsöz

Jen

Byrne ve ben günlerimizi sevmek, çalışmak ve yaratmaktan mutluluk duyarak geçiriyoruz. Yeni işi, kısmen Mary'nin kendisini dinleyen herkese parlak oğlundan bahsetmesi sayesinde geliyor. Ki kabul edelim, bu herkes demek. Mary Daly insanların anlatmaya doyamadığı bir karakter.

Byrne ofisindeyken ben de resim yapıyorum ve hiç olmadığım kadar üretkenim; bu durumu saf mutluluk halime bağlıyorum. Haftanın yoğun gecelerinde ikimiz de pub'a gidip yerlilere ve tabii ki Mary ve Joe'ya yardım ediyor ve onlarla eğleniyoruz. Hayatımda ilk kez beni tamamen ve bütünüyle seven bir ailenin parçasıyım. Ve bu harika bir his.

Geçen ay sonunda cesaretimi toplayıp *New York Post*'un *altıncı sayfasında* düzenli olarak yer alan bir sanat galerisiyle temasa geçtim. Crescent, gösterişli bir dizi sanat meraklısını bir araya getiren sergilere ev sahipliği yapıyor. Galerinin sahibi Shonda çalışmalarımı çok beğendi, ancak siyah başyapıtıma verdiğim isim olan "TANRI" resmimi görene kadar bana kendi sergimi açmayı teklif etmedi.

Bu gece açılış gecesi ve hiçbir şey için olmadığım kadar heyecanlıyım. Byrne dışında her şey için. Gabriel Oliver Daly ve ben gerçek bir anlaşamayız. Bizi bir araya getirdiği için tüm övgüleri gerçek Tanrı'ya versem de, Audra her şeyin onun eseri olduğunu açıkça söyledi. Evet, Audra beni affetti ve yeni bir köpek bakıcısı olmasına rağmen Ben'i düzenli olarak ziyaret ediyorum.

Asher'daki ilk günümde giydiğim ve ilk sanat açılışında giymek için aldığım kırmızı elbisemi giydikten sonra aceleyle Zay'ın kapısını çalıyorum. Kot pantolonu ve deri ceketıyla çok şık görünüyordu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Ben geliyorum. Byrne ve ailesi bizimle orada buluşacak. Seraphina ve Shelby'den haber aldınız mı?"

"Onlar da bizimle orada buluşacaklar," diye duyuruyor. Arkadaşım yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekliyor: "Teklif edilse dev bir tuvale karşı koyamayacağını biliyordum."

"Tuvalimin parasını sen mi ödedin?" Şaşkınlıkla sordum. "Sen olduğunu hiç düşünmemiştim çünkü o zamanlar kendi yiyeceklerini almak için bile dışarı çıkmazdın."

"Yanlış, sanat mağazasına girdiğimde iki haftadır kendi yiyeceklerimi kendim alıyordum."

"Gerçekten mi? Sanırım o sırada kafam kendi kıcımda olduğu için fark etmedim. Teşekkür ederim,

Zay. Bana inandığın için çok teşekkür ederim."

"Sana her zaman inandım, Jen. Ve seninle olan ilişkiye bok attığım için kendimi çok kötü hissettim.

Tanrı m." "Artık hepimiz onun Tanrı olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Dairesinden çıkarken, "Aynı fikirde değilim. Yüzde yüz eminim ki Byrne ile birlikte olmanızda Tanrı'nın parmağı var."

"Fikrini ne değiştirdi?" Bilmek istiyorum.

"Shelby."

"Ama Shelby Tanrı'ya inanmıyor," diye hatırlatıyorum ona.

"İnanıp inanmaması önemli değil. Eğer böyle bir şey varsa, onun hayatıma girmesi ilahi bir müdahaleydi." Şöyle devam ediyor: "Beni ofise girmeye zorladığı için ondan nefret ediyordum ve hatta

gitmek zorunda kalmamak için bırakmayı düşündüm. Ancak beni konfor alanımın dışına iten bu durum sonunda kim olduğumu kabullenmemi sağladı. Hatta bana aşkı bile getirdi."

Merdivenlerden inerken, "İkimiz de zirveye çıktık, değil mi?" dedim. Sonra da ona, "O tuval ve malzemeler için sana geri ödeme yapacağım" diyorum.

"Asla olmaz. Bu işler böyle yürümez. Sen bana işteki ilk günüm için bir kazak aldın; ben de sana ilk büyük sergin için bir tuval aldım. Eğer başkası için bir şey yapmak istiyorsan, yap ama bizim geçmişimiz temiz."

Binamızın önünden bir taksi çevirirken o kadar heyecan, memnuniyet ve iyimserlik doluyum ki adeta havalara uçuyorum. Güzel bir sonbahar akşamında Central Park West'te araba sürmek ilham verici ve harika. Yanaştığımızda Byrne galerinin dışında duruyordu. Benim için kapıyı açıyor ve beni kollarına çekiyor. Başımın üzerinden bakıp Zay'e "Shelby içeride." diyor. Arkadaşım aceleyle yanımızdan geçti.

Sonra Byrne bana baktı ve şöyle dedi: "Seni seviyorum Jen. Seninle gurur duyuyorum." "Ben de seni seviyorum, Byrne. Hayatıma girdiğin ve bana inandığın için teşekkür ederim." "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazır olmanın çok ötesindeyim, yerimde zor duruyorum."

"Hadi gidelim!" Elimden tutup beni galeriye götürüyor. Konuklar bize doğru dönüp alkışlamaya başlayınca kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum. Başımı eğerek, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim" diyorum.

Sonra bir baktım, biri ceketimi alıyor, bir başkası da bana bir kadeh şampanya ikram ediyor. Gecenin geri kalanı bulanıktı.

Mary'nin *Page Six*'ten bir muhabire seksi zambaklarımı görür görmez benim Van Gogh'tan bu yana dünyanın görmediği türden bir sanat dehası olduğumu anladığını söylediğini duydum. Organizatör olarak çok para kazanabilirdi.

Joe tanınmış bir sosyeteye Guinness yahnisinin nasıl yapılacağını anlatır. İlgilenmeyeceğini düşünseniz de, o kesinlikle büyülenmiş görünüyor.

Seraphina beni kenara çekti ve "Başarının başından beri yıldızlarda yazılı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Şaşırmazdım," diyorum ona.

"Burç uygulamama yeni bir özellik eklemeyi düşünüyorum. Burcunuza göre süsleyin!" Az önce ölüleri çağırmak için bir büyü yapmış gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin Ser."

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, birinin şampanya flütüne vurduğunu ve "Dikkatinizi bana verebilir misiniz, lütfen..." diye seslendiğini duyuyoruz. Ben Byrne.

Salon sessizleştiğinde, "Beni tanımayanlar için söylüyorum, ben Gabriel, Jen'e kız arkadaşım diyebilen şanslı adamım. Bu gece gerçekten çok önemli çünkü dünyanın sanat dünyasındaki inanılmaz yeni bir yeteneği keşfetmesi için ilk fırsat. Ve eğer beni hoşgörürseniz, bu fırsattan yararlanarak hepinize küçük bir hikaye anlatmak istiyorum. Bir zamanlar farklı bir adamdım. Mutlu olduğumu sanırdım ama bunun nedeni gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmememdi. Memnun olduğumu sanıyordum ama bir sisin içinde yaşıyordum. Jennifer Flanders hayatıma girdiğinde tüm bunlar değişti."

Bana yaklaştı ve devam etti, "Birbirimizi altı aydır bile tanımıyoruz Jen, ama bir şey kaderde varsa, zaman tüm anlamını yitirir. Sen benim diğer yarımısın. Sen benim ilham kaynağım ve neşemsin."

Önümde diz çöktü ve şöyle dedi: "Sana kız arkadaşım diyebildiğim için ne kadar şanslı olsam

da, sana karım diyebilseydim hayatım tamamlanmış olurdu."

Vay anasını! Byrne'e bakarken tüylerim diken diken oldu. Söylediği her Şey benim için iki katına çıkıyor.

Altı ay hiç zaman olmasa da Byrne'ün benim geleceğim olduğunu bilmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Sanırım onunla tanıştığım gün bir şekilde bunu biliyordum. Sevimli bir şekilde gergin görünerek devam ederken gözlerimde yaşlar birikiyor. "Jennifer Ann Flanders, hayatımızın geri kalanında çılgınca, delice, birbirimize doyamayacağımız kadar mutlu olabilmemiz için benimle evlenir misin?"

"Evet. Gabriel Oliver Daly," diye söze başlıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor. "Ben evleneceğim sen."

Byrne ayağa fırladı ve kollarını bana doladı, ardından küçük, siyah, kadife bir kutu çıkardı. Ceketinin cebinde. Cebini açıyor ve içine muhteşem bir armut kesim elmas yerleştiriyor. Cidden çok güzel, nefesim kesiliyor, ama normal bir nefes değil, daha çok boğulurken çıkan çılgın-garip korna sesi gibi.

Byrne'ün gözleri büyür. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Çabucak başımı sallıyorum. "Bu mutlu bir kornaydı. Devam et."

Kıkırdıyor, sonra yüzüğü kutudan çıkarıyor. "Bu büyükanneme aitti," diyor yüzüğü parmağıma takarken.

Salonda büyük bir tezahürat kopuyor ve ben bu anın doğruluğuyla kendimden geçiyorum. Sonraki birkaç dakika arkadaşlarımızın ve Byrne'ün ailesinin sarılmaları ve tebrikleri ile geçti. Sanırım artık onlar da benim. Mary beni öyle bir sıkıyor ki, kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissediyorum. Beni bıraktığında Byrne'e baktı. "Şimdi ona iyi davran yoksa bana hesap verirsin."

Byrne'ün yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ta ki kadın ona doğru hamle yapıp da adam irkilene kadar. Kadın onu işaret ederken kahkahayı patlattım: "Daha büyük." Sonra kendini işaret etti: "Daha kaba."

Joe yanına gelir ve "Mary, tatlım, oğlumuzu müstakbel karısının önünde korkutma" der. Sonra Byrne'e bakar. "Cidden dostum, annen bir patates çuvalından daha ağır değil. Ve felç geçiriyor. Ondan nasıl korkabilirsin?"

Joe bana kocaman sarılıp alnımdan öperek, "Bir korkak yetiştirdim," dedi. Sesini alçaltarak ekliyor: "Kimseye söyleme ama bunu benden aldı."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Annemin sözü."

"Sen iyi bir kızsın, Jen. Byrne gibi bir mankafayla ne işin var beni aşar ama hayatının geri kalanında ona katlanmayı kabul ettiğin için mutluyum."

Byrne yanıma gelerek, "Teşekkürler baba," diyor.

Kollarımı Byrne'ün beline doladım ve "Şanslı olan benim" dedim.

Arkadaşlarımızın ve Byrne'ün ailesinin birlikte gülüp konuşmalarını izliyor, saf bir neşe hissediyorum.

Bu benim gerçek hayatımın başlangıcı ve harika olacak. Negatif Ben tek kelime etmiyor ve umarım sonsuza dek gitmiştir, yerini yemin ederim "İste ve alacaksın" diyen yeni bir ses almıştır.

Ya da benim durumumda, mesaj atın ve alın.

SON

Metin Savaşları: Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi, 3. Kitap

Metin sizinle olsun...

Seraphina Lopez tipik bir astroloji fanatığı değil. Her şeyden önce o, yıldızlara hayranlık duyan bir iş kadını. Yaşam tarzı uygulaması "Burcunuza Göre Yaşayın" patlıyor ve New York'un en çok izlenen Sabah Programı'na konuk olması istendiğinde, bunun uygulamasını stratosfere fırlatacağını biliyor.

Astrofizikçi Ben Williams NASA'nın Goddard Enstitüsü'nde hayalindeki işi buldu. Yaşanabilir öte-gezegenleri araştıran çok disiplinli bir ekibi yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda projenin sözcülüğünü de üstleniyor. Dünya II'nin yerini saptamak için sayılarla uğraşmayı tercih etse de, bu konsepti Amerikan halkına da satmak zorunda.

Seraphina ve Ben Sabah Programı setinde tanıştıklarında kıvılcımlar uçuşuyor! Sera, izleyicilere burçlarına göre nasıl giyineceklerini göstermek için oradadır. Ben ise bilim adına oradadır. Patlayıcı kimyaları kanalın izleyici kitlesi için rekorlar kırıyor. Bu nedenle birlikte düzenli bir bölüm sunmaları istenir.

Ben ve Sera birbirlerinden o kadar nefret ediyorlar ki, yayın dışındayken (ve bazen yayındayken) konuşmak yerine mesajlaşmayı tercih ediyorlar. Yine de bu nefret sisinin içinde bir yerlerde, düşündüklerinden daha fazla ortak noktaları olduğunu fark etmeye başlarlar. Aşk yıldızlarda mı yazılıdır, yoksa çarpışırken yanacak mıdır?

Lezzetli, komik ve romantik Kazara Aşık Oldum Serisi'nin üçüncü bölümü olan Metin Savaşları'nda öğrenin.

[BURADAN ALIN](#)

Yazarlar Hakkında

WHITNEY DINEEN

Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir kabilyon kitap sattıktan sonra (matematik de onun uzmanlık alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü oldu. İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerisiyle onları şaşırtmayı), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazmayı seviyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Edmonton, Kanada'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve evinin yakınındaki ormanda uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Melanie ayrıca kız arkadaşlarıyla birlikte restoranları kapatmayı da seviyor. Yani, sağlık müfettişini çağırarak gibi tam anlamıyla kapatmayı değil. Daha çok ışıkları kapatana kadar kalmayı seviyor.

